

A

hagyományos

kereszténység

IGAZSÁG VAGY SZEMFÉNYVESZTÉS ?

EWALD FRANK

Misszió Központ

P.O.Box 100707

47707 Krefeld

Németország

Tel: +49-2151-545151

Fax: +49-2151-951293

e-mail: volksmission@gmx.de vagy

E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

szerzője és kiadója E.Frank

*****

Második javított kiadás 2018

Ha a Te Szavad a továbbiakban nem érvényes,

miben nyugodjon az én hitem?

nekem nem az ezer világ kedves,

hanem, hogy a Te Szavad szerint éljek..

(N. L. Graf von Zinzendorf)

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	9
BEVEZETÉS	11
1. Fejezet	
MÉRLEGRE ÁLLÍTVA —	
AKTUÁLIS SZELLEMI KUTATÁS	14
2. Fejezet	
AZ ŐSKERESZTÉNYSÉG	
ÉS AZ EZT KÖVETŐ KORSZAKOK	23
3. Fejezet	
TRAGIKUS VÁGÁNYVÁLTÁS	
A VÉSZ KEZDETE AZ ÜDVTÖRTÉNELEMBEN	28
4. Fejezet	
A MEGALAPOZATLAN PÁPAI KÖVETELMÉNYEK	36
5. Fejezet	
KICSODA MÁRIA?	43
6. Fejezet	
MIBEN ÁLL A MÁRIA-KULTUSZ?	48
7. Fejezet	
A REFORMÁCIÓ —	
EGY ÚJ KEZDET	55
8. Fejezet	
AZ ISTENSÉG	59
9. Fejezet	
ISTENNEK ÖNMAGÁRÓL ADOTT	
TANÚVALLOMÁSA	64
10. Fejezet	
ISTEN SZELLEMI LÉNYE	67
11. Fejezet	
AZ ÚR DICSŐSÉGE	70

12. Fejezet	
... ISTENTŐL SZÁRMAZOTT	72
13. Fejezet	
AZ ÚR NEVE	77
14. Fejezet	
HASZNOS ÖSSZEHASONLÍTÁSOK	81
15. Fejezet	
JÉZUS AZ ÚR	85
16. Fejezet	
AKI JÉZUST VALLJA ...	
IGAZ VAGY HAMIS VALLOMÁS?.....	89
17. Fejezet	
AZ EMBER JÉZUS KRISZTUS.....	93
18. Fejezet	
A BEMERÍTKEZÉS - KERESZTSÉG.....	99
19. Fejezet	
AZ ÚRVACSORA.....	107
20. Fejezet	
A BŰNESET.....	113
21. Fejezet	
A MEGIGAZULÁS.....	121
22. Fejezet	
MEGÚJULÁS ÉS ÚJJÁSZÜLETÉS	126
23. Fejezet	
A MEGSZENTELŐDÉS	131
24. Fejezet	
A SZENT SZELLEMMEL VALÓ KERESZTSÉG	136
25. Fejezet	
A KIVÁLASZTÁS — ELEVE ELRENDELTETÉS	146
26. Fejezet	
ISTENNÉL EGY NAP —	
EZER ESZTENDŐ	152

27. Fejezet	
A RÓMAI VILÁGBIRODALOM	
ÉS AZ Ő RENDKÍVÜLI JELENTŐSÉGE	
A VÉGIDŐBEN	160
28. Fejezet	
VÉGSŐ KÖVETKEZTETÉSEK	
ÉS A REJTÉLYES SZÁM 666	180
UTÓSZÓ	191
A FORRÁSIRODALMAK JEGYZÉKE	192

ELŐSZÓ

Az európai konstellációból világosan kirajzolódó, az egymással összefonódó vallásos és politikai események alapján, amelyek az egész világra kiterjednek, sürgetve érzem magam e sorok írására. Meg vagyok győződve arról, hogy az általam kezelt tematika éppen most rendkívülien aktuális. Valami időszerűbbet valószínűleg nem is lehetne ma az emberiségnek közvetíteni. Ahhoz, hogy a dolgok aljára érjünk, azokat alapvetően megvilágítsuk, szükséges volt kritikus témákat kezelni és történelmi tényeket nyilvánosságra hozni: a kereszténység fejlődésének korai kezdetét új megvilágítás alá kell helyezni. Mármost úgy látom, eljött az ideje annak, hogy a széles nyilvánosság elé lépjek az igazsággal. Igyekeztem egyszerűen, mindenki számára érthető módon írni, és szándékosan nem használtam sem teológiai sem filozófiai szójegyzékeket.

Mínthogy ez a könyv különböző nyelven és különböző országban nyilvánosságra lesz hozva, közforgalomba fog kerülni, a következő észrevételt szeretném tenni: tiszteletben tartok minden vallást és minden világnézetet, még akkor is, ha nekem más a meggyőződése. Ezt ismételtlen bebizonyítottam valamennyi missziói utazásaim nyomán, amelyek már jóval több mint száz országon átvezettek. Magától értetődő kellene legyen, hogy tiszteletbe tartjuk minden ember méltóságát, még abban az esetben is, ha mások hite és viselkedésmódja nekünk idegennek vagy sajtáságosnak tűnik. Ha több mint 800 millió hindunak a tehén szent, akkor azt így kell elismerni. Ha a szigorú vallást gyakorló hindu-férfiak, reggel a hamvat a szent tehén trágyájából a homlokukra kenik, senki nem tudja őket ebben megakadályozni. Ha a Szikhizmus vallásgyakorlat azt követeli, hogy minden Szikh zarándok leveesse a cipőjét és lábat mosson, mielőtt belép az Aranytemplomba Amritszárban, akkor ezt mindenkinek meg kell tennie, ha szemügyre akarja venni az Aranytemplomot. Én magam mindig az előírásokhoz tartottam magam, az iszlám szentélyeiben éppen úgy, mint más vallásfelekezetet egyházaiban is.

Így a keresztényi körökben majdnem mindig nyitott ajtókra találtam; összejöveteleken és felekezeti konferenciákon előadásokat tarthattam és a legkülönbözőbb egyházakban — vendéglelőadóként szolgálhattam. A római katolikus templomban Dél-Afrikában, ahol prédikáltam, ugyancsak az ottani lefolyásokhoz tartottam magam. Alapvetően minden világnézetet tiszteletben tartok és elismerem, hogy mindenkinek saját jogában áll eldönteni, hogy mit akar hinni vagy tenni.

Néhány alkalommal megfigyeltem, amint a Vatikáni Szent Péter-bazilikában az emberek a világ minden tájáról, lelki gyötrődésükben a Szent Péter

szobrot feleslegesen csókolgatták. Ott és egyéb helyeken, láttam még sokkal többet és sok más egyebet is. Ennélfogva gyakran elfogott egy mély fájdalom, mivel az emberekkel együtt érzek. Ebben a könyvben kezelve van, ami bibliai szempontból helyes és a helytelennel szembesítve van. A tájékozott olvasóra van rábízva, hogy megítélje magának az olvasottakat.

Szükségszerűen elsősorban a római katolikus „világintézményt“ kellett megvilágítsam Isten Szavának alapján, a Szentírás szemszögéből és szembesítem azt ugyanazzal, mert csak az isteni kinyilatkoztatás világosságában láthatjuk meg az Igazságot és lehetőséget kapunk arra, felismerni a megtévesztést és a tévedést.

A római katolikus egyház igénye szerint, az üdvösség csak ő rajta keresztül érhető el, és többé-kevésbé, hangosan vagy csendesen, minden más keresztényi felekezetektől át lett véve. A maga módján mindegyik kilátásba helyezi a megváltást, és éppenséggel ez az, ami lehetetlen. Mindazonáltal egy egyház, amely Krisztusra, Péterre és az apostolokra utal, kell ellenőrizhető legyen ezekre az igényekre.

Minden olvasónak kívánom a Mindenható Isten áldását.

BEVEZETÉS

Korszakunkban, nem könnyű szembesíteni az embereket Isten és a hit témájával. Egyesek teljesen idejétmúltak és lejártnak tartják a témát. Mások önmagukban és a természetben keresik az istenit, megint mások egyenesen tagadják Isten létezését. Aztán vannak olyanok, akik csak valami felsőbb hatalomról beszélnek. De amikor bizonyos tragédiák történnek, sajátos módon, azok is felteszik a kérdést: „Miért is engedi meg Isten ezt és amazt?“, akik azt állítják magukról, hogy hitetlenek.

Amióta egész nyíltan ismertté válik, hogy mi történt és még mi minden történik az Isten neve és a vallás álcázása alatt, mind több ember elveszíti bizalmát egy igazságosságban, mivel egy vallásos intézményt állítanak Istennel egy szintre. Az idők folyamán a történészek sok könyvet megtöltöttek tudósításokkal, a különböző korszakok szabálytalanságairól, azok hiányos állapotáról. Amit azonban az utóbbi időkben a bátor szerzők nyíltan felszínre hoznak, az valójában egy nyomasztó teher.

Azonban minden vallásfelekezetben léteznek olyan emberek is, akik tudatában vannak annak, hogy nemcsak egy természetes, hanem egy természetfeletti lét is létezik. Nyilvánvaló, hogy az ember nem meghalni született erre a világra, hanem élni.

Alapjában véve csak kevesen vannak azok, akik alaposan meg vannak győződve arról, hogy a halállal minden véget ér. De még ezek is felismerik, legkésőbb a haláluk órájában, hogy felfogásukban tévedtek.

Minden ember beleszületik egy bizonyos országba, egy bizonyos vallásba vagy világnézetbe ill. ideológiába, amelyről normálisan feltételezi, hogy az a helyes.

A szinte felfoghatatlan gyorsított fejlődés a lószekértől a legmodernebb rakétavetőig, a kocsivezetőtől az asztronautáig és az űrhajósig, megerősíti azt, amit az ÚR Isten közel hatezer évvel ezelőtt az emberről mondott: „... és ezentúl semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek“ (1.Móz.11:6). Ennek az a következménye, hogy az ember egyre inkább saját magában és a tudományában hisz és egyidejűleg Istent és az Ő Igéjét mind jobban kétségbe vonja és megtagadja.

Isten ellenfele már az Édenkertben megkérdőjelezte a Teremtő Szavát, azzal, hogy: „*Csakugyan azt mondta volna Isten ...?*“, ennél fogva azonban nem tagadta meg Őt. Ma pedig a legkülönbözőbb érvekkel inspirálja a felvilágosult embereket az ő intellektuális és tudományos megfontolásaikban, és különös megfigyelésekkel fellájtja őket a Teremtő ellen. Isten Igéjét sokan

gyanakvóan kétségbe vonják, mivel olyan kudarcot valló emberek meghibásodott eljárásaira néznek, akik a maguk részéről azt állítják, hogy Istent képviselik a földön.

Amennyiben valakinek az a meggyőződése, hogy az egész Teremtés egy Teremtő nélkül jött létre valamiféle ősrobbanás eredményeként, pontosabban szemügyre kellene vegyen magának egy olyan helyet, ahol egy robbanás történt. Ha valaki úgy véli, hogy minden élőlény, egy össejtből fejlődött ki, az feleletet kellene adjon arra a kérdésre is, hogy ki felelős, az adott sejt életéért! Aki pedig az evolúcióelméletet képviseli, annak meg kell magyaráznia azt is, hogy miért léteznek még mindig, ama sok alacsony rendű élőlények, ha minden tovább fejlődött. A Teremtő kimondta: „*Hozzon elő minden, mindent a maga nemében!*“, és ez mind a mai napig így van. Minden megszületendő, létrejövő élet, egy naponta milliószor megismétlődő teremtői csoda.

Olyan állítások, amelyek elkerülik a mindig újonnan kimutatott valóságot, elmenve mellette, mind egy forrásból származnak és egy céljuk van, nevezetesen a Szentírás jelentését a Teremtésről valószínűtlenné tenni és a Teremtőt pedig fölöslegesként félreállítani.

Figyelemre méltó a következő ténymegállapítás is: Az Istentől küldött próféták nem létesítettek egy hitirányzatot (vallásfelekezetet) sem és a történelem sem igazolja őket vallás alapítóknak. Sem Énókh, sem Noé, sem Ábrahám, sem Mózes, sem Ilyés, sem Ézsaiás — a próféták egyike sem, akiket valóban Isten küldött, nem alapított egy vallásfelekezetet. Ez a ténymegállapítás rendkívülien fontos. Ők valamennyien csak megosztották ill. továbbadták azt, amit Istentől kaptak. Ezért alkot az egész Ószövetség egy harmonikus egységet. Csak egy érvényesült Szóvivőnek és Cselekvőnek, tudniillik Isten az ÚR, aki azok bizalmába adta Ő tervét, akiket Ő maga elhívott. Ezen férfiak alkották az Ő szócsövét. Ők különböző időszakokban éltek és saját maguk is mértén hozzájárultak az isteni megbízatáshoz, az általuk kimondott próféciaik által, Isten üdvhatározatának előrejelzett beteljesedéséhez - véghezviteléhez. Annak ellenére, hogy különböző évszázadokban és évezredekben éltek, semmi ellentmondás nincs az ő írásaikban, hanem tökéletes összhang.

Szintúgy az Istentől elküldött apostolok sem voltak vallásalapítók. Alázatosságban és egyszerűségben felmutatták a lenyűgöző igazolását annak, hogy az ótestamentumi próféciaik a lehető legpontosabban beteljesültek. Ám, ami az Újszövetségi gyülekezet megalapítását és felépítését illeti, ezt teljesen rábízták a dicsőség Urára, aki azt mondta: „*ÉN akarom építeni az ÉN gyülekezetemet ...*“ Ő ezt nem ruházta rá sem Péter apostolra, sem Pál apostolra, vagy bárki másra. De kétségtelen, hogy elrendelt különböző szolgálatokat a gyülekezet felépítésére. (Eféz.4:11; 1.Kor.14:28 stb.). A bibliai gyülekezet

nem egy emberek által megszervezett intézmény, hanem egy élő szervezet. A megváltottak és a kegyelemben részesültek képezik Isten egyetlen szellemi szervezetének az egységét a földön. Az Írás Isten templomának (Eféz.2:21) vagy Isten házának (Zsid.3:6) is nevezi őket. Isten nem lakik emberek által felépített templomban, vagy valamilyen Szakrális építményekben (Ézs.66:1-2; Ap.Csel.7:48-49). Ő csak az Öveinek a szívében lakik. Evégett annyira fontos visszatérni az eredethez, a kezdethez, hogy valóban bizonyosságot nyerjünk afelől, mi is az Isten gyülekezete (1.Tim.3:15), hogyan hisz, hogyan tanít és hogyan történik a bemeletkezés (kereszttség) stb. A választ erre, csak az Igazság könyve, az Isten beszéde adja meg. Ezen az alapon és az Isten előtti felelősséggel lett ez az Írás is megszerkesztve.

A különböző Bibliafordítások, amelyeknek mind megvannak az előnyei, én magam úgy döntöttem, hogy majdnem kizárólagosan megmaradok a Dr. Hermann Menge fordítása mellett.

A fordító megjegyzése: A bibliaversek a lehető legnagyobb pontossággal lettek a Dr. Hermann Menge fordításából a német nyelvről a magyar nyelvre lefordítva.

1. Fejezet

MÉRLEGRE ÁLLÍTVÁ— AKTUÁLIS SZELLEMI KUTATÁS

Az a tényállás ösztönzött ez önkéntes írásra, hogy ma már semmi nincs egyszerűen csak magától értetődőnek elfogadva. Egy tipikus példát erre az 1988 szeptemberi tömegtájékoztatásból vehettünk. Ez esetben a „torinói lepelről“ volt szó. Több száz évig abszolút hiteles volt és ereklyeként lett tiszteletbe tartva. Most az egész világ meglepődött, miután egy vizsgálat után, Angliában, az Egyesült Államokban és Svájcban, egymástól függetlenül, egy és ugyanarra az eredményre jutottak: ti., hogy ez a vászondarab a középkorból származik, és semmiképpen sem lehet a Jézus Krisztus sírleple. E hitelesített vizsgálat ellenére, az emberek egy nyilatkozat által mégis arra lettek ösztönözve, ezt a hamisítást továbbra is mint ereklyét tiszteletbe tartani, így megmaradva a nyilvánosságra került tévedés mellett.

1988 októberében, Dr. Jan Paisley Észak - Írországból egy olyan feltűnést kelteztet a Straßburgi Európa Parlamentben, amelyet a reformáció óta egy protestáns sem mert megtenni. Felmutatott egy plakátot a következő szöveggel: „II. János Pál — az Antikrisztus“ és egy felbolydulást okozott, amellyel a pápa fellépése ellen tiltakozott. A tömegkommunikációs médiaszolgáltatás beszámolt róla; a legtöbb napilapok, fényképeket, és jelentést készítettek róla a címlapukon. Egy nappal utána, már csak nagyon kevesen beszéltek róla, és végül mindenki visszatért a napirendre. De hiszen naponta van új bejelenteni való újdonság.

Sajnos, hogy a tudósok, éppen úgy mint a laikusok, Istent és az egyházat már az egész idő alatt egy kalap alá vették, és mert a kiábrándulás az Istennek tulajdonított intézményben annyira nagy volt, sokan mindkettőről lemondtak. Egy nagyon szomorú, sajnálatosan téves következtetés, amelynek sokan áldozatául estek. Soha nem fogom elfelejteni azon estét egy kibucban, Jeruzsálemtől körülbelül 15 km-re nyugatra. Utazásszervezőként összegyűjtöttem a csoportot vacsora után egy rövid áhítatra. Számos más vendégek is csatlakoztak hozzánk, közöttük néhány zsidó is. Számomra megfelelő volt. Felolvastam egy pár szakaszt az Ószövetségből és rámutattam azok beteljesülésére az Újszövetségben. Hirtelen felszólt egy Varsóból emigrált zsidó nő belső érzelmektől áthatva: „Én elolvastam az Újszövetséget és el is tudnám hinni, hogy Krisztus a mi Messiásunk, hacsak nem lett volna katolikus. Mert a

lengyelek, akik annyira katolikusok, nagyon sok fájdalmat okoztak nekünk.“ A megdöbbenés mindannyiunkon látható volt. Aztán megmagyaráztam neki: „A Messiás semmiképpen nem volt katolikus. Ő a hústestben megjelent Megváltó volt. És Mária sem volt katolikus.“ Ezt egyszerűen nem tudta felfogni.

Éppen a vallási téren hajmeresztően nagy a tudatlanság. Egy élő és személyes kapcsolat nélkül Krisztussal, egy vallássá vált a kereszténység, ami, néhány jogos megállapítás szerint, ópium a népnek. Eme részletes megvilágosított magyarázatnak az a célja, hogy leleplezze és rávilágítson mindarra, ami nem bibliai, ami helytelenül „kereszténynek“ lett megjelölve, hogy a vallásos legendák, továbbra is mesék maradnak, függetlenül attól, hogy meddig nyúlik vissza eredetük.

Amikor az Istenbe vetett hitről és az emberiséggel kapcsolatos tervéről van szó, a Könyvek Könyvében kell a felvilágosítást keresnünk. A kijelentett véleménynyilvánítás: „Én nem hiszek semmit és senkinek!“ kizárólagosan csak emberekre vonatkozóan helyes, azonban a Mindenhatóra és az Ő Szavára nem lehet alkalmazni. Ő egyedül örökre megbízható és Szavahihető marad. Az Ő Igéje beteljesedett, beigazolódott Igazság, és ezért a mi elengedhetetlen tökéletességünk, amely fölötté áll minden kételynek. Ő nem halott, mint néhányan állítják, Ő él, és minden aminek élete van, Ő általa él. Az Ő Szava (Igéje) éppen úgy ma, mint annakidején, élő valóság.

Minden időben léteztek emberek, akik egy különleges feladattal lettek megbízva. Az emberiség történelmében kimagaslanak költők, zeneszerzők, királyok, császárok, katonák és politikusok, és különleges államférfiak egészen a mi időnkig. Ugyanez érvényes a tudományra és az összes többi kutatásokra is. Fel lehetne állítani egy egész listát kiemelkedő nevekké és olyanokkal, akik feltaláltak valamit, akik nélkül a világunk ma egész más-képp nézne ki. Ugyanígy módon, léteztek úgy az Ótestamentum, mint az Újtestamentum kezdetén is, Istennek olyan emberei, akik életük folyamán egy különös feladattal lettek megbízva az üdvtörténelemben. Az apostolok utáni időszakban is, egész a Nicseai zsinatig (Kr. u. 325-ben) szintúgy különleges személyiségek magaslanak ki. De a középkor folyamán is léteztek olyan emberek, akik fontos szerepet játszottak az egyház történetében. Számunkra különlegesen azoknak nevei ismeretesek, aki a reformáció után léptek fel.

Azon férfiak, akiket Isten különleges célokra felhasznált, mindig egy globális szolgálattal lettek megbízva az egész emberiség számára, az összes egyházi és vallási korlátokat túlhaladóan. Ezt igazolja a mindenre kiterjedő, a mindent magába foglaló missziói parancs, ahol a mi URUNK ezt mondja: „Menjetek el tehát az egész világra, és tanítsatok minden népet ...“ Az akit valóban Isten küldött, az Isten Igéjét hirdeti, a prófétákkal és az apostolokkal

összhangban. Aki új tanításokat és úgynevezett új „kinyilatkoztatásokat” akar érvényre juttatni, amelyek a Szentírás vizsgálatával való ellenőrzést nem viseli el, ezzel automatikusan diszkvalifikálja saját magát. Isten nem tud ellentmondani saját magának, és az Ő tervét sem tudja megváltoztatni. Egyáltalán mindenre amit tesz vagy tanít valaki, fel kell lehessen tenni a kérdést: „Valóban rendben van ez így? Valóban így áll ez írva?” vagy: „Mit mond ehhez a Szentírás?”

Itt nem az emberek képzeletére (fantáziáira) vagyunk érdekeltek, hanem azon gondolatok felismerését akarjuk tudni, amit Isten tudtul adott azon férfiak által, akiket hallható módon elhívott és az Ő szolgálatába állított. Ezekhez tartoznak első ízben az ótestamentumi próféták. Az ő feladatuk abban állt, az üdvtörténelem lefolyásának bejelenteni. Azután az apostolok feladati körébe tartozott, megbizonyíthatóan kimutatni, hogy a régtől fogva kimondott próféciák beteljesedtek. Az ő elhívásukhoz és megbízásukhoz mérten, szolgálatukkal hozzájárultak az Isten tervének, az üdvtervnek a megvilágításában. A Szentírásban minden dokumentálva lett, és így az élő Ige még ma is magáért beszél mindazokhoz, akik hajlandóak a Szent Szellem hangjára hallgatni. Arra semmi szükség, hogy egyik a másiknak értelmezzen és magyarázzon; elég, ha valamennyien teljes szívből hisznek, és pedig úgy, amint az Írás mondja. Ilyen módon mindenkit maga az Isten Igéje tanít (Ézs.54:13; Ján.6:45). Itt nem egy egyház vagy egy felekezet, annál kevésbé egy szekta dogmáját képviseljük, igazában Isten álláspontja van részletezve, úgy amint meg lett számunkra Ő az Igéjében hagyva.

Mindazok akik átvizsgálták az egyháztörténetet, ismerik, hogy a történetek egy és ugyanazt a korosztályt, személyeket és eseményeket, különféle képpen ítélték meg és írtak le. A vita tárgyát előterjesztett témakörből, semmi sem igazán új. De ami egy bibliahívő kereszténynek fáj, az a tény, hogy a kritikus kutatások során, még az Újtestamentum is meg lett kérdőjelezve. Hogy az Újszövetség egyes részei, az evangéliumok és az apostoli levelek, először héber, arámi vagy görög nyelven lettek leírva, majd később görög nyelven jelentek meg egy kánonban összeállítva, lényegében véve nem döntő jelentőségű. Az egyértelmű, hogy Isten maga a zsidók Istenének vallja magát. Mózes és Áron a következőket kellett mondják a Fáraónak: „Az Úr a héberek Istenének megjelent nekünk ...” (2.Móz. 3:18). Az bizonyára közismert, hogy Jézus Krisztus nem görögül, hanem az arámi, ti. a héber népnyelvet beszélte; hogy képzett vagy műveletlen volt ez a nyelv — e kérdés fölött hadd vitatkozzanak az iskolázottabbak egymás között. Számunkra az a fontos, hogy feltámadása után az Úr még mindig a héber nyelvet beszélte, így erősíti meg Pál apostol: „Mikor pedig mi mindnyájan a földre leestünk, egy hangot hallottam, amely

így szólt hozzám héber népr nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? “ (Ap. Csel. 26:14).

Az az érvelés (argumentáció), hogy további levelek is elterjedtek, semmiképpen sem értékteleníti az igazit. Nyilvánvalóan nincs kizárva, hogy a korai kereszténységben az apostolok vagy más írók további leveleket szerkesztettek. Lukács már mindjárt az első versben arról tájékoztat bennünket, hogy sokan akcióba léptek és belefogtak, az eseményeket feljegyezni. Természetesen, hogy léteztek még más tudósítók is. Ami „újtentamentumi Apokrif iratoknak“ lettek elnevezve, az csak majd később jött létre. Az ÚR maga gondoskodott arról, hogy csak az vált részévé a kánonnak, ami az Ő megbízásából és akaratából lett írva, ugyanis ami számunkra elengedhetetlenül szükséges.

Lényegesen az a fontos, hogy a számunkra örökségül hagyott Igét megfelelő módon, mint Isten Igéjét tiszteletben tartani (1.Thess.2:13) és elhinni, hogy a teljes Szentírás Istentől ihletett (2.Tim.3:16). Amennyiben az Újszövetségben az a megfogalmazás van alkalmazva „amint meg van írva“ vagy „amint az Írás mondja“, ezzel mindig az Ószövetségre van utalva. Azonban az Újtentamentum is ugyanúgy Szent írás, a kettő együtt alkot egy egészet. A Lukács 24:44-45-ben olvasható: „... *be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zoltárookban. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat.*“

Az ÚR azt is mondta: „*Ti azért kutatjátok a szent Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek, és ezek valóban azok, amelyek rólam tesznek bizonyosságot.*“ (Ján.5:39). Pál apostol így foglalja össze: „... *hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon, ugyancsak az Írások szerint.*“ (1.Kor. 15:3-4).

Péter apostol hivatkozással van az Ézsaiás 40:8-ra, és közös nevezőre hozza az Ótestamentum Igéjét az Újtentamentummal: „*de az ÚR beszéde megmarad örökké ... Ez pedig az a beszéd, amely üdvüzenetként hirdetve lett nektek.*“ (1.Pét.1:22+25). Az Újtentamentum az ótestamentumi próféciaák eredménye.

Dr. Clarence Larkin, egy nemzetközileg elismert kapacitás, a „Dispensational Truth“ című könyvében kimutatta, hogy a Jézus Krisztus első eljövetelel 109 prófécia teljesedett be a legpontosabban szó szerint az Ótestamentumból. A megvalósult prófécia azt igazolja, hogy a Bibliának isteni eredete van.

Egy dolog vizsgálatának vagy kezelésének, előítélettől és ellenérzésektől mentesen kell nekilátni. Hogyha Carl Schneider teológus azt írja: „**A hamisítványok az újszövetségi időkben kezdődtek el, és soha meg nem szűntek.**“ (K. Deschner, Der gefälschte Glaube – A hamisított hit, 20. old.), akkor ebben

igaza van. Ez azonban még korántsem azt jelenti, hogy egy hamisított Újszövetségünk van, hanem, hogy illetéktelen személyek már abban az időben és mind maig előterjesztették és továbbra is előterjesztik az ő hamis tanításait és értelmezéseiket. Az eredeti Ige azonban mindörökké megmarad eredeti-Igének, minden elferdítések és félrevezetések ellenére, amire még utalással leszünk. Mit jelentsenek ama romboló hatású utalások, miszerint a Péter apostol levelei hamisítva lennének, ama megjegyzésig ami túlhalad minden mértéket: „... a szent könyv, a biblia, színiültig tele van hamis vagy hamisított okmányokkal.“? (K. Deschner, Der gefälschte Glaube – A hamisított hit, 20. old.) Ez egy gyalázatos felháborító állítás és azonfelül egy kártékony gonosz hazugság. Ennélfogva úgynevezett tudós-szakértőkre hivatkoznak, akik már jó talajfeltörő munkát végeztek. Egy kihívó szemtelenség, az Újszövetség íróit hamisítványokkal vádolni, és ezzel megtévesztőknek minősíteni őket, a bibliahívőket pedig megtévesztetteknek fálnak állítani! Ilyen megtévesztő manőverekkel nem lehet a ragyogó Igazságot elsötétíteni.

Igen, természetes, hogy a négy evangélisták egyszerű férfiak voltak. Hogy pedig az ő beszámolósaikban esetenként eltérnek egymástól, csak azt bizonyítja, hogy nem írták le egymástól. Mindegyik úgy írt, ahogy vezetve lett, aszerint, amint személyesen hallott vagy tapasztalt, illetve a mások bizonyosságához hozzájutott. De hiszen maga a visszaigazolt és bizonyítható tények a mérvadóak, nem pedig az ezzel járó kísérő tünetek.

A katolikus teológus és bibliafordító, Dr. Konstantin Rösch négy élőlény ábrázolása által szemlélteti a négy Evangélium változatosságát, az oroszlán, a bika, az ember és a sas által, úgy amint a Jelenések 4:6-8-ban és más helyeken is jellemezve lettek. Ezt a négy evangéliumi szimbólumot már Iréneusz is felhasználta a korai keresztény korból. De hiszen a Biblia, részben jelképes hasonlatokban és példázatokban lett írva. Eszerint Máté -nak egy ember arca van, Márk -nak egy oroszlán, Lukács -nak a bikáé, és Jánosnak egy sas arca van. Az Ezékiel 1.fejezetében arról értesülünk a négy élőlényvel kapcsolatosan, hogy mindegyiküknek egy emberhez hasonló alakja volt (5.vers) és, hogy az ő szárnyaik alatt négyfelől emberkezek voltak (8.vers). Minden egyes élőlénynek négy arca volt, de csak egyfelől mutatkozott be. Mind a négy evangélium egyedülállóan leírja a Megváltó egy és ugyanazon fellépését, de mindegyiknek egy más alakja (megjelenése) van. Noha az élőlények mindegyike egy eltérő alakban tűnik elő, belsejük szerint ezek mind egyformák. Így van ez a négy Evangéliummal is: befelé, az úgy lényegében, középpontjukban mind egyformák; a különbség abban áll, hogy az egyik az URAT inkább ember Fiának ábrázolja; a másik az Ő isteni hatalmát hangsúlyozza ki — az oroszlán jelképében, amely a vadállatok királyának számít; a harmadik pedig

rámutat mint teherviselőre; a negyedik pedig sasként jellemzi Őt, aki felszárnyalja magát az isteni szférákba.

Függetlenül attól, hogy az egyik evangélista beszámol egy dologról és a másik nem, hogy az egyik nagyobb jelentőséget tulajdonított egy eseménynek, mint a másik, ez teljesen lényegtelen. Ha az egyik evangélista azt írja, hogy az ÚR hét kenyérrel ellátott négyezer embert, és a másik pedig úgy írja, hogy a hét kenyérrel négyezer férfit látott el, nem számítva a nőket és a gyermekeket, akkor mindkettőnek igaza van. Csakhogy az egyik további részletekbe bocsátkozott. Amennyiben az egyik arról tesz jelentést, miként gyógyult meg két vak Jerikó előtt, és a másik csak egy meggyógyulásáról számol be, akkor ismét igaza van mindkettőnek. Az egyik evangélista jelen volt az esemény lezajlásakor, a másik pedig a későbbiekben csak egy meggyógyulttal találkozott és beszámolt róla. Az egyik evangélista részletesen beszámol arról, hogy a két tolvaj, akiket Krisztussal együtt feszítettek keresztre, gúnyolták Őt (Máté 27:44), a másik pedig arról tudósít, hogy az egyik, tudniillik az, aki az Ő jobb oldalánál volt, magába szállt és felkiáltott: „*URAM emlékezzél meg rólam...*“ (Luk.23:39-42), és ismét helyénvaló mind a két jelentés. Eleinte mindkettő káromlással illette Őt, de aztán az egyikük utolsó pillanatban felismerte az Ő valódi ki-voltát, hogy kit feszítettek mellette keresztre, és segítségül hívta Őt.

Továbbá azt a nyilatkozatot is: „*Bizony (kétségtelenül), mondom néked, még ma velem leszel a paradicsomban.*“ — félreértik és félremagyarázzák a kritikusok, mint sok más dolog is. Az ő következtetésük szerint, az ÚR Jézus közvetlenül az Ő halála után a mennybe kellett legyen néhány napot, noha a Szentírás bizonyosságot tesz afelől, hogy lement az alvilágba. Ők nem értették meg azt, hogy az üdvözültek helye a keresztre feszítés pillanatáig és az Újszövetség hatálybalépéséig, nem fent, hanem lent volt. A Lukács 16 egyértelműen beszámol arról, hogy az üdvözültek és az elveszettek között csak egy elválasztó szakadék volt és, hogy senki nem tudott átmenni egyik területről a másikra. Mindazok, akik reménységüket a Megváltó eljövetelében vetették, mint egy börtönben fogva lettek tartva és akkor a Máté 27:52. vers után, Krisztussal együtt feltámadtak. A paradicsom csak az adott időponttól kezdve lett az üdvözültek helye; többé nem lent, hanem fent. Krisztus leszállott és az ott fogságban tartottakat, akik az Ő eljövetelében hittek, az Ő feltámadásakor valamennyiüket Önmagával együtt felhozta (Eféz.4:8-10).

Abban sem áll ellentmondás, ha az egyik evangélista elmondja, hogy a feltámadásnál két angyal volt a helyszínen, akik az asszonyokkal beszéltek, (Luk.24:4), a másik pedig, csak egy angyalról számol be, aki ott állt (Máté 28:2; Márk 16:5) és ha egyszer a sírbolton belül és a másik alkalommal pedig

a sírbolton kívül van a hangsúly. Nevezetesen minden úgy igaz. A sírbolton belül az volt a lényeg, rámutatni arra, hol feküdt az Úr. A sírbolton kívül pedig az Ő feltámadásának a hirdetéséről volt szó. Így történtek az események a helyszínen. Még akkor is, ha a helyszínen ketten voltak, az egyik a beszélő volt közülük, és így az egyik író különösen kihangsúlyozta. Istennek legyen hála, hogy nem csak önkinevezett kritikus szakértők léteztek, hanem léteztek azon kiváló férfiak is, akik meggyőző módon figyelmeztettek bennünket a Szentírás tökéletes összhangjára. Ezek közé tartozik Dr. Dr. C. I. Scofield, egy nemzetközileg elismert kutatója és fordítója a Bibliának. Ő egy olyan meggyőző bevezetést írt a négy evangéliumokhoz - „Magyarázó jegyzetek a Bibliához”, hogy ehhez semmi kétség nem fér.

A kritikusok egyáltalán nem értették meg az Újtestamentum prófétikus jellegét sem. Így például azzal vádolják Pál apostolt, hogy az ő eszkatológiai elvárásaiban együgyű volt, mivel ő azt írta: *„Nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de bizonyára mindnyájan át fogunk változni. ... Mi akik élünk, és megmaradunk az Úr visszajöveteléig ... “* (1.Kor.15:51 és 1.Thess.4:15) stb. Ám Pál apostolnak közvetlen a jelen idő formájában kellett írnia, mert a benne hatékonyan működő Szent Szellem, pontosan ismerte a még akkor jövőbeni üdvtörténelem alakulását és annak időtartamát. De hiszen az egész Újszövetség úgy lett írva, felvázolva és előrevetítve, hogy a kegyelem korszakának bármely időpontjában érvényben legyen (rendelkezésre álljon); hogy az utolsó generációig prédikálni és alkalmazni lehessen, amikor az adott esethez megfelelően, a ráillő bibliahelyek a Krisztus megjelenésével együtt (a parúziájában) beteljesednek. Egy és ugyanaz a Pál apostol így ír magáról: *„... az én elköltözésem ideje elérkezett. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet sérelem nélkül megtartottam: Végezetre elítélték nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr az igaz bíró, ama napon ... “* (2.Tim.4:6-8). Egyébként már mindig is léteztek emberek, akik földi életük folyamán, Jézus Krisztus visszajövetelével számoltak. Aki pedig nem számított ezzel, annak nem lesz része az első feltámadásban, mivel az élő reménységet nem hordozta magában. Luther Márton is meg volt győződve arról, hogy a vég közel van és számított a Jézus Krisztus visszajövetelével. Sőt az Antikrisztust „a vég Krisztusának” jellemezte. Ő a következőket írta: **„Ebben az évben, 1540-ben, az évek száma összesen pontosan 5500. Évégett számítani lehet a világ végével, mivel a 6.évezred nem fejeződik be egészen, mint ahogy a Krisztus halála után sem telt el egészen három nap.”** (H. Heinz, Zwischen Zeit und Ewigkeit - Az idő és örökkévalóság között, 137.old.). Aki önmagában hordozta az élő reménységet, számolt a Jézus Krisztus visszajövetelével is. Ez így van mind a mai napig is. Vannak emberek, akik a bibliai próféciaik

beteljesedése alapján, ebben a nemzedékben is szilárdan számítanak a Jézus Krisztus visszajövetelével.

A vakságtól megbélyegzett bíráló csúcspontját amaz eltorzított megállapítás képezi, miszerint Jézus Krisztus próféciaja: „*Bizony mondom néktek, hogy nem múlik ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik.*” (Máté 24:34), semmivé lett. A félreértés abban áll, hogy itt az Úr Jézus a zsidókra, mint nemzetségre utalt, nem pedig egy generációra. A zsidó nemzetség, a legembertelenebb és a legkegyetlenebb vérfürdők ellenére, mind a mai napig megmaradt, úgy amint Isten üdvtervében egyértelműen meg lett határozva, és amint az Úr Jézus is mondta. Továbbá a nyilatkozat is: „*Mert bizony mondom néktek: még végig sem járjátok Izráel városait, mire eljön az Emberfia*” (Máté 10:23), teljes mértékben félre lett értve, és össze lett tévesztve az Ő **visszajövetelével**. Avagy nem-e megjelent Jánosnak a Pátmosz szigetén Emberfia gyanánt, aki a hét aranygyertyatartó között járt, az Ő királyi méltóságában, tudniillik az Ő királyi magasztosságában? „... *Az Ő feje pedig és a haja olyan fehér volt, mint a hófehér gyapjú; és a szemei olyanok, mint a tűz lángja. És a lábai hasonlók valának a kemencében izzó aranyérchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg; hangja pedig olyan, mint a nagy vizek zúgása*” (Jel. 1:14-15). Tehát beteljesedett betű szerint, amit az Úr Jézus mondott. Az Isten Szavával minden leleményes érvelést hatálytalanná lehet tenni, ami arra lett kieszelve, hogy az Igét megkérdőjelezzék.

Nem Jézus és az apostolok hibáztak, hanem a bibliabíró apologetikusok és exegézis képviselői tévedtek az egyháztörténelem folyamán. Mind a jelen pillanatig lemásolják és megismétlik azt, amit az ugyanúgy megtévesztettek, és áldozatok, szájukba adtak, anélkül, hogy voltaképpen tudatában lennének. Ennélfogva pedig feltárják az ő gúnyos, tiszteletlen megvetésüket Isten megváltási tervét illetően. Amilyen meggyőzően sikerült részletezniük a történelmi részét, tudniillik a kereszténységen belül való elfajzást, különösen ami az univerzális egyházat illeti, olyan szánalmasan kudarcot vallanak, amikor az Isten Igéjéről és az Isten országának dolgairól van szó. Egy Bibliában hívő kereszténynek nem lehet egyszerűen szóltanul elfogadni, ha olyan emberek, akik a Szentíráshoz és az abban elrejtett dolgokhoz soha hozzá nem fértek, nincs bemenetelük az abban elrejtett és kinyilatkoztatott isteni üdvhatározathoz, de mindent megkérdőjeleznek, a legnagyobb hamisítványról beszélnek, ellentétet ellentét után észlelnek, miután a szörnyű nézeteltéréseket ők maguk elemeznek bele.

Jézus Krisztus létező lényének történelmi igazolására semmi szükség nincsen, minthogy Ő maga középpontja az Üdvtörténelemnek, és nem az emberek által feljegyzett és nyilvántartott történelemnek. Hogy Josephus vagy

egy más történetíró beszámolt róla vagy sem, egyáltalán nem érvelés tárgya. A próféták és az apostolok írtak róla, mert közvetlenül meg lettek bízva rá; ez elegendően hitelt érdemlő és megbízhatóan elég. Én a magam részéről, hiszek mindazoknak, akik szem- és fültanúk voltak akkor, amikor valami természetfeletti dolog történt, és azután beszámoltak nekünk róla. Elkezdve a Jézus Krisztus születésétől az Ő mennybemenetelig, mindig voltak szavahihető szem- és fültanúk. De még ma is úgy van, mint a múltban, amit Isten természetfeletti módon végez a földön, az agyon van hallgatva. És mivel nem az általánosan elismert, fennálló, megalapozott egyházakban és vallásfelekezeteiben történik, el sem éri a híradókat és tudósítókat. Ellenben a hívőknek minden elegendően igazolva van, és alkalmazhatatlan, hamis tanúkra, akik csak jóval később jelentkeztek szóhoz, nem kell hallgasson senki.

Amennyiben kritikus egyházi történetírók egy hamisított és manipulált hitről írnak, úgy lehetetlen, hogy az első gyülekezet- és az Apostolok Cselekedeteiről, az őskereszténységről és az egész Újszövetségről legyen szó. Minden ami nem áll összhangban és nem fér össze a Szentírással, ami csak később került felszínre, az manipulált- és hamisan kiügyeskedett hit, tanítás vagy közlemény.

2. Fejezet

AZ ŐSKERESZTÉNYSÉG ÉS AZ AZT KÖVETŐ KORSZAKOK

Az egyház történetében széleskörűen és átfogóan ábrázolva lett minden egyes korszak, amely az őskereszténység után következett. Ezért ebben az áttekintő ellenőrzői vizsgálatban, csak a lehető legrövidebben fogunk ezekkel az időtartamokkal foglalkozni. Az időtartamokat a következőképpen lehetne felosztani: az első (a korai) gyülekezet időszaka egész Kr. u. 100-ig, a közvetlen azutáni, az apostolok utáni korszak a második évszázadban, azután a fejlemények egészen a Niceai zsinatig (Kr.u.325), az állami egyház létrejövele a Római birodalomban, az időtartam a középkorig, a reformáció mint egy új kezdet, az azt követő ébredési mozgalmak, a bevezetés a teljes Evangélium Igazságaiba és a gyülekezet visszaállítása az ő eredeti állapotába a Jézus Krisztus visszajövele előtt.

Az egyháztörténeti nyilatkozatok nem nyújtanak egy azonos nézetű (egyöntetű) képet. Sokan feltételezéseket állítottak térbe, amelyekből legendák lettek, amelyeket mások megint a maguk részéről tény és valóságként szemléltettek. Azonkívül mindenki előtt világos kellene legyen, hogy egy katolikus-orientált történetírás, teljes mértékben különbözik egy protestáns jellegű történetírástól. Egy átfogó nézet a különböző korszakokról és az azokban lezajló fejlődésekről, szükséges széleskörűen összevetni (a mai kereszténységet) az őskereszténységgel. Az „apostoli tanítást” csak az apostolok ajkaiból kaptuk. Annak a kéziratnak valóban semmi köze nincs az Úr apostolaihoz, amelyet 1883-ban fedeztek fel egy kolostorban és önkényesen a Kr u. a 80-120 korszakra lett keltezve, akkor sem ha „a tizenkét apostol tanítsa” illetve a „Didakhé” nevet hordja. Azt az úgynevezett „apostoli hitvallomást” sem, amely az apostolok után kb. 300 évre, különböző zsinati tanácskozások után lett megfogalmazva, sem lehet az apostolok írásainak tulajdonítani. Így keletkeztek a véletlen hamisítások és elferdített torzítások, amelyek valódinak vannak tekintve. Az igazi tanítást, csak maga az Apostolok Cselekedeteiben és az általuk írt levelekben találjuk meg, amelyeket az Újszövetség tartalmaz. Az apostolok olyan férfiak voltak, akik az Igét közvetlenül az Úr ajkáról hallották és az Ő megbízásából adták azt tovább. Őrajtuk keresztül jutott hozzá az újszövetségi gyülekezet Isten tiszta és hamisítatlan Igéjéhez; egyedül ez hordozza az isteni pecsétet.

Pál apostolt, akinek elhívása természetfeletti módon történt és aki mint egy kiválasztott felfegyverzett lett elrendelve, maga az ÚR rendelte hozzá az ősapostolokhoz. Ő volt az, aki közvetlen küldetése alapján elmondhatta: „*Mert én a magam részéről az ÚR -tól vettem, amint tovább is adtam néktek*“ (1.Kor.11:23). Ő írta a levelek nagy részét, pontosan 100 fejezetet 2.325 verssel, miközben Péter pl. csak 8 fejezetet írt 166 verssel. Pál apostol a prófétákhoz hasonló módon, kinyilatkoztatás útján kapta az Evangéliumot (Gal.1:11-12), evégett az ízek és velőkig ható figyelmeztetés: „*Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is néktek egy más evangéliumot (üdvüzenetet), azonkívül, amit mi hirdettünk: — Átkozott legyen*“ (Gal.1:8). Ami nem egyezik össze az ősapostolok ősevangéliumával, átok alatt áll. Így látva, valóban egy átok alatt lévő, hamisított kereszténységgel van dolgunk, amelyet a kritikusok az ő fejtegetéseikben szem előtt tartottak.

A négy Evangélista tanúbizonyságot tesz a Megváltóról. Ők leírják az Ő életét, szolgálatát, születésétől fogva az Ő haláláig, az Ő feltámadásáig és az Ő mennybemenetelig. Ennélfogva a szinoptikusok (együtt-látók) Máté, Márk, és Lukács egy önmagában kiegészítő, átfogó képet vázolnak. János ellenben nem foglalja sem Betlehemmel sem a leszármazási listával, ő egyenesen egy „magassági légi-járatot” kezd és már az első fejezet első versében kimutatja, hogy ki Krisztus valójában. A négy Evangélium egy összáttekintést ad a megvalósított megváltásról, amelyet Isten a Jézus Krisztusban megvalósított itt a földön. Ezek bizalomra méltóak, mert becsületes szem- és fültanuk által lett örökségül hagyva(2.Pét. 1:16-18; 1.Ján. 1:1-3).

Először is az Apostolok Cselekedeteiben van élénk tárva, az ősgyülekezet természetfeletti megalapítása a Szent Szellem kitöltetése által (2.Fej.). Ennélfogva valóban egy mennyből érkező eseményről van szó. Péter Apostol szellemmel telve és Istentől megbízottan, az első prédikációjában hirdeti az akkor születő hívőknek a megtéréshez szükséges bűnbánatot, a bibliai víz-beméritkezést (keresztiséget) (38.v.), és ugyanazon Szent Szellemmel való keresztiséget, amit a 120 éppen átélt: „*Mert tiveletek és a ti gyermekeitekkel kapcsolatosan érvényes az ígéret sőt mindazokkal is, akik még távol vannak, akiket csak elhív magának az ÚR, a mi Istenünk.*“ (39.vers). A megmentés egyedül Istentől jön és Ő maga csatolja a Szent Szellem által a megtérteket az Ő gyülekezetéhez (Ap.Csel.2:47).

Az első gyülekezet olyan emberekből tevődött össze, akik valóban átérték Istent. A hívökké lettek bemerítkeztek vízben és természetfeletti módon a Szent Szellem által, mint tagok egy test összefüggésébe lettek keresztelve (1.Kor.12:13), felfegyvereztetten a Szellem ajándékaival (1.Kor.12:7-11) és a Szellem gyümölcseivel (Gal.5:22-23). Úgy amint Istennek létezett egy teste

templomként a Krisztusban, amelyben lakott és amelyen keresztül tevékenykedett, úgy alkotta a korai gyülekezet is, a megváltottak seregeként az Úr testét (1.Kor.12:12), amit Ő Fej gyanánt (Kol.1:18) felhasznált az Ő szolgálatának folytatásához. Ő mondta: „*Amint Engem küldött el az Atya, úgy küldelek el Én is titeket*“ (Ján.20:21). Ahhoz, hogy a sokféle feladatok gondját szemmel tudják tartani, apostolokat, prófétákat, pásztorokat, tanítókat és evangelistákat állított a gyülekezetbe (Ef. 4:11).

Az első gyülekezetben nem léteztek a méltóság képviselői, csak olyan férfiak léteztek, akik az ő jelentős elhívásukhoz mérten, az ő szolgálatukat a szent Szellem ihletése és vezetése alatt vitték véghez. Az öskeresztények nem ismerték sem a papságot sem a prédikatori hivatalt, mint tisztviselősséget, hanem a megváltottak és az újjászületettek gyülekezete teljes egészében volt a királyi papság és a szent nép (1.Pét.2:9; Ap.Csel.1:6). A már említésre került őt szolgálat az összegyülekezetre vonatkozik és nem korlátozódik egy helybeli gyülekezetre. A gyülekezet előjárói, ill. annak vezetői, vagy a gyülekezet vénei gondozták a független helybeli gyülekezetet. Azok közülük, akik a vezetőséggel lettek megbízva, püspököknek lettek nevezve és házások kellett legyenek (1.Tim.3:1-7; Tit.1:5-8). Sőt léteztek olyan helybeli gyülekezetek több püspökkel, tehát több mint egy gyülekezeti-vénnel (Fil.1:1). Ez összeegyezik a Jakab 5:14-el, ahol az áll írva, hogy ha valaki beteg, hívja magához a gyülekezet *véneit*. Pál és Barnabás, Jeruzsálemben a *gyülekezettől*, az *apostoloktól* és a *vénektől* (Ap.Csel.15:4) lettek fogadva. Az öskereszténységben még uralkodott ez az isteni rend a gyülekezetben.

A helybeli gyülekezet gyakorlati feladatainak elvégzésére diakónusok lettek kijelölve, akik úgyszintén házások kellett legyenek (1.Tim.3:8-13). Ez azért volt így szükségszerű, hogy a püspökök és a diakónusok segíteni tudjanak, tanácsot adhassanak a gyakorlati tapasztalataikból a gyülekezet tagjainak, úgy a házassági, valamint a családi problémákban is. Az ősgyülekezet egyáltalán nem ismert egy olyan püspöki funkciót, ill. tisztséget, amint ez manapság gyakorolva van. Az 1.Tim.3:15 szerint, a Krisztus által alapított gyülekezet, az élő Isten bástyája, oszlopa és fundamentuma, következetesen az igazságnak hordozó eleme. Önkényes/önhatalmú magyarázat, értelmezés és a helytelenség nem illik oda bele. Általa, mint isteni létesítményben a földön, nyilvánvalóvá kell legyen Isten akarata, úgy a mennyben, mint a földön is.

Az első időszakban, az újtestamentumi gyülekezet megalapítása után, helyt kapott benne az Evangélium tiszta hirdetése, a bibliai tanítások és az apostolok által létrejött gyakorlatok végzése. Az *ősgyülekezet* egy a Krisztus életétől áthatott, a szent Szellemtől vezetett organizmus volt, tehát nem egy megszervezett felekezeti irányzat.

De már később szembe kellett szálljon Pál és a többi apostolok a tévtanítókkal és a csábítókkal. Ettől az időtől, elkezdődött egy pluralisztikus (=töb-
birányú) fejlődés; több szellemi irányzatok párhuzamosan folytatódtak
egymás mellett. Az egyik az igazi hívőkből összetevődött csoportja volt,
akik az Isten által megbízott apostolok szavára és Evangéliumára alapoztak
és gyakorlatilag aszerint éltek. János a következő Szavakkal igazolja ezt: „
... aki ismeri Istent, az hallgat ránk; aki nem Istentől való, az nem hallgat
ránk. Erről ismerjük fel az Igazság Szellemét és a megtevesztés (ámítás) Szel-
lemét.” (1.Ján.4:6).

A többi hitirányzatok, az Igazságból és a saját értelmezések elegyéből
tevődtek össze, amelyek később elméleti tantételekké váltak. Az ilyen em-
bereket „hamis atyafiknak“ nevezi a Szentírás, akik belopakodtak anélkül,
hogy egy isteni megbízatásuk lett volna a szolgálatra. Pál apostol világossá
teszi: „*Ami pedig a befurakodott hamis testvéreket illeti, akik csak azért fér-
köztek be közénk, ...*“ (Gal.2:4). Ezek olyan emberek voltak, akik egy más
Jézust hirdettek, egy más jellegű szellemet hordoztak magukban, és egy más
jellegű evangéliumot prédikáltak (2.Kor.11:4). Péter apostol figyelmezteti a
hívőket a hamis (ál)testvérektől, akik titokban ártalmas tanításokat vezettek
be (2.Pét.2:1-3). Júdás apostol így nyilatkozott ezekről az irányzatokról: „*Jaj
nékik! mert a Kain útján indultak el, és haszonlesésből belebonyolódtak a
Bálám elhajlásába, és az ő lázadásuk által a Kóré módjára veszedelembé ve-
tették magukat*“ (Júdás 11). A hamis testvérek hamisítottak, a tévelygők pedig
másokat is félrevezettek. Így jöttek létre a különböző szellemi irányzatok.

János ezekben az eltérő áramlatokban az antikrisztusi mozgalom kezdetét
látja. *Anti* annyit jelent mint „ellene“, ennek következtében minden, ami nem
egyezik meg Krisztussal és az Ő Szavával, ellene van és ezért *anti-krisztusi*.
János azt írja: „*Közülünk váltak ki, de nem voltak valóban közülünk valók,
mert ha közülünk valók lettek volna, megmaradtak volna közöttünk; de hogy
nyilvánvalóvá kellett lennie felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók*“
(1.Ján.2:19). Pál apostol ragadozó farkasoknak nevezi ezeket a férfiakat (Ap.
Csel.20:28-30). A Jel.2:2-ben ez lett írva az igazakról, akik képesek voltak
megkülönböztetést tenni: „... és próbára tetted azokat is, akik apostoloknak
mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket.“ Hogyan
voltak képesek csalhatatlanul, tisztességesen próbára tenni, miről lehetett
megállapítani azt, hogy ezek a férfiak apostoloknak adják ki magukat, anél-
kül, hogy azok lennének? Szembesítették őket azzal, ha ugyanazt prédikál-
ják-e, amit Pál és Péter apostol is prédikált. **A vizsgálat, mindig az apostolok
hirdetésével és gyakorlatával való összeegyeztetésben kell álljon, amely
az egyetlen érvényes viszonyítási alap.** Már abban az időben feltevődött a
kérdés: „Mi az igazság és mi a hamisság?“.

Az említett biblia versekben egyértelműen elágazásról és elpártolásról van szó, olyan áramlatokról, amelyek párhuzamosan a Jézus Krisztus gyülekezetéhez, hamis hitirányzatokká fejlődtek. Már az első évszázad vége előtt léteztek különböző tév tanítások és keveredések; az egyik csoport a Bálám tanításához tartotta magát, mások a Nikolaiták tanításához, megint mások egy asszony tanítására hallgattak, aki Jézabelnek van jellemezve, és aki próféta-nőnek adta ki magát és foglalatossá volt a tanításban (Jel.2:20).

Ahhoz, hogy pontosan megtudjuk, mi a helyénvaló igazság, örökre lett számunkra a Szentírásban az apostolok makulátlan tiszta tanítása hagyva. Emellett a többi különböző tanításokról is említést találunk, amelyek önkényes, illetéktelen személyektől lettek bevezetve. A felszólítás: „*Mindent megvizsgáljatok ...*“ (1.Thess.5:21) még mindig érvényes. Ezt a magatartást sokan magukévá tették, a gyakorlatban azonban helytelenül alkalmazták. Másokat az ő saját felismerésükről ítélték meg, az ő saját tanításaikról és gyakorlatairól, ennél fogva azonban teljesen figyelmen kívül hagyva, hogy Isten előtt az egyedül érvényes viszonyító mértékegység, amivel mindent és mindenkit meg lehet vizsgálni: **az az Isten Szavának a teljes tanúságtétele.**

A második évszázadban az élő Isten gyülekezete mellett, amely örökké úgy hisz és cselekszik, ahogy Krisztus az apostolokon keresztül tanította, elterjedtek a legkülönbözőbb vallásirányzatok. Az Igétől eltérő tanfelfogások egyre nagyobb áramlatokat kaptak. A keskeny út ki lett bővítve és a szűk kapu ki lett szélesítve; minden irányzatnak az volt a célja, hogy minél több tagokat szerezzen, úgy ahogy még ma is történik. Mindazonáltal a Jézus Krisztus igazi gyülekezetére, minden időre érvényes az ígélet: „*Ne félj te kicsiny nyáj; mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az Isten országát.*“ (Luk.12:32). A kicsiny nyájhoz tartozók, csak a jó Pásztor hangjára hallgatnak, aki az Ő életét adta oda a juhokért, **tudniillik az Ő Szavára.** Ez az «eklézsia» minden időben a kicsiny, különválasztott nyáj volt, akik megalkuvás nélkül követték a Pásztort.

Noha az apostolok utáni időszakból még kiemelkednek Polycarp (†155), aki János apostollal még együtt járt, és Ireneusz (†202), Polycarpnak egy tanítványa, mint olyanok akik harcoltak az igaz hitért, mégis alapos vizsgálatok után, már nem kizárólagosan a színtiszta, az ősapostolok által hirdetett eredeti hitértékről van szó. A lépés az isteni szervezetből az emberi megszervezésbe egyértelműen kivethető.

A harmadik évszázadban bekövetkezett fejlődés a Nicseai zsinatig, Kr. u. 325-ben, ellentmondásos. Külső látszat szerint mind jobban elterjedt Konzstantin császár által a „degenerált - elfajult“ kereszténység minden formában, egész az állami elismerésig, úgy, hogy egy súlyos, következményes tekintély

lett az egész Római birodalomban. A hit egy új filozófiává vált. Orientális hagyományok hellenisztikus gondolkodással keverten, felhígították az eredeti hit alkotó részét. Elkezdődtek a vitafolytatások az úgynevezett „krisztológia“ felől és hevesen foglalkoztatták az érzelmeket.

3. Fejezet

TRAGIKUS VÁGÁNYVÁLTÁS A VÉSZ KEZDETE AZ ÜDVTÖRTÉNELEMBEN

Mindaddig, amíg az Evangélium zsidó földön maradt és főleg a zsidó gyülekezetek között, nem volt vita az Istenség felől. Ámde beáramlott a római, görög és pogány gondolkodásmód az istenekről és istennőkről a krisztológiai vitatkozásokba. A szellemi — prófétikus bemutató, amely az Ótestamentumban előre árnyékoltan, ami az Újtestamentumban reálisan és látszóan megjelenik, egyre inkább elveszett, noha Tertullianus határozottan és nyomatékosan kiemeli, **„hogyan az Ó- és Újtestamentum összhangban van egymással. A prófécia kötvény, összeköti az Ó- és az Újtestamentumot“** (F. Hauss, Väter der Christenheit, 30. old.). A kereszténység tanszerűen mind inkább ki lett emelve a zsidó alappontból és pogány területre lett állítva. Ez pedig ellentétes módon történt az apostolokkal, és közvetlen az apostolok utáni időszakokkal. Mármost az Ószövetséget az Újszövetség bizonyos részeivel együtt a zsidók ellen alkalmazták. A szellemi területen a vak vezetők és a római császárok már a második évszázadban előkészítették az átállást a zsidóellenesség elősegítésére. (Az „antiszemita“ kifejezést nem lehet egyedül a zsidókra vonatkoztatni. Az ókori, közel-keleti nép, az összes arab nemzetek is szemiták. — A kiadó megj.).

A római császár Konstantin, egy nagy stratégia, előnyösen hasznosította magának az elvilágiasodott kereszténységet, de nem kockáztatta a pogány-

sággal való barátságát sem. Eleinte támogatta úgy a pogány templomok építését, mint a keresztény egyházak létesítését is. Már 315-ben bejelentette Konstantin, hogy a zsidósághoz való áttérés a bűnözés súlyos formáit jelenti. Úgy a megtérendő zsidó, mint a zsidósághoz áttérendő keresztény, a halállal kellene lakoljon. 321-ben törvényesen be lett vezetve ill. el lett rendelve a Vasárnap (mint pihenő nap). Ez nem volt elég: a zsidók kényszerítve lettek szankciók fenyegetésével a szombat megtagadására és a vasárnap „megszentelésére“. Konstantin kikiáltotta a püspökség döntvényeit, akik már abban az időben tisztelt személyiségek voltak.

A Nicseai zsinaton (Kr. u. 325-ben) Arius és Atanáz (Alexandriai Szent Atanáz) voltak a két fő beszélők. Az ő megállapításaik átfogóan dokumentálva lettek az egyháztörténelemben. Ariusnak nyilvánvalóan semmi ismerete nem volt Krisztusról. Atanáz ellenben egyértelműen vallotta: **„hogy Jézus Krisztusban Isten maga jelent meg nekünk, Isten maga kinyilatkoztatta Önmagát és megváltott minket, Őbenne maga az Atya lett a miénk, hogy Jézusban maga az Atya megvált minket“** (K. D. Schmidt, Grundriß der Kirchengeschichte (alaprajza az egyháztörténelemnek), 98. old.).

Ez időtől kezdődött el a római egyház alkotmánya. A Nicseai zsinat idejében még nem létezett sem egy pápa sem egy bíboros. De úgyszintén egy római püspök sem lépett ott fel, aki a felsőbbrendűséget igényelte volna. Ebben a tekintetben az egyháztörténelem részben korábbra lett keltezve, manipulálva vagy egyenesen hamisítva. Konstantin császár volt az, aki egybehívta a zsinatot és annak ügyvédjeként hatást gyakorolt rajta. Az ő célja az volt, a különböző irányzatokat egy egyházba egyesíteni és az állam szolgálatába állítani. Létrejött az állam és az egyház egyesítése, és így alakult ki az „állam-egyház“.

A Nagy Theodosius és Gratianus (római császárok) véget vetettek 380-ban az általános vallásszabadságnak. **„A II. ökumenikus zsinaton (381) szentesítik a püspökök az I. Theodosius császár által kikiáltott rendeletet február 380-ból, amelyben valamennyi római állampolgárt arra sarkallt, hogy fogadják el a keresztény Szentháromság hitet, úgy ahogy 325-ben meg lett a Nicseai zsinaton fogalmazva. ... Ezzel a Szentháromság, amelynek alkotórésze az Atyaisten, a Fiú és a Szent Szellem, fel lett állítva minden keresztények jelenlegi alkalmazandó hitvallásává és állami szinten támogatott vallássá.“** (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, 212. old.). **„Nyssai Gergely volt a központi egyéniségek egyike a II. ökumenikus zsinaton Konstantinápolyban; ő megvédte a Nicseai hitvallást és döntően hozzájárult a Szentháromság tanának a kialakításához.“** (B. Harenberg, Chronik der Menschheitsgeschichte, 214. old.). **„... mostantól fogva minden állampolgár el lett kötelezve, ortodox kereszténynek lenni; A pogányság és**

az eretnokség államellenes bűncselekménynek lett nyilvánítva“ (K. D. Grundriß der Kirchengeschichte, 83. old.). Mindazok, akik lelkiismereti meggyőződésük miatt nem teljesítették a parancsolatot és nem csatlakoztak az „államegyházhoz“, hitszegőknek lettek megbélyegezve. Ettől kezdve beállt az üldözés a „birodalmi egyház“ oldaláról a bibliai gyülekezet ellen is.

A Nagy Szent Leó pápa ideje alatt (440-461) óriási növekedést tapasztalt az univerzális egyház. A legtöbb egyháztörténészt az első pápának tartja őt. A Herder által vezetett pápák lajstromán, amely 264 pápa neveit tartalmazza, közöttük VI. Pál pápa nevét is, I. Leó a 45. Pápaként szerepel. Az első tizenöt mögé, akik az ő felsorolása szerint Péterrel kezdődnek, kérdőjelet állított. A protestáns történésztől túlnyomó többsége megkérdőjelezi az első negyvennégy pápát. Abban egyetértés van, hogy a pápai történet elsősorban I. Leó pápával kezdődött el. Ő maga meg kellett elégedjen a Khalkédóni zsinaton (Kr. u. 451-ben) még azzal, hogy a Konstantinápolyi püspökkel egyenlővé lett téve. A primátusából azonban még itt sem lehetett látni semmit, de már utat tört magának.

Az „államegyház“ intézményének a tökéletesítése Jusztiniánusz császár ideje alatt jött létre (527-565), azáltal, hogy a papok „köztisztviselőknek” lettek rangsorolva. Az nyilvánvaló, hogy nem Krisztus volt ennek az univerzális „birodalmi egyháznak“ a megalapítója, hanem politikai és vallásos uralkodók, akik a hatalom összpontosításában voltak érdekeltek az egész Római birodalom területén. Egyháztörténelmi szempontból tekintve, a negyedik és az ötödik évszázadtól kezdve nemcsak a Jézus Krisztus gyülekezetének üdv-történelmével és a sok eltérő irányzatokkal van dolgunk, amelyek mindaddig felszínre jöttek és egy nagy egyházba összefutottak, hanem mindenekelőtt egy „pogány – kereszténység“ világintézményének a legborzalmasabb vész-történelmével.

A püspökök magas tisztségviselők lettek, felruházva vallási és politikai hatalommal. Egyelőre mindnyájan azonos címet hordtak, mert szellemi atyáknak hagyták magukat figyelembe venni. És mert Róma a Nyugat fővárosának számított, a római püspökök szisztematikusan előretolakodtak, fokozatosan igénybe véve a legkülönbözőbb megtisztelő állásokat. Kezdetét a „Pontifex maximus“ -al vette. Ezt az elnevezést a pogány főpapok és a római birodalom császárai viselték azelőtt, sőt maga Konstantin is. Ami azonban a pápai egyház eme rendellenes fejlődését - párosulva az elismeréssel és a hatalmi pozíciókkal - kísérte, sok szempontból érthetetlen. **„Sőt VIII. Bonifác pápa trónra lépése óta (1294-1303), a Pápába vetett hit, feltétlenül szükséges az üdvösség elnyeréséhez, mert a föld minden lakója alá van vetve az ő uralmának. Így mondta VII. Gergely pápa is (1073-1085) a ‚Dictatus papae‘ szabálygyűjte-**

ményben: „Egyedül a római pontifikátusnak van egyetemes joghatósága“ (H. Heinz, Zwischen Zeit und Ewigkeit, 176. old.). Létrejött egy elegeházosodott „kereszténység“, ahol a Krisztussal való személyes kapcsolatnak nem tulajdonítottak semmi jelentőséget, hanem egyedül emez Intézményhez való hovatartozásnak lett jelentősége. Krisztust és az Isten Igéjét szisztematikusan megfosztották az elismert tekintélytől, és átruházták ezzel az intézményt és annak képviselőit. Úgy amint Krisztus Feje az Ő gyülekezetének, úgy lett a hivatalban lévő pápa, feje ennek az egyetemes egyháznak.

Az emberek rá lettek kényszerítve az államegyházba belekeresztelkedni, majd később pedig születésüktől fogva tagokká lettek téve, a személyes döntés lehetősége nélkül. Ezzel a kötelező és kényszer tagságosító bibliaellenes keresztségi eljárással le lett helyezve ennek a népegyháznak az alapja, majd az egyházi adó bevezetésével a pénzbeli támaszpontja és hatalmi befolyása.

Párhuzamosan ehhez a korai alaphelyzetbe állított - „el-az-Isten-Igéjétől“ való előmenetellel, bekövetkezett a judaizmustól és később a zsidó keresztény gyülekezetektől való függetlenülés. Ez nem állt meg ezzel. Már a Smirnai püspök Jusztin († Kr. u. 167) becsmérő módon nyilatkozott a zsidók felől. Most már a keresztények lettek „az Úr Izraele“, a zsidók pedig a hitelhagyottak és az elpártoltak. Pál apostol azonban teljesen másképpen látta a dolgokat: „*Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés (a zsidóknál), sem a körülmetéletlenség (a nemzeteknél) nem mérvadó, hanem csak egy új teremtés. És mindazok akik eme zsinórmértékhez alkalmazzák életmódjukat, — azokon nyugodjon a békesség és az irgalmasság tudniillik az Isten Izraelén!*“ (Gal.6:15-16). Erre a témára, Péter apostol már a következő megvilágosítást adta: „*Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten; Hanem minden nép között kedves előtte az, aki féli Őt és Igazságot cselekszik.*“ (Ap.Csel.10:34-35).

A zsidóellenes gyűlöletességgel fűtött érvelések már nagyon korán utat törtek maguknak és mind agresszívabbak lettek. Az Antiochiai Ignác (Kr. u. 97-117), elkezdte az ellenséges érzületek szítását a zsidók ellen. Amit az egyház képviselői, emlékezetes zsidógyűlöletes kifejezésekkel, már az első évszázadokban, úgy írásban mint szóban zöngésítettek, gondoskodott arról, hogy azokban a napokban már több mint egymillió zsidó, Krisztus- és Istengyilkosnak legyen megbélyegezve, és ilyen vagy olyan módon megölve. A parancsolatot „*Ne ölj!*“, az egyház teljesen hatályon kívül helyezte magának.

Az egyháztanító Chrysostomos (354-407) egyike a legkegyetlenebb zsidógyűlölköknök, a következőket tanította: „... **a zsidókkal éppolyan keveset szabad érintkezni mint az ördöggel, ezek «nem különbek mint a disznók és a kecskék» ... «A zsinagóga nemcsak egy színház, hanem kurváldók háza, a rablók**

menedékhelye és a tisztátalan állatok barlangja, egy lakóhelye az ördögnek» ... **Keresztények ne konzultáljanak zsidó orvosokat, hanem «inkább haljanak meg», éppen úgy különítsék el magukat minden zsidótól, «mint a dögvésztől és mint az emberi nem valamely járványától».**“ (K. Deschner, *Kriminalgeschichte des Christentums*, I. kötet, 134. old.).

Kyryll († 444) Alexandriai pátriárka, már akkor felvetette a zsidókérdés „végső megoldását“, amely aztán a 20. században elérte a csúcspontját. Cyprián és Tertullian, Athanaszios és Hieronymus, Nysszai Gergely, Ambroszius, Augusztinus, Jusztinian és még sokan mások, többé kevésbé fokozatosan megszállottjai lettek a fertelmes zsidógyűlöletnek, amely átruházódott és birtokba vette a teljes állományi papságot. Ez gondoskodott arról, hogy a zsidóellenes gyűlöletes szítás népszerű lett az emberek tudatosságában. A zsidók mindenért felelősségre lettek vonva, úgy, hogy minden rendelkezésre álló eszközökkel megpróbálták őket kipusztítani. Általánosan is beteljesedett a zsidókon az, amit az Emberfia az Őt követőknek előre megmondott: *„Kiközösítenek majd titeken; sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki titeket megöli, azt fogja gondolni, hogy az Istennek tetsző szolgálatot végez vele. És ezt a cselekvést így fogják folytatni azért, mert nem ismerték fel sem az Atyát, sem Engem. De megmondtam ezeket nektek, hogy amikor eljön a beteljesedés órája (ideje), megemlékezzetek róla, hogy Én megmondtam nektek“* (Ján.16:2-4).

A gyilkosok valóban meg voltak győződve arról, hogy Istennek és az egyháznak egy nagyszerű szolgálatot tesznek, miközben a kereszténységet a szentháromsággal gondosan elkülönítették a monoteista judaizmustól. Az üldözés szélesítve lett azon keresztényekre is, akik tudatosak voltak a Krisztussal való szoros kapcsolatukról, és ezt a vérfoltos rendszert nem tudták elfogadni. Maga a nagyra becsült és méltányolt Luther Márton reformátor sem tudott egészen megszabadulni a zsidógyűlölettől, amely szerzetes korában neki is mélyen húsába és vérébe hatolt. El lehet olvasni: **„Az 1946 február 15. tartott prédikációjában még azt mondja Luther a zsidó orvosokról, hogy olyan gyógyszereket rendelnek el, amellyel később elpusztulnak a betegek“** (H. -J. Gamm, *Das Judentum*, 64. old.).

Évszázadokon keresztül fokozatosan növekedett a gyűlölet, és a zsidóellenes megszövegezések mind jobban kiéleződtek. Részben a Szentírásból lettek véve a megjegyzések, a kegyetlenségek igazolására. Amikor Jézus a hitetlen zsidókra utal, az jelentősebben más dolog, mint amikor a hívő zsidókról beszél.

Tekintettel arra, hogyan járt el az egyház kinyilvánított céljaink elérésére, rendkívül csökönyös módon, a zsidókkal, a pogányokkal és a más felfogású hívőkkel, legitím a kérdés, hogy előkozta-e ezzel a megváltást, vagy in-

kább életbe vágó katasztrófát a legkegyetlenebb mértékben. Ezen túlmenően még az ő értelmében folytatott háborúk is. Ő (az egyház) üldözött, gyilkolt, megfosztotta vagyontól az embereket, így birtokba jutva a középkorban az egész európai ingatlan egyharmadának. Bekebelezte a vagyont úgy az élőkötől mint a holtaktól. Fejedelmek és királyok nem mertek fellépni ellene, ellenkezőleg: fanatikus buzgósággal együttműködtek. **„A Habsburgi Rudolf 1286-ban kijelentette, hogy a zsidók úgy személyesen, mint vagyonukkal és birtokukkal együtt, az ő Számviteli (kereskedelmi) Intézetéhez tartoznak“** (H.-J.Gamm, Das Judentum, 64. old).

Az összes elátkozások, amelyeket különösen a pápák, a püspökök és a kúria módszeresen és részletesen újra és újra kimondtak, lehelyezték az alapot arra, hogy a zsidók és más-hitű hívők a római egyháztól minden időben kíméletlenül üldözve legyenek. Az utolsó ítéletkor tisztázva lesz az is, hogy a hat millió zsidó, akik a „harmadik birodalom” idején Európában lettek legyilkolva, csak a német nép vagy pedig a római katolikus egyház számlájára is megy. A katolikus Hitler, Himmler és a jezsuita Goebbels számára már rég elő lett készítve a terep. Már a pápák ismételten hangsúlyozták „a gondviselés kiszabását”, úgy ahogy a (rém)vezér Hitler is gyakran használta.

Aki elolvassa az aktuális témával kapcsolatos kézirati hivatkozásokat a pápákról és az ő viselkedési életmódjukról, egészen a legutóbbi időig, az megrendül. Zsidók éppen úgy mint a más-hitűek, egyszerűen semmibe lettek véve. A jezsuita pápa XIII.Leó (1878-1903) a következő kijelentést tette: **„Érje utol az átok mindazokat, akik azt mondják, hogy a Szentlélek nem akarja, hogy megöljük az eretnekeket** (az alapvető hittételekkel való szándékos és lényeges szembehelyezkedők)!“ (E. Paris, The secret history of the Jesuits, 167. old.). Mióta gyilkol a Szent Szellem? A Szentírás tanúsága szerint, a Szellem meg-elevenít. Az egyház azonban, megbélyegezte mindazokat akik nem voltak elvhűek, tévtanítóknak és eretnekeknek, sőt a papság jogosultnak látta magát, ezeket az embereket kivégezni. Ebből a szempontból kell látnunk a XII. Piusz pápa zsidó-gyilkoláshoz való viszonyát is a második világháború előtt és alatt. Csak egy kőhajításnyira a Vatikántól borult lángokba a zsidó zsinagóga, anélkül, hogy a pápa egy szót is emelt volna ellene. A mostani pápa pedig Messiásként ünnepeztette meg magát az új zsinagógában a vaksággal megvert zsidóktól, miközben a bevonulásakor a 150. zsoltárt énekelték.

Amikor megjelent az ÚR először Ábrahámnak, a következő ígéretet adta néki: *„Nagy nemzetté akarlak tenni téged, és meg akarlak áldani téged, és naggyá teszem a te nevedet, és áldás leszel. És meg akarom áldani azokat, akik téged áldanak, és a ki téged átkoz, azt meg akarom átkozni Én is:“* (1.Móz.12:2-3). De hiszen ezt a kijelentést különösen szem előtt kellett volna

tartsák mindazok, akik azt állították, hogy Istenben és Isten Szavában hisznek.

A szigorú monoteizmus, amely elsősorban kizárólag csak zsidó hitérték (hitletét) volt, útjában állt ennek a pogányságból származó püspökök gondolkodásmódjának. Először is nem akarták, hogy valamilyen közös dolguk legyen a zsidókkal, azután pedig a zsidók „egy Istenével” sem. Így lett aztán a héber „Meschiah” (Messiás) – szóból a görög „Christos” (magy. „Felkent”); a héber „Jahschua”-ból a görög „Jesus”. Az információforrás az Istenség megszövegezésére most a hellenisztikus gondolkodásmódból eredt, az Izráel népének, valamint Izráel Istenének teljesen idegen módon. Az Újszövetség nem ismeri a zsidók elleni ellenségeskedést sem, ahogy némely történetírók állítják. Úgy tűnik, hogy a legtöbbjük figyelmét elkerülte az Úr nyilatkozata: „... mert az üdvösség a zsidók közül támad” (Ján.4:22).

Már az Ószövetségben megjövendölték a próféták, hogy a pogány nemzeteknek is részük lesz az Isten megváltási kegyelmében: „*ÉN az Úr (Jáhweh), hívtalak el Igazságosságban, megfogtam a kezed és megőriztelek, és Szövetségemmel ajándékoztalak meg téged, világosságul rendeltelek el a **nemzeteknek**”.* (És. 42:6). „... sőt kijelöllek téged a pogány népek világosságává, hogy eljusson szabadításom a föld végső határáig!” (És. 49:6b). Az Úr a zsidókkal csinálta a kezdetet, amikor így szólt: „*Hanem menjetek inkább Izráel házának elveszett juhaihoz*” (Máté 10:6). Péter apostol tapasztalta meg elsőként, hogy egy római százados, név szerint Kornélius, az egész háznépével meg lett mentve (Ap.Csel.10). Pál apostolhoz így szólt az Úr: „*Készülj fel az útra, mert messze elküldelek téged a nemzetekhez!*” (Ap.Csel.22:21). Már a miszsiói parancsában világos utasítást adott az Úr: „*Menjetek el tehát és tegyetek tanítványokká minden népet*” (Máté 28:19). Az élő Isten gyülekezete az összes népből, nyelvből és nemzetből tevődik össze.

A római világbirodalom minden területen és minden irányban jelenvaló volt, következőképpen a Római állam-egyháznak módjában állt, minden világi eszközt bevetni a saját céljai elérésére. A valóságban soha nem létezett egy kényszer „keresztényesítés”, de bizonyosan egy *kényszer katolicizmusítás*. De hiszen nem az Evangélium hirdetése által lettek Krisztusban hívőkké a népek, hanem kényszerítve lettek a katolikus „államvallás” elfogadására. A kb. ezeréves római katolikus egyház egyeduralma alatt át lett itatva a föld vérrrel. Számokban kifejezve, különféleképpen van felbecsülve a mártírok száma, számuk feltételezetten eléri mindössze a 68 milliót. A más-hitűek mind védtelenek voltak. Maga az „ellenreformáció” is egy igen véres, világi eszközök bevetésével végrehajtott dolog volt és semmi köze nem volt az Evangélium hirdetéséhez, mint üdvüzenet — éppen ellenkezőleg: újra balszerencsét

okozott az egyház a vele egyesített világi hatalom létrejöttével. Ki ne hallott volna a spanyol inkvizícióról, a boszorkányperекről és a máglyán való elégetésekről, a Valdensek (lyoni szegények) és Mennoniták (újrakeresztelők) üldözéséről, a más felfogásúak üldözéséről egész Európában? A Szent Bertalan éjszakán, az úgynevezett „Véresküvő” alkalmából 1572 augusztus 23/24-ére virradó éjszakán, a békülési céllal összegyűlt hugenották (francia reformátusok) nagy része le lett mészárolva (egyedül Párizsban 3.000., egész Franciaországban több mint 20.000). „**XIII. Gergely pápa (a protestantizmus egyik legádázabb ellensége) egy «Te Deum» -mal ünepelte meg a francia protestánsokon elkövetett orvgyilkosságot**“ (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, 437. old.).

Ez az egyház annyi alaptanítási módosításokat vezetett be, hogy a hitérték eredeti formájából már semmit nem lehet megtalálni. A Szentírás olvasása büntetési eljárás alá esett. Megdöbbentően felháborító, hogy különösen a zsidók és a bibliahívő keresztények, bibliájukkal együtt, amelyet olvastak, el lettek égetve emez egyház irányítása alatt. Miért kell ennek az intézménynek annyira félnie a bibliától?

4. Fejezet

A MEGALAPOZATLAN PÁPAI KÖVETELMÉNYEK

Mivel a katolikus egyház, amint a fentiekben már rámutattunk, voltaképpen csak 1600 évvel ezelőtt alakult meg, és nem mintegy 2000 évvel ezelőtt, nem meglepő, hogy ennek az egyháznak egyetlen egy **tanítása** vagy **gyakorlata** sem egyezik össze az első gyülekezetével. A terminológiai, tanszerű kifejezések mint „kereszttség, úrvacsora, bűnbánat stb.“ ugyan megmaradtak, de valami egész más jelentőséget kaptak és a gyakorlatban is egészen más-képpen vannak kezelve, mint az ősgyülekezetben.

A Szentírásban nem esik szó sehol egy pápáról, de éppoly kevésbé „Péter utódjáról“ vagy „Krisztus helytartójáról“, sem egy „apostoli öröklési sorrendről“. A Szentírás bizonyos részei, hamisítva lettek, hogy az önkéntesen felállított követeléseiket igazolják, különösképpen az ÚR Jézus beszédével a Máté 16:18-ból: „*Te Péter (petrosz) vagy, és ezen a kősziklán (petra=szikla) akarom felépíteni az Én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.*“ Az ÚR nem azt mondta Péternek: „Te reád akarom felépíteni az Én anyaszentegyházamat“, hanem „... erre a kősziklára...“ A szó „petrosz“ követ jelent; az anyaszentegyház azonban a *kősziklára* kellett felépüljön — ami „petra“.

Aki magára veszi a fáradságot, elolvashatja a görög Ó- és Újszövetség szöveg-szakaszaiban, hol van kősziklára (petra) utalás téve. Hogy a menny URa, az Ő anyaszentegyházát egy emberre alapítsa, legyen az a legnagyobb próféta vagy apostol, egyszerűen egy abszurd állítás. Péter egy elmozdítható kő volt (petrosz), nem pedig egy elmozdíthatatlan kőszikla (petra). Már öt igevers után a következő szavakkal fordul az ÚR Péterhez: „*Tűnj el a szemem elől, hátam mögé Sátán; egy csapdaállító vagy számomra; mert nem az Istenre irányítod gondolataidat, hanem az emberi dolgokra*“ (Máté 16:23).

Éppen azelőtt kapta meg Péter a kinyilatkoztatást afelől, hogy ki Krisztus, és **Jézus Krisztus** ezen **kinyilatkoztatására** lett az anyaszentegyház megalapozva. A 18-ik verset megelőzően el kell olvasni a 17-et: „*Jézus így válaszolt neki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az Én mennyei Atyám.*” Ebből az összefüggésből világosan kivehető, hogy Péter egy mennyei kinyilatkoztatást kapott a Jézus Krisztus személyiségét illetően, amit a 16-ik versben ki is mondott: „*Simon Péter megszólalt és így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.*“ Az ÚR azt

kérdezte ugyanis előzőleg: „Hát ti — kinek tartotok engem?“ A felelet egy isteni kinyilatkoztatás volt, és **Jézus Krisztus** ezen **kinyilatkoztatására** lett megalapozva az Isten anyaszentegyháza - gyülekezete.

A 19. vers: „*És néked akarom adni a mennyek országának kulcsait ...*“ ugyancsak önző módon félreértelmezett. Itt a mennyek országának a kulcsairól van szó. Keresztelő János így prédikált: „*Térjetez meg, mert elközelített a mennyeknek országa*“ (Máté 3:2). A mi URUNKRÓL így olvassuk: „*Ettől fogva kezdte el Jézus az üdvüzenetet prédikálni, miközben ezt mondta: ,Térjetez meg, mert elközelített a mennyek országa*“ (Máté 4:17). A Lukács 16:16-ban fel van mutatva az összefüggés: „*A törvény is a próféták Keresztelő Jánosig valának; az időtől fogva az üdvüzenet által hirdettetik az Istennek országa ...*“

Pünkösöd napján erőszakkal berohantak az első emberek az Isten országába és nagyobb előnyben részesültek mint Keresztelő János, aki Isten országát csak előrejelezte: „*Bizony mondom néktek: nem támadt asszonytól születtek között nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál. Keresztelő János napjaitól mostanig erőszakkal utat tör magának a mennyeknek országa, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni azt*“ (Máté 11:11-12). Péter apostol felruházva isteni felhatalmazással megfelelő módon alkalmazta az Isten országának kulcsait. Megadta az újtestamentumi gyülekezetnek a kezdetben a mindenkorra érvényes előírásokat.

A kulcsok szimbólumát nagyon könnyű megérteni (felfogni). Akinek megvan a kulcsa egy házhoz, beléphet abba; aki rendelkezik egy autó kulcsával, utazhat azzal. Akinek birtokában van a mennyek országának a kulcsa, hozzáfér az Isten országához, kitérülnek azon dolgok előtte, amelyek azelőtt még bezárva voltak, és leleplezi azt, ami addig még rejtett (titkos) volt. Az isteni elhivatottság és felszentelés erejénél fogva a szolgálatba, az újtestamentumi gyülekezet időszakára nézve, minden kötelező módon meg lett állapítva és be lett vezetve és semmit abból módosítani nem lehet.

Amaz idő szellemi vezetőit egy komoly szemrehányással vádolta az ÚR: „*Jaj néktek törvénytaniók! mert elvettétek magatokhoz a felismerés kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és akik be akartak menni, azokat megakadályoztátok abban*“ (Luk.11:52). Lehetséges, hogy napjainkban ugyanezzel a helyzettel találkozunk?

Szintúgy teljesen félre van értve és rosszul van alkalmazva az, amit az ÚR Jézus Péternek még ebben az összefüggésben mondott: „*... és amit megkötsz a földön, kötött legyen az a mennyekben is, és a mit feloldasz a földön, oldott legyen az a mennyekben is*“ (Máté 16:19). Amit Péter apostol a gyülekezet megalapításánál jogérvényesen kikiáltott, tudniillik a bűnbánatot, a beme-

kezést és a Szent Szellemmel való keresztséget, közvetlenül a Szent Szellem ihletettsége alatt történt. Ezért érvényes úgy a mennyekben mint a földön is. Ez a tényleges jelentősége a kulcsoknak.

Ez az isteni teljhatalom nem csak Péterre korlátozódott, aki szócső volt az újszövetségi gyülekezet születési órájában, miközben közhírré kellett tegye a tanszerű rendeleteket, hanem az össz-gyülekezetre is át lett ruházva. Ez egyértelműen kivethető a Máté 18:18-ból, ahol ugyanezek a szavak többes számban állnak: „*Bizony, mondom néktek: amit megköttök a földön, kötve lesz a mennyben is; amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.*“ Tehát egész világosan látjuk, hogy ugyanaz a teljhatalom amit az első órák embere kezdetben a tanítások kötelező megállapítására kapott, át lett ruházva a gyülekezetre is, mivel ugyanazokat a tanításokat kell hirdetnie. Amint az összefüggésből kikristályozódik, ugyanez érvényes egy adott ügy megítélésére is, amely egy keresztyén hívőt személyesen érint. Amennyiben az illető nem hallgatott egy határozatra amelyet a gyülekezet az Ige alapján létrehozott, hitetlennek lett minősítve. Ez az isteni felhatalmazás nincs tehát egy személyiséghez kötve, hanem át lett ruházva az egész gyülekezetre. Mindazonáltal ezt nem szabad önkényes módon alkalmazni, hanem csakis az Isten Igéjével való összefüggésben. Akkor beteljesedik, ami azonnal a következő versben áll: „*Továbbá, mondom néktek, hogyha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám*“ (Máté 18:19).

A János ev. 20:21-23-as Igeversek felől is meg kell írni a felvilágosítást. Ott ezt mondja az ÚR az apostoloknak: „*Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, úgy küldelek el Én is titeket.*“ Miután ezeket a Szavakat mondotta, rájuk lehelt és így folytatta: „*Vegyetek Szent Szellemet! Bárkiknek megbocsátjátok vétkeiket, azoknak megbocsátatnak, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.*“ Ez az Igeszakasz teljes mértékben félre lett értve a római egyház részéről és egészen bibliaellenes magyarázatot kapott. Nincs olyan ember, akinek van valami köze a bűnök bocsánatához, hanem ezek valamennyiünknek Istentől lesznek megbocsátva. Az emberek bizonyosságot nyernek egy Igehirdetés alatt a Krisztusban vetett hit által és az Óáltala elvégzett megváltási mű alapján, afelől, hogy Isten megbocsátott nekik. Az kézenfekvő, hogy senki nem tudja megbocsátani az ő saját bűneit, de a mások bűneit sem, sokkal érthetőbben azt mondja a Szentírás: „*... és az Ő nevének alapján, hirdetni kell a megtérést és a bűnbocsánatot minden népek között ...*“ (Luk.24:47). „*És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, Ővele együtt benneteket is megelevenített azáltal, hogy kegyelemből megbocsátotta minden áthágásainkat.*“ (Kol.2:13).

Mármost mit jelent a többszámiban megfogalmazott kijelentés: „*Bárkiknek megbocsátjátok a vétkeiket, azoknak meg lettek bocsátva azok...*“ valójában? Kihez lett intézve és milyen összefüggésben lett kimondva? Ez a mi URUNK feltámadása után egyértelműen az apostolokhoz lett intézve, és pedig az ő személyes kiküldetésükkel kapcsolatosan. Itt olyan bűnről van szó, amely közvetlenül egy Istentől felhatalmazott Evangélium hirdetőjével kapcsolatosan lett elkövetve. Amikor a mi URUNK az Ő szolgálatát teljesítette, sokan bünt követtek el ellene azáltal, hogy Belzebubnak, Istenkáromlónak és még sok másnak jellemezték Őt. Ő azonban így szólt: „... minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Szellem káromlása nem bocsáttatik meg. Még ha az Emberfia ellen is mond valaki valamit, annak is megbocsáttatik, de aki a Szent Szellem ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.“ (Máté 12:31-32). Ez tehát azokra a férfiakra vonatkozik, akik a pünkösdi Szent Szellem kitöltése óta, egy Istentől felhatalmazott szolgálatot, az isteni elhíváshoz mérten végeznek.

Ha tehát valaki egy Istentől küldött embert rágalmaz, őt üldözi és megkövezi, akkor az illető megbocsáthatja neki ezt az ő bűnét. Maga az ÚR Jézus adott nekünk példát, amikor ezt mondta: „*Atyám! bocsáss meg nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek ...*“ (Luk.23:34). Amikor Istvánt megkövezték, imádkozva felkiáltott: „*ÚR Jézus vedd magadhoz szellememet! ... URAM, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!*“ (Ap.Csel.7:58-60). De bizonyára ha valaki a Szent Szellem munkája ellen vétkezik — a Szellem azon ajándékai ellen, amely Istennek egy küldöttében nyilvánvalóan működik - azáltal, hogy rágalmazza őt, úgy ez egy megbocsáthatatlan bűn, amellyel az illető megmarad. Istennek egy embere is csak annak tud megbocsátani, aki vétkezett ellene. Ez a „Miatyánkban“ egyértelműen kifejezésre lett juttatva: „*És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek!*“ (Máté 6:12). „*És amikor megálltok és imádkozni akartok, bocsátsatok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek a ti vétkeiteket*“ (Márk 11:25). Amennyiben vétkezik valaki felebarátja ellen, legyen az hétszer vagy hetvenhétszer is, a kölcsönös megbocsátás gyakorlata elengedhetetlen. (Máté 18:21-35).

Ha tehát Istennek egy igazi szolgáját rágalmazza valaki, úgy ez megbocsátható. Ha azonban a Szent Szellem hatékonyan munkálkodik egy emberen keresztül, és valaki káromolja azt, ami a Szent Szellem közreműködése által történik, ez esetben nem az illető ember ellen irányul a rágalmazás, akit Isten felhasznál, hanem egyenesen a Szent Szellem ellen. Következésképpen az istenkáromló ember vétkesnek találta Isten ellőtt és vétkezett a Szent Szellem ellen, ami nem bocsáttatik meg és fenntartatik az ítéletre. Ez a „*ha-*

lálós bűn“ — ami az Istentől való örökké elválást jelenti. Egyébként minden ember bűnösnek találta Isten előtt és Őtöle kapja meg az ő vétkei és bűnei bocsánatát, mert egyedül Ő képes bűnt megbocsátani: „*Aki megbocsátja minden bűnödöt ...*“ (Zsolt. 103:3). „*Boldogok azok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztettek az ő bűneik*“ (Róma 4:7).

A római katolikus egyház gyakorlata — enyhén kifejezve — bibliellenes. Ott a születéstől kezdve egészen a meghalásig üdvözítve vannak az emberek, és egy egész életen át megbocsáttatnak a bűnök. A halál után pedig azzal az ünnepélyes nyilatkozattal lesznek a hátramaradottak szembesítve, hogy az elhunyt annak ellenére, hogy minden szakramentumi eljárásban részesedett, beleértve az utolsó szentséget is, a purgatóriumba kötött ki. Mármost ott meg kell legyen tisztítva mindazon bűneitől, amelyek élete folytán ismételtelen el lettek neki engedve (!). Micsoda egy paradoxon! Egyébként a tisztítótűz is (purgatórium) éppúgy mint a többi tanítások és dogmák, csak egy kitalálmány (koholmány).

A svájci reformátor Ulrich Zwingli a következő nyilatkozatot adta ehhez: „**Ennek következtében a tisztítótűz (purgatórium) — szokás szerint ugyanis félrevezetően így nevezik a tűz vezeklést — Isten Igéjével sehol sem lehet igazolni. Hogyan lehetséges az, hogy mi ennyire hülyék vagyunk, ilyen sületlen kétes ostoba fecsegéseknek hitelt adni? Hiszen láthatjuk, hogy ugyanazok a személyiségek, akik védelmezik a purgatóriumot és tanítják nekünk, hogy hogyan lehet annak tűzét oltani, ugyanakkor felajánlják saját magukat tűzoltókként. Azt mondják: Köteles vagy fizetni; ezzel lehet a leggyorsabban csillapítani a tüzet, mégpedig úgy, ha az aki átveszi a pénzt, becsületesen misét olvas, imádkozik és zoltárokat énekel. Így misét olvasnak és egyidejűleg kinyújtják kezüket a pénz után ...**“ (Zwingli Hauptschriften, Der Theologe, II. rész, 193-194. old).

Az univerzális egyház létrejötte óta sok olyan dolog be lett vezetve, tanítva és dogmaként kikiáltva, amelyeknek abszolút semmi közük nincs az eredeti őskereszténységhez. A korai egyház hívei nem ismerték annak idején sem a gyertyákat sem a tömjént sem a szentelt vizet. Ugyanez vonatkozik az elhunytak boldoggá illetve szentté avatására és ezek megtiszteltetésére is. Nem létezett a mindennapi szentmise-áldozat, az úgynevezett istenanyához való fohászkodás és kolostorok stb. Elöttem áll egy lista a különféle proklamációkkal, amelyek még fel vannak sorolva, egész a nyilatkozatig a pápa tévedhetetlenségéről 1870-ben, amely minden heves tiltakozás ellenére létrejött a saját körükből (egyedül Németországban 79 teológus szavazott ellene és csak 25 mellette!), és az 1950-ben bevezetett dogma, miszerint Mária testestől lelkestől felment a mennybe. Mindezen dolgok semmiképpen nincsenek bibliailag megalapozva, hiszen írva áll: „*Mert nem ment fel a mennybe **senki**,*

annak az EGY kivételével, aki a mennyből szállt le, az Emberfia, aki a mennyben van“ (Ján.3:13).

XII. Piusz pápa eme nyilatkozatát antikrisztusinak kell beosztályozni, mivel közvetlenül ellentétben áll Jézus Krisztus saját nyilatkozatával. Mária, csak Kr.u. 431-ben lett az efézusi zsinaton „Isten szülőanyjának“ nyilvánítva. Ezután kezdtek el különböző címeket is adni neki, mint például „szüzanya“, „az ég királynője“, „közbenjáró“, „főtanácsnoknő“, „szószóló“, „segítő“, „az irgalmasság anyja“, „az egyház anyja“ vagy „a kígyófejet-szét-taposó“ stb. stb.. Eme leírások nagy részét Krisztusról átruházták Máriára, evégett önmagában véve ugyancsak antikrisztusi. Ő a Király, Ő a Közbenjáró, Ő a Szószóló, Ő taposta szét a kígyó fejét. Ha tehát most mindezen dolgokat Mária végezte volna el, akkor mit tett Krisztus, és ki Ő valójában?

Hogy az egyház zsinat-határozat-hozatalairól és pápák által tett nyilatkozatokról mit lehet tartani, találóan kimondta Luther Márton reformátor. Az ő 1521 április 18. elhangzott beszédei Wormsban az országgyűlésen, dokumentálva lettek a történelemben: „**Mínthogy én sem a pápának sem a zsinati Tanácsoknak nem hiszek, mivel az egy tény, hogy gyakran tévedtek és egymásnak ellentmondó nyilatkozatokba belebonyolódtak. Ezért, ha nem hatnak reám meggyőzően és világosan Írásbeli tanúságtételek és okok, a tőlem idézett és felsorolt Szentírás tanúvallomásai diadalmaskodnak és Isten Szavának a foglya vagyok. Visszavonni nem tudok semmit, és nem is akarok, mert a lelkiismeret ellen dolgozni nem biztonságos és nem jótékony. Isten engem úgy segéljen, Ámen!**“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, 147. old.). A történelem bizonyítja azt, hogy mennyire esendők és gyarlók voltak a pápák. „**A harmincéves háború végéig 245 pápa létezett, közöttük 24 ellenpápa, és — a történelmileg hosszú ideig igaznak tartott mese szerint — egy női pápa. 19 pápa elhagyta Rómát, 35 közülük Olaszországon kívül uralkodott. 8-an közülük nem voltak 1 hónapnál hosszabb ideig hivatalban, 40-en 1 évig, 22-en 2 évig, 54-en 5 évig, 57-en 10 évig, 51-en 15 évig, 18-an 20 évig, és csupán 10 pápa uralkodott 20 éven felül. A 245 pápa közül 31-en bitorlóknak és eretnekeknek lettek kinyilvánítva, miközben a törvényes pápák közül 64 erőszakos halált halt meg, 18 meg lett mérgezve, 4 megfojtva, 13 pedig sajátos módon halt meg.**“ (E. Rosenow, Wider die Pfaffenherrschaft, I. kötet, 42. old.).

Róma, pontosabban mondvá a Vatikán, magának igényli az univerzális tekintélyt, amely semmilyen módon nem igazolható Isten Igéjével. Ez egy világi hatalom ájtatos köntösök alatt. A legenda, miszerint Péter Rómában lett volna, sőt, hogy ott 20 éven át püspöki hivatalban lett volna, egy kétségbeesetten görcsös erőfeszítés, egy kitalált állítás, ami azonban az egyetemes egyház számára különös fontossággal bír, emez állítás igazolására. A történe-

szek csak egy Simon Magusról adnak beszámolót, aki nagy benyomást tett az ő varázslatos trükkjeivel a római szenátusra. Egyébként Pál apostol és Péter apostol missziói utazásai annyira egyértelműen ismertettek, hogy semmi kételem nem állhatja helyét. Ha Péter Rómába utazott volna, egy kimagasló esemény lett volna, sőt igenis egy szenzáció, és minden bizonnyal találunk egy beszámolást is róla.

A Galata 2:9 szerint Péter, Jakab és János, Pál és Barnabással együtt, kézfogással megpecsételték az ő megállapodásukat, hogy Pál és Barnabás a pogányok között, Péter, Jakab és János pedig a zsidók között lennének hatékonyak. Pál apostol, a római gyülekezethez intézett levelek írója, huszonhét személyt köszönt név szerint az ő levele végén, de Péter nem találtatott ebben a jegyzékben. A számos levelekben sem amelyeket Rómából intézett a gyülekezetekhez vagy egyedülállókhöz is, nincs a Péter neve még egyetlen egyszer sem megemlítve.

Isten Igéjének és a vallási fejlemények pontos megtekintésénél nyilvánvalóvá válik, hogy a Római egyház által bevezetett tanítások közül egy sincs összhangban a Szentírás követelményeivel. A pápák magától értetődő fennhatósága (tekintélye) teljesen alaptalan. Az egész egyháztörténelemben nincs egyetlen egy alkalommal sem arról beszámolva, hogy egy pápa egy isteni elhívásban részesült volna. Ellenkezőleg, közzismert dolog az, hogy a pápaválasztás a bíborosok kollégiuma — a konklávé — által történik.

5. Fejezet

KICSODA MÁRIA?

Hadd tekintsük meg, hogy mit csinált egyrészt Isten és másrészt mit csináltak az emberek az erényes Miriából, ez volt ugyanis a Mária leányneve. Ő volt ama szűz, akin beteljesedett a jövendölés, amelyet Ézsaiás prófétán keresztül mondott az Úr: „*Ímé lássátok, a szűz fogan méhében, és fiút fog szülni, és Immánuelnek nevezi el őt*“ (És.7:14).

Amennyiben néhány új bibliafordításban „a szűz” helyébe fiatal nőt írtak a fordítók, akkor ez egy súlyos torzítás. Emez isteni esemény időpontjában Mária nem egy fiatal nő volt, ez majd később lett. Ő szűz lány volt, amikor a Szent Szellem beárnyékolta őt. Egy szűzleány ismertetőjele a tisztaság és az érintetlenség.

„*A Jézus Krisztus születése pedig így történt: Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de még mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szent Szellemtől.*“ (Máté 1:18).

József annyira csalódott volt, hogy cserben akarta őt hagyni. Beleképzeltük magunkat az ő helyzetébe, igazán vele érezhetünk, mi minden ment végbe benne. „*Férje József igaz ember volt, és nem akarta őt megszegyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban elbocsátja őt.*“ Ő nem akart botrányt, de annyira sértve érezte magát, hogy csendben el akarta hagyni őt. „*Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki ál-mában, és ezt mondta: , József, Dávid fia, ne legyen semmi habozás benned, magadhoz venni jegyessedet Máriát **feleségül**, mert ami benne fogant, az a Szent Szellemtől való!*“ (20. v.).

Itt találjuk a Szentírásban az első utalást arra, hogy a József jegyese később a **felesége** lett. Aki tovább olvas, megállapíthatja, hogy József pontosan az utasítás szerint járt el, amit kapott: „*..., úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, magához vette jegyesét, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el*“ (24- 25 v.). Ez elég egyértelműen világos. Józsefnek csak Jézus Krisztus születése után volt nemi kapcsolata Máriával. Ebből a házasságból négy fiú és több lány származott, akiknek száma nincs megadva. „*Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind?*“ (Máté 13:55-56). Ez a bibliai igazság és minden más egyéb a Mária tiszteletéről kitalált koholmány.

József már a Máté 1:16-ban fel van a Mária férjeként a leszármazási nyilvántartásban sorolva. Azt a ténymegállapítást is, hogy fennállt egy házasság, amelyből gyermekek származtak, szeretnénk további tanúk vallomására megalapozni. Márk evangélista beszámol erről a 6-ik rész 3-ik versében. Lukács ismertet minket afelől, hogy az anyja és az Ő testvérei eljöttek hozzá. A következő jelentés lett neki adva: „... *Anyád és testvéreid kint állnak, és látni szeretnének. Ő azonban a következő Szavakkal felelt nekik: Az én anyám és az én testvéreim azok, akik az Isten Igéjét hallgatják, és megtartják azt*“ (Luk.8:20-21).

Nos az Úr Jézus nem azért jött, hogy valamilyen földi rokoni viszonyokat állítson fel, ezért nem is tudott különleges tekintettel lenni az Ő természetes anyjára illetve a tőle született fiakra. Ő megadta a szükséges korrekciót, hogy kiemelje, kik valóban az Isten gyermekei, nevezetesen azok, akik Isten Igéjének megfelelően cselekesznek.

Kétségtelen, hogy hamis ihletés már azokban a napokban is létezett. Ez a tényállás sincs eltitkolva előlünk: „*Amikor így beszélt, a sokaságból felemlte egy asszony a szavát, és így szólt hozzá: ,Boldog az az anyaméh, amely téged hordozott és boldogok azok az emlők, amelyek tápláltak! .’ Erre Ő azt válaszolta: ,Épp ellenkezőleg, Inkább boldogabbak azok, akik hallgatják az Istennek beszédét és megtartják! .’“ (Luk.11:27-28). Minő egy jellegzetes emberi hódolatra központosított nyilatkozat lett ott kifejezésre juttatva! Az Úr azonban helyben kijavított.*

A Mária kultusz szabatos elősegítésére, még a Luk.1:28-at is meghamisították, ill. helytelenül lett lefordítva: „*Amikor az angyal belépett hozzá így szólt: Üdvözlégy, kegyelemben fogadott! az ÚR veled van*“ (Luk.1:28). A katolikus katekizmusban ezt így lehet olvasni: „Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az ÚR van teveled!“ Egy égis éró különbség, hogy ha valaki kegyelmet talált, vagy kegyelemmel teljes.

Mária ugyanazt az életutat hagyta maga után, mint minden más leány. Mielőtt Gábiel angyal megszólította volna, el volt jegyezve Józseffel és tervében állt összeházasodni vele. Az angyal, az eljegyzett Máriához szólt: „*Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél*“ (30.v). Minden bizonyonnyal meglepődött a mennyei küldött láttára és az ő üzenetének hallatára. Ez a vers még egyszer igazolja, hogy Mária nem volt teljes kegyelemmel, hanem amint írva áll: „*Kegyelmet talált az Istennél.*“ Ennélfogva azt mondta: „*Íme az ÚR szolgálóleánya vagyok: Történjék velem a te beszéded szerint!*“ *S ekkor eltávozott tőle az angyal.*“ (38.v).

A Szentírásban nem létezik olyan Igehely, amely függővé tenne bennünket a Mária kegyeitől vagy akár a József jóindulatától. Éppen ellenkezőleg:

Isten kegyelme megjelent valamennyiünknek a hústestté vált Igében, amely lakozást vett közöttünk (Ján.1:1), és mind a mai napig kizárólagosan csak egyes egyedül a Megváltóban található meg. *„Mi pedig valamennyien az Ő teljességéből (nem a Máriából), kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által jelent meg.“* (Ján.1:16-17). Ebben a vonatkozásban is világos tanúbizonyságot tartalmaz a Szentírás számunkra.

A Fiú nem nyugszik sem a Mária keblén, sem az ő karjaiban, ahogy megszámlálhatatlan képek és szobrok ábrázolják, hanem sokkal inkább úgy, amint meg van írva, az Atya kebelén: *„Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki Őt (ő hozott értesítést róla)“* (18.v). Minden egyes úgynevezett kegykép és jelképes ábrázolás az anyával és gyermekkel, a pogány istenek és istennők termékenységi kultuszából lettek átvéve. Ez a megtévesztés félrevezette az embereket az Istentisztelettől és a bálványimádatra vezette őket! De hiszen Jézus nem a „boldogságos szűz“ Mária gyümölcse, amint tévedésből van tanítva. Mária csupán az isteni tartalom hordozója volt.

A következő versekben fel van vezetve szemeink előtt, Mária emberi mulasztása. A húsvéti ünnepek elteltével útnak indultak az emberek Jeruzsálemből hazafelé; csakhogy a tizenkét éves Jézus visszamaradt a templomban, anélkül, hogy a család tudomást vett volna róla. *„Három nap múlva végre megtaláltak Őt a templomban, amint a tanítók körébe ült. ...“* (Luk.2:46). Érthető módon Mária tele volt szorongással és evégett már nem volt tudatában annak, amit mondott, amikor szemére vetette: *„Gyermekem miért tetted ezt velünk? Vedd fontolóra: imé **apád** és én gyötrődve kerestünk téged“* (Luk.2:48).

Az ifjonc felelete egy világos korrekció volt: *„Hogyan lehet az, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudátok-e, hogy Nekem az **ÉN Atyám** házában kell lennem?“* (Luk.2:49). Nos Ő semmi esetre sem hivatkozott a József ácsmesteri műhelyére, hanem az Ő mennyei Atyjára, és ezzel pedig azonnal helyesbítette Mária állítását, aki abban a pillanatban helytelenül Józsefet vélte apjaként.

Hogy maga Máriának is szüksége volt kegyelemre és üdvbizonyosságra, kivehető abból, hogy a Jézus Krisztus mennybemenetele után ő is elment a templomtéri felső helyiségre és ezzel ő is hozzátartozott a 120 összesereglettek közzé, akik megteltek ott Szent Szellemmel: *„Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartoán részt vettek az imádkozásban, az asszonyokkal együtt, különösen Máriával is a Jézus anyjával és testvéreivel együtt“*

(Ap.Csel.1:14). Az Ő fiútestvéiről, akik úgyszintén a templomtéri felső teremben voltak, az van megemlítve, hogy nem hittek benne kezdettől fogva (Ján.7:3-5).

Annak idején, Mária nem volt a hódolat tárgya; ő maga is azok közzé tartozott, akik kitarítottak az imádságban, hogy átéljék azután a Szent Szellem kitöltését. A Szent Szellemben való személyes részesezés, Isten minden egyes gyermekének üdvösségségleti követelmény és így Máriának is.

Az a mondás járja: „A Fiú, Máriának minden kérélmét teljesíti!“ Hol áll ez írva? Itt egy hamis remény van az emberekben támasztva. Ennek a gondolkodásnak az a feltevése szolgál alapul, hogy Ő Istennek és Máriának a Fia. Ez a megfogalmazás azonban, nem található egyetlen egyszer sem a Szentírásban. Ő Istennek a Fia, Mária csupán csak az edény volt.

Amikor a Kánai esküvőn Galileában bor hiányában voltak, Mária azt mondta neki: „*Nincs több boruk*“ Jézus így felelt neki: „*Mit érdekelnek téged az Én ügyeim, asszony? Nem jött még el az Én óráim*“ (Ján.2:3-4). Ez egy metsző válasz volt egy gyengéd utalásra, ami világosan azt mutatja, hogy Őt nem befolyásolhatta egy ember sem, még Mária sem.

A jó tanácsot azonban, amit Mária a pincéreknek adott, kétségtelenül szív-re kell vennünk: „*Legyen az bármilyen, amit esetleg mond Ő nektek, tegyétek meg*“ (5.v). Ez a jó tanulság az egész emberiség számára.

Az Úr Jézus biológiai testvérei nemcsak az Evangéliumokban találnak említést, Pál apostol is beszél róluk: „*Nincs-e szabadságunk arra, hogy keresztény feleségünket magunkkal vigyük, mint a többi apostol, meg az Úr testvérei és Kéfas?*“ (1. Kor.9:5).

A Galatákhöz intézett levelében azt írja az apostol: „*De a többi apostolok közül nem láttam akkor mást, csak Jakabot, az Úr testvérét*“ (Gal.1:19).

Figyelemre méltó, hogy Mária az Újtestamentumi gyülekezet megalapítása óta pünkösdkor, tehát az Ap.Csel. 2. részétől a Biblia utolsó fejezetéig, soha többé nincs megemlítve. Egy biblia-hívő kereszténynek ez átlátszóan világos. Ő véghezvitte a reá bízott feladatot. A korai keresztényekben nem a bálványimádás szelleme lakozott, hanem a Szent Szellem. Ők nem hódoltak egy teremtménynek, hanem a Teremtőt tisztelték.

„... A 7. század után elkezdődött egy teljesen bibliaellenes tiszteletadása és istenízése Máriának. A 12. század óta imádkozták az „Üdvözlég - Ave Mariát“. A Mária személyével kapcsolatos ünnepeket 1140-ben növelték a „szepőlótelon fogantatás“ ünnepével. A 12. században elterjedt a rózsafüzér imádság közkedvelt formája is ... A katolikus egyház meg akarja nyerni a világot a maga számára

a máriás ájtatosság jelképében. Ezért lett a második világháború után, éppen a Mária kultusz felerősítve ...“ (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, 48-50. old.).

A gyakorlatok és a tanítások alapján egyszerűen különbséget kell tenni, hogy a Szent Szellem, vagy az antikrisztusi Szellem hatékony. A legnagyobb nyomatékkal kell kimondani: A Biblia Máriája, aki azzal lett köszöntve: „*Boldog, aki hitt, mert az ígéret amit az ÚR mondott neki, be fog teljesedni*“ (Luk.1:45), és aki megadóan azt mondta: „*Íme, az ÚR szolgálóleánya vagyok, történjék velem a te beszéded szerint!*“ (Luk.1:38), teljesen más, mint az istennőnek felemelt Mária, akit Kr. u. 431-ben az efézusi zsinaton „Mária Isten szülőanyjának“ kiáltottak ki.

6. Fejezet

MIBEN ÁLL A MÁRIA KULTUSZ ?

A Szentírás tanúságtétele szerint, csak Isten lehet a hit, a hódolat, a tisztelet és az imádat tárgya. Ha pedig erre a célra valaki más van felemelve helyette, úgy ez babonáság és bálványimádás. Erről a protestáns teológusok már elég terjedelmesen és meggyőzően írtak. A jobb megértés céljából utalni fogunk néhány passzusra. A Mária kultusz egyáltalán nincs indokoltan megalapozva. Máriai megjelenések nincsenek megígérve a Szentírásban. Eltelt több mint ezer év efféle jelenségek nélkül. Furcsa, különös módon ezek a jelenségek csak katolikus országokban következtek be, mint Lengyelország, Portugália, Spanyolország és Franciaország. A protestáns, muzulmán, buddhista és más országokban, ahol szükséges lett volna, amennyiben az üdvösség ettől függne, soha nem jelent meg. Minden lélek megnyugtatására hadd legyen kihangsúlyozva: A Máriai jelenség egy képtelenség, éppúgy mint Péter, József vagy bárki más megjelenése. Ez egész egyszerűen valakinek a fantáziájában játszódik le, mert kívánatos. Fel szabad itt tenni a kérdést is: hogy ki a dicsőség és a hódolat tárgya valamennyi zarándokhelyen? Jézus vagy Mária? Miféle szellem az, amely nem Jézust, hanem annál inkább Máriát dicsőíti? A Szent Szellem minden bizonnyal nem lehet! Ez a megtevesztés szelleme. O. Markmann lelkész a következőket írja a „A Máriai kultusz démonológiája” – című felirattal: **„A misztikus kultusz Mária körül hasonlóképpen ördögi befolyással van megbélyegezve. Már az első évszázadokból találunk beszámolást a Mária iránti hódolatról. Az antik pogány anya istennők ókori kultusza különösen ki van hangsúlyozva a Máriai kultusz kialakulásánál ebben az első évszázadban.”** (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, 47.old.).

Mióta van Istennek anyja? Már a megfogalmazás is teljesen bibliátlan. Ő nem volt Isten anyja, hanem megszülte Jézus Krisztust, a mi URUNKAT és Megváltónkat. Efézus volt az a város, ahol a néptömeg egyszólamúan kikiáltotta: „Nagy az efézusi Artemisz!” (Ap.Csel.19:28). Ma pedig azt éneklük a Máriai kongregációkon: „Nagy vagy te Mária!” Milyen kézenfekvő az, hogy az egyiket leemelték és a másikat felállították a helyébe.

Csak az 5. évszázad óta tört utat magának az időközben annyira nagy kiterjedésű Mária kultusz. Arthur Drews azt írja: **„A történelem szempontjából tekintve, a Máriai imádat olyan látványt mutat be, amelynél fogva az egész emberiség boldogtalan szerencsétlensége majdnem kézzel fogható. A leggyerekesebb**

babona történelmi meséje, a legvakmerőbb hamisításoknak, torzításoknak, (em-beri) értelmezéseknek, fantáziáknak és fondorlatoknak meséje; emberi szánal-masságból és szükségszerűségből összeszövődő, jezsuita ravaszságból és az egy-ház hatalomvágyából összeszótt színjáték, amely úgy a sírásra mint a nevetésre is alkalmas: egy valódi isteni komédia.“ (K.Deschner, Und abermals krähte der Hahn, 401. old.).

Az „Ave Máriától“ egész az ő mennybemenetelének dogmájáig minden bibliátlan és ezért téves. Koholmányok, amelyek a kb. 1600 év elteltéig a római egyház által lettek bevezetve. Ma pedig úgy van színlelve, mintha mindez „keresztényi hitérték“ lenne, amely gyakorlatilag mégis csak az ellensé- g kiagyalt antikrisztusi kontármunkája, aki el akarja vonni az emberiséget a Jézus Krisztusban vetett egyedüli üdvre jutás hitétől, átirányítva egy nem üdvösségre vezető Máriai babonaságra. Neves teológusok egész nyíltan és világosan kifejezésre juttatták ezeket a dolgokat a reformáció óta egész a mi napjainkig.

A különböző zarándokhelyeken lezajló Máriai jelenségekhez szövődő ba- bonaságok, Isten szemében undorító dolgok, amelyek által jóhiszemű embe- rek vannak félrevezetve. Márkmann tiszteletes a következőket írja a jelenlegi pápáról: „Avagy nem-e istenkáromlás az, amikor a pápa az ő Lengyelországban tett látogatásakor Częstochowában a Jasna Góra monostorban a fekete Madon- na lábaihoz letérdelve letesz egy szál arany rózsát és csendes elbájlásban eme bálványkép előtt nyíltan vallja: ‚Totus tuum‘, ‚Egészen a tied‘? Különb enzt a ‚Totus tuum‘, Máriához intézett rövid fohászati imádságot választotta pontifiká- tusi vezérfonalául az ő pontifikátusának és az ő papi szolgálatának egész idejére. Ott, a Fekete Madonnához való imádságát a következő szavakkal fejezte be: ‚Az egész Egyházat neked ajánlom — a föld végső határáig! Néked ajánlom az em- beriséget, és minden embert — testvéreimet, minden nyelvet és nemzetet. Neked ajánlom Rómát és Lengyelországot, a te szolgád által a szeretet új kötelékével egyesítve. Anya, fogadj el minket! Anya, ne hagyj el bennünket! Anya, vezess minket!‘“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist, 32-33 old.). Má- ria, a Római katolikus egyház anyjává lett téve. De úgyszintén nem lehet a mennyország királynője sem, hanem a római katolikus egyház világbirodal- mának a királynője.

A Joaquin Maria Alonso „Fátima“ című könyve alapján, állítólag Má- ria megjelent dicsőségben 1917 május 13-án három pásztor gyereknek. Ezt követően a 13-as számmal újra és újra találkozunk. Majd 1917 július 13-án állítólag arra kérte a „szent szűzanya“ a három gyermeket, hogy a követke- ző hónapban ismét térjenek vissza. Majd az ötödik megjelenése alkalmából, 1917 szeptember 13-án, állítólag a következőket mondta: „Azt akarom, hogy

október 13-án ide visszatérjete és tovább imádkozzátok a rózsafüzért ...“ Becslések szerint a hatodik megjelenésig 1917 október 13. elérte az odasiető zarándokok száma az ötvenezret. Az évek során több millió ember elzarándokolt odáig, hogy megérintsék a Mária szívét az ő kérelmeikkel, anélkül, hogy tudatosak lennének afelől, hogy maga Mária is rá volt szorulva Isten segítségére és még mind e mai napig egyetlen embernek nem tudott a segítségére sietni.

Fátimában, Mária számos szobron és képen van szemléltetve és így a hódolat tárgya. II. János Pál pápa letérdelt egy ilyen szobor előtt az ún. megjelenési kápolnában. Ez az egész kultusz szöges ellentétben áll a parancsolattal: *„Ne készíts magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne borulj arcra előttük és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is harmad- és negyed-ízig azoknál, akik gyűlölnék engem“* (2.Móz.20:4-5).

Azok az emberek tehát, akik képmásokat készítenek maguknak, tudatosak kell legyenek afelől, hogy az Istengyűlölők közé vannak sorolva. Alapjában véve nem más, mint a vallásos tánc az aranyborjú körül. Az egyiknek megvan az ő szent Krisztoforussza, a következőnek más különböző képmása; sőt van aki egy embertől csinált Krisztust hordoz magával.

Ez visszaemlékeztet engem egy gyógykezelésen tartózkodó vendégekkel való beszélgetésre, amikor a társalgás közben feltevődött a hit kérdése is. Ennél fogva megkérdeztem, ha van-e valakinek közülük egy személyes kapcsolata Jézus Krisztussal? Spontán módon így válaszolt egy hölgy: „Én eladtam a Jézusomat.“ Első pillanatra mindannyian megdöbbenünk, amíg felvilágosított bennünket, hogy mint régiség-kereskedő, egy 1,25 m magas, nagy értékű Jézus szoborral rendelkezett, amelyet eladott egy templomnak.

Az egész földön több millió különböző képmások léteznek, amelyek egytől egyig mind utálatosak Isten előtt. Az Ő szentségében már kimondotta az ítéletet mindazok fölött, akik ilyen képmásokat tisztelnek: *„Átkozott legyen az, aki mesterember keze munkájával faragott, vagy öntött bálványt készítet, ami egy utálat tárgya az ÚR előtt, és azt titokban felállítja! Az egész nép pedig mondja rá: Ámen! Így legyen“* (5.Móz.27:15). Az emberek nem annál keresnek menedéket, aki egyedül segíteni tudna, inkább megpróbálják mellékutakon, a találékonyság mindenféle segédeszközeivel, támogatáshoz jutni. Nem-e szerfelett sértegetik és gyalázzák ezzel az Istent? A kérdésre, hogy melyik az összes parancsolatból az első, így válaszolt az ÚR Jézus: *„Az első parancsolat ez: »Halljad Izráel, Az ÚR, a mi Isteniünk egy ÚR. És szeresd azért az URAT, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és*

teljes erődből.» (Márk 12:29-30). Itt minden bizonytalansággal semmi helye nincs Máriának, valamilyen szenteknek, védőszenteknek, a szobroknak, szentképeknek stb.

Avagy meg tudja-e hallgatni Mária emberi lényé léte, milliók imádságát szerte a világon, anélkül, hogy mindent-tudó lenne? Meghallgathatja-e Mária az imádságokat a mennyben, a földön, a tisztító tűzben, anélkül, hogy mindenütt jelenvaló lenne? Ámde mindent-tudó és mindenütt-jelenvaló egyedül az Isten. Avagy az összes zarándokhelyek, függetlenül attól, hogy melyik országban vannak, nem-e utálatosságok Isten előtt? és épp ezért nem-e elítélendőek? Így szól az ÚR: „*Engem keressetek és élni fogtok! Fel ne keressétek Bételt, és Gilgálba sem szabad járnotok, Beérsebába ne költözzetek át. Mert Gilgál fogságba jut, Bétel pedig a balsors házává válik. Keressétek az Urat és élni fogtok*” (Ámos 5:4-6).

Ma így kellene hangozzon: „Engem keressetek”, mondja az ÚR, „és élni fogtok. Lourdesbe ne menjetek, se Fatimát ne keressétek fel, Tschenschauha se menjetek és Altöttingenbe sem stb. stb, hanem jöjjetek Énhozzá, hogy valóban örök életet kapjatok”. Bárki keresi az Istent, megtalálhatja Őt ott ahol éppen van, mert Isten mindenütt jelenvaló.

Vittorio Messori idézi József Ratzingert, a német bíborost: „**És ugyanez a János Pál pápa sebesülten útnak indult Fatimába, az ő merénylőitől, egy május 13-án — a megjelenés első évfordulóján a portugál községben —, hogy zarándokútján köszönetet mondjon Máriának, »akinek keze révén, a lövedék csodálatos módon elterelődött**» (V.Messori, Zur Lage des Glaubens - a hit helyzetéhez, 112.old.). Ugyanez a bíboros, Ratzinger, értesítést ad afelől, hogy milyen sorrendben tette közzé az egyház a Máriával kapcsolatos dogmatikai felállítását. „... **elsősorban következik a folyamatos (örökös) szüzesség és az Istennanyaság, majd hosszú érlelési és reflexió idő elteltével, mentesítés az eredendő bűntől - a bűnben születettségtől és Mária testi felvétele a mennyi dicsőségbe.**” Ezek után áll a szörnyű mondat: „**Ezek a dogmák a Krisztusban vetett eredeti hit védelmére vannak, mint igaz Istent és igaz embert**” (V. Messori, Zur Lage des Glaubens - a hit helyzetéhez, 108.old.).

Ezt nem lehet így elfogadni. A négy dogmának éppoly kevésbé mint az összes többinek, nincs semmi biblikus alapja. A szentírásbeli igazságok nem zsinatokban lettek megvitatva és nem emberi szavazatok által jöttek létre, hanem Istentől elhivatva nyíltan közzé tették az ÚR nevében azt, amit hinni és tanítani kell. Itt Ratzinger úrnak teljes határozottsággal elébe kell tartani a saját nyilatkozatát: „**Hiszen tulajdonképpen az valójában magától érthető, hogy Szavazatokkal nem lehet létrehozni az igazságot. Egy nyilatkozat éppúgy lehet**

igaz, vagy nem igaz. Az Igazságot csak megtalálni lehet, nem pedig létrehozni“ (62.old.).

Mik hát mindezek a bevezetett dogmák, szokások és hagyományok? Igazak-e, vagy nem? Vagy úgy van, ahogy Ratzinger bíboros maga mondja, hogy hosszú érlelési idő és gondolkodás után keletkeztek, tehát nem eredeti Igazság, hanem feltevések alapján lettek létrehozva? Az évközők megerősítik a fentieket. Mármost hol van az az Igazság, amelyet meg kell találni? De hiszen határozottan csakis az Isten Szavában, és sehol máshol! Egy bibliában hívő keresztény, aki Isten élő gyülekezetéhez tartozik, „*az apostolok és a próféták alapjára lett felépítve, ahol a sarokkő maga Jézus Krisztus*“ (Ef.2:20). Semmi abból, amit a pápaság az évek során bevezetett, nem egyezik meg a Bibliával és ezért nem is apostoli. Miért nem csinált Péter, Jakab, János vagy Pál apostol semmit Máriából? Hiszen abban az időben még minden annyira frissen és elevenen emlékezetben volt.

A teológiában létrejött egy átmenet a Krisztológiából a Mária-kutatáshoz. De hiszen már egész nyíltan Mária-kutatási kongresszusokat tartanak, amelyekben valóban minden csak Mária körül forog. Krisztus pedig - ha egyáltalán beilleszthető - csak alkalmyszerűen van megemlítve. „**A pápa követelte a Mária-hódolat megújítását, egy a bibliával egybehangolt módon, szentháromságos és keresztény jellemű kell legyen, levonások és rövidítések nélkül, más vallásúakra való tekintettel és amely mindig megfelel az idő és a kultúra kifejezési formáinak**“ (Katholischer Erwachsenen Katechismus (katolikus felnőtt katekizmus) 173.old.). Mit mondjon egy a Bibliában hívő keresztény, ilyen bibliellenes, félrevezető, istenkáromló nyilatkozatokhoz a Mária hódolatáról?

A valódi hívőkhöz egy nagyon fontos Igeüzenetet intézett János apostol, amely mindörökké érvényes: „*Nem azért írtam nektek, mintha ismeretlen lenne előttetek az Igazság, ellenkezőleg: azért mert ismeritek az Igazságot, és tudjátok azt, hogy semmiféle hazugságnak az eredete nem lehet az Igazságból*“ (1.Ján.2:21). A kikiáltott dogmák közül egyike sem származik az Ige igazságaiból. Eredetüknek más forrásai vannak. Aki nem találja meg az Igazság felismerésének a nyitját, tudniillik az Igéhez való hozzáférhetőséget, annak létesítenie kell egy helyettesítőt! És ha valakinek nincs bizalma Istenben, az golyóálló „páпамobil“³¹⁰ járművel utazik az ő követői között!

Az alábbiakban fel vannak hozzávetőlegesen sorolva az évek (ezek nem mindig egész pontosak), amelyekben bizonyos dolgok életbe lettek léptetve, amelyek még nem léteztek a korai kereszténységben, minden további magyarázat nélkül (L. J. House of Death ... 117-122. old.).

310 Egyesek elkezdenek keresztet vetni

320 Az istentiszteleten a viasz gyertyák használata

- 375 Kezdetét veszi az angyalok és a szent halottak tisztelete
- 394 Bevezetik a mindennapi misét
- 431 Kezdetét veszi a Mária – hódolat (imádat)
- 500 A papok elkezdnek egységesen öltözni
- 600 I. Gregor bevezeti a latin nyelvű istentiszteleteket. Kezdetét veszi a Máriához és a szent halottakhoz való folyamodás
- 650 Elkezdődik az ünnepség Szűz Mária tiszteletére
- 709 Bevezetik a pápai lábcsókat
- 750 Kezdetét veszi a pápa világi hatalommal való felruházása
- 788 Hódolat Máriának és a halott szenteknek; keresztek, szobrok, ereklyék stb. előtt
- 850 A víz megszentelése egy csipet só és a papi áldás által (szentelt víz)
- 890 Tiszteletadás Józsefnek, a Mária férjének
- 965 Bevezetik a harangavatást
- 995 Bevezetik a halottak boldoggá ill. szentté avatását
- 998 A böjt megtartása nagypénteken és a nagyhét alatt
- 1079 Bevezetik a cölibátust a papság között
- 1090 Bevezetik a rózsafüzért
- 1100 A mise-áldozat bevezetése
- 1184 Létrehozzák az inkvizíciót az eretnekek eltávolítására
- 1190 Kezdetét veszi az üzérkedés a bűnbocsánattal
- 1200 Az ostya helyettesíti a kenyeret az úrvacsoránál
- 1215 Felfedezik az átlényegülés dogmáját; a bűnvallást (fülbe-gyónást) legalább évente egyszer a pap előtt
- 1220 Bevezetik az ostya imádatát
- 1227 A harangcsengő jelzi, hogy a pap végrehajtja az átalakítást
- 1229 A laikusoktól eltiltják a Biblia olvasását
- 1245 A bíborosok elkezdnek piros sapkát viselni
- 1264 Bevezetik az úr-napjának-ünnepét
- 1410 Eltiltják a poharat a közösségtől (a gyülekezettől)
- 1439 Kikiáltják a purgatóriumról való tanítást
- 1478 Az inkvizíció bevezetése Spanyolországban

1545 A hagyományokat egyenlővé teszik a Bibliával

1546 A Biblia kibővítése az apokrif írásokkal

1854 Kihirdetik Szűz Mária szeplőtlen fogantatását

1870 Kikiáltják a pápa tévedhetetlenségét

1925 Szűz Mária testi jelenléte a mennyben

1950 Közhírré teszik a Mária testi mennybemeneteléről szóló dogmát

Minden elmélkedő ember fel kellene tegye magának a kérdést, hogy mi legyen az értelme mindezeknek az elméleti tételeknek, amelyeknek kikiáltása olyan nagy időközökben történt? Az Új Testamentum be lett fejezve. Ehhez a végrendelethez semmit nem szabad hozzáfűzni. „*Szeretett testvéreim emberi viszonyokra akarlak emlékeztetni: Még egy emberi végrendeletet sem tehet senki félre vagy érvénytelenné, ha hitelesítve jogerős lett, sem **toldásokat nem fűzhet hozzá utólag kiegészítően***“ (Gal.3:15). Amit egy emberi végrendelettel soha nem szabad megtenni, az meg lett az isteni végrendelettel téve, mégpedig minden utólagos kiegészítésekkel, mellékletekkel. Hol marad a kellő tisztelet a végső figyelmeztetéshez: „*Ha valaki hozzátesz ezekhez, arra az Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben*“ (Jel.22:18)? Lásd a Péld. 30:5-6 verseit is.

7. Fejezet

A REFORMÁCIÓ —

EGY ÚJ KEZDET

Az isteni beavatkozás a reformáció által rég esedékes volt, mindazonáltal biblikus szempontból távolról sem elegendő. Itt felmerül a kérdés, hogy a reformátorok, a Római egyház összes fiai, igazából megértették-e, hogy szükséges volt egy új kezdet, mivel ezen a teljesen elvilágiasodott és Biblia ellenes rendszeren már nem volt mit reformálni. Egyféleképpen annak idején alkalmazni lehetett a Jeremiás próféta szavait: „*Szántatok fel új szántóföldet, ne vessetek a tövisesek közé!*“ (4:3), másrészt úgyszintén a prófécia is: „*Gyógyítgatni akartuk Babilont, de nem lehetett meggyógyítani. Hagyjátok hát önmagára, hadd vonuljunk ki belőle*“ (51:9). A kivonulás bekövetkezett, egy szakítás, mintha a hang a mennyből hallatszott volna: „*Ti Én népem, menjetek ki belőle, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket!*“ (Jel. 18:4).

Luther például jól megértette a szavakat, amelyeket János apostol az ÚR nevében kijelentett: „... *Mert (nagy)kereskedőid a föld hatalmasai voltak, és a te méregkeveréseid által, tévútra lettek vezetve valamennyi népek; és benne találtatott a próféták és a szentek vére, és mindazoké, akik megölettek a földön.*“ (Jel.18:23-24). Éppúgy megértette a Jeremiás prófétáét is: „*Aranyserleg volt Babilon az ÚR kezében, aki megrészegítette az egész földet; Borából ittak a népek, ezért vesztették eszüket a nemzetek*“ (Jer.51:7). Mindannak ellenére mégsem sikerült a reformátoroknak egy áttörés a korai kereszténységhez. Valójában egy és más dolgok át lettek reformálva, megszüntetve és átalakítva.

Ennélfogva elsősorban a bűnbocsánattal való üzérkedés volt napirenden, a pápa szerepe és a visszaélések általánosan. Az áthatolás a hatalmas tanúbizonysághoz, hogy az ember csakis kegyelemből a Megváltóban vetett hit által jut el a megigazulásra, képezte az ige szerinti csúcspontot. Ez volt a tényleges áttörés, a babiloni börtön felrobbantása. Másrészt viszont, olyan különféle tanítások is át lettek véve, amelyek teljesen biblia ellenesek és tipikusan katolikusok. Az úgynevezett sákramentumokat (szentségek) csak csökkentve lettek, a csecsemők keresztisége át lett véve.

A Szentháromságban való hit, amelyet a protestánsok is átvettek, sajnálatos módon ugyanabba a kitaposott lábnyomba állította őket is. A zsidókat

és azokat, akik másképpen hittek (pl. az újra alámerítkezőket), Luther és Schwenkfeld és mások is elítéltek. Genfben, Michel Servet spanyol orvos a Kálvin hozzájárulásával lett a máglyán 1553 október 27-én elégetve, csak azért, mert elutasította a Szentháromság tanítását. (M. Rang/O. Schließke, Die Geschichte der Kirche, 132.old.). A Luther és Melancthon nyilatkozatai különlegesen azokról, akik az újra bemerítkezést gyakorolták, dokumentálás-
ra kerültek az egyháztörténelemben. A katolikus beállítást, a római egyház „egyetlen üdvözítő” eszméjéről, nyilvánvalóan a reformátorok sem tudták teljesen félretenni. Ezzel magyarázható meg, hogy nem toleránsok a más-hitűekkel. Még mind a mai napig! Évszázadok óta fennálló szabadegyházak még mindig szektáknak vannak jellemezve, noha ez a fogalom tulajdonképpen a „szekció” szóból ered, az egésznek egy részét jelenti, és Webster szerint semmi más egyebet nem jelent, mint egy „szervezett vallásos közösséget.” Következésképpen, minden szervezett vallásfelekezet egy szekta, vagyis egy részét képezi az egésznek. Az utolsó idők különböző kultikus-vallásai által újra fel lett élénkítve a szekta-fogalom és egy kellemetlen mellékíze van.

Még ha a reformáció idejében nem sikerült az isteni célt egy biblikus új-testamentumi gyülekezetben elérni, mégis meg lett téve az első lépés a biblikus hitre jutásra, azáltal, hogy visszatértek Isten Szavának a nyílt hirdetéséhez. Ennyiben hálával és elismeréssel tartozunk a reformáció elődeinek, akik még máglyán el lettek égetve, azután pedig a tulajdonképpeni reformátoroknak.

A továbbiakban Isten országa erőszakkal tört magának utat. Egyik ébredés követte a másikat, és az Evangélium fénye egyre jobban áthatolt. Az első lépést, ami a hit általi megigazulás volt, követte a következő üdvtapasztalat, tudniillik a szív megszentelődése Isten Igéje és Szelleme által. Az ébredés tüzetől heves prédikátorok, akik részei lettek az egyháztörténetnek, felléptek és hirdették a bibliai Igazságokat, amelyeket a hallgatók tapasztalhatóan átéltek. Isten mindenkori szolgálóihoz hasonlóan, ők sem voltak tisztség- vagy méltóságviselők, hanem az Ige szolgálói, akik az evangélium prédikálása által kapcsolatba hozták az embereket Krisztussal. Sajnálatos módon, ezek az Istentől használt férfiak is mind megálltak az általuk különösen fontosnak tartott tanításnál. Egyesek megelégedtek a megigazulással, mások a megszentelődéssel, megint mások a megtéréssel és hit általi keresztséggel stb. Isten azonban tovább működött az Ő Szelleme által.

Azután az évszázadforduló körül kitört különböző protestáns egyházakban és szabadegyházakban a Szent Szellem spontán működése azon megtért hívők között, akik sóvárogtak utána. Az első keresztyénekhez hasonlóan ők

is természetfölötti módon átélték Istent. Így vette kezdetét a 20. század pünkösti mozgalma.

Az előrehaladó reformációból és ébredési mozgalmakból, létrejöttek a különféle szabadegyházak. Emberi kudarcok következtében nem maradtak el a kisiklások és keveredések, ami nem jogosít fel bennünket, Isten tévedhetetlen működését elutasítani. Minden egyes ébredésnek a törekvési célja és szándéka az volt, hogy közelebb vigye a gyülekezetet az őskeresztényi állapothoz. Isten Szelleme már minden ébredésen keresztül eredményesen munkálkodott, így az úgynevezett „pünkösti ébredés“ a Szellem kitöltetésével és működésével folytatódott, amit átélnek a megigazultak, megújultak és az újjászületett emberek.

De hiszen már Keresztelő János azt hirdette: *„Én ugyan csak vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja sziját megoldjam: Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket“* (Luk.3:16). Ez a hirdetés legelőször a pünkösd napján teljesedett be. A Szent Szellem keresztségével való tapasztalat bizonyosságot ad a Krisztusban hitre jutottak, hogy Isten elfogadta őt, ez az Isten valódi gyermekének a Szent Szellemmel való elpecsételése (Ef.1:13; 4:30).

Ma azonban különböző karizmatikus jellegű mozgalmakkal van dolgunk, még a római katolikus pünkösti mozgalommal is. Azon dolgoznak, hogy létrehozzanak egy olyan atmoszférát, amelyben az emberek egy érzelmi élményt tapasztalnak, mindazonáltal az ő régi állapotuk és hagyományaik elkötelezettjei maradjanak. Kétségtelen, hogy egy bizonyos Szellemi kenet részesei lesznek. A kérdés azonban az, ha létrejött-e a lelkük mélyén egy igazi átélés Istennel, amelynek nyomán bekövetkezik a megújulás és az újjászületés? Ezt a kérdést mindenki saját magának kell megválaszolnia. Isten valódi gyermekei, akik részesültek a Szent Szellem keresztségében, elismerik az örökérvényű megváltást és Isten örökkévaló Igéjét kizárólagos tanúvallomásukká teszik. Ők rendelkeznek a Szellem gyümölcseivel, amelyen keresztül csak ők lesznek ismertek. Ajándékokat sokan felmutathatnak, de a Szellem gyümölcseivel csak azok rendelkeznek, akik részesei lettek az Ő isteni természetének. Ez az Ige még mindig érvényes: *„Tehát gyümölcseikről ismeritek meg őket. Nem megy mindenki be a menyek országába, aki ezt mondja nekem: URAM, URAM! hanem csak az, aki cselekszi az Én mennyei Atyám akarátát. Sokan mondják nekem azon a napon: URAM, URAM! hát nem a te nevedben prófétáltunk-e? nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok hatalmas csodát? Én akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti akik tettesei vagytok a törvénytelenységnek.“* (Mt.7:20-23).

Közvetlen a második világháború után, 1946 májusában, elkezdődött az Egyesült Államokban egy hatalmas ébredési mozgalom egy egyszerű és alázatos prédikátor által, akinek a neve William Branham († 1965). Gordon Lindsay lelkész, mint sokéves szemtanú, elképesztő dolgokról számol be az ő könyvében: „William Branham, egy Istentől küldött ember“, többek között, hogy Isten az ő szolgálatán keresztül ugyanazokat a jeleket és csodákat vitte véghez, mint a Jézus Krisztus és az apostolok napjaiban is. Vakok visszanyerték látásukat, a sánták újra jární tudtak, sőt még a rákos betegek a végső stádiumban is meggyógyultak. Eme könyv második kiadásában, amelyet a Hamburgi „Mehr-Licht-Verlag“ adott ki annakidején, ki lett a 4. oldalra a D. Dr. Dibeliusz német lutheránus tartományi egyház püspökének a levele is nyomtatva, aki a következőket írta a könyvet fordító lelkésznek, M. Gensichen-nek: **„Fogadja szívélyes köszönetemet azért, hogy barátságosan eljuttatta hozzám az érdekes könyvet William Branham Evangélistáról, amelyet ön olyan folyékonyan lefordított. Számunkra ez a gyakorlat még kissé idegen, amit az amerikaiak alkalmaznak. De talán mégis jó, ha egy másik szellem is be lesz a mi evangelizációs gyakorlatainkba vezetve. Ennyiben támogatom az Ön tervét, Branhamot Németországba is meghívni.“**

Ez a természetfeletti és Istentől igazolt szolgálat, egy fellendülési impulzust adott számos evangélistának, akik később hasonló szolgálattal felléptek. Létrejött sok ismert evangelizációs szervezet, valamint „A Teljes Evangélium Nemzetközi Üzletemberek“ szervezete is; a karizmatikus mozgalmak és különböző más irányzatok is kezdetüket vették. Azonban pontosabb megtekintésnél, ma még nagyobb a vallásos összevisszaság mint valaha is volt. Azt mondják: „Itt van Krisztus! Ott van Krisztus!“ De a valóságban még mindig nem jött létre az őskereszténységgel teljesen összehasonlítható gyülekezet, a Bibliához megfelelő eredeti tanításokkal és gyakorlatokkal és a szentírási érvényesítéssel. Most az újtestamentumi időszak végén, a gyülekezetnek nélkülözhetetlenül szükséges a Szent Szellem bevégző hatalmas működése, amelynek kihatása által tökéletességre jut a gyülekezet. Mert az isteni célkitűzés abban áll, hogy a vég egyenlővé legyen a kezdettel. Éppen úgy, ahogy a kezdetben működött Krisztus, úgy fogja ő a végén is tenni.

Alapjában véve minden, ami az élő Isten gyülekezetére vonatkozik, vissza kell legyen helyezve az ő eredeti állapotába. Neki meg lett ígérve a felüdülés ideje és a tökéletes visszaszolgáltatás a Jézus Krisztus visszajövele előtt (Ap.Csel.3:19-21; és más helyeken). Aki ma az ÚR gyülekezetéhez tartozik, nem hagyja magát a vallásos lelkesedéstől és szemfényvesztésektől elragadtatni, hanem alaposan átkutatja a Szentírást, megtalálja az ezidőre vonatkozó ígéreteket, elhiszi és átéli azokat. Minden, amit Isten tesz, az Ő Igéje alapján teszi. Még mielőtt: „...*Legyen meg a Te akaratod...*“ –at imádkozhatnánk,

nyilvánvaló kellett legyen számunkra Isten akarata. Ez nem a különleges emberek ideje, hanem az Isten órája, Isten Igéjének az órája — az Igazság órája. Eme kifejtések alapján mindenki számára feltárul a lehetőség az ellenőrzésre, ha tényleg egy Szentírás szerinti a hite, vagy csak egy templom vagy szabadegyház hitével rendelkezik. Most minden Isten utolsó működésének a hozzácsatolásától függ a Jézus Krisztus visszajövetele előtt!

8. Fejezet

AZ ISTENSÉG

A legnagyobb tisztelettel és szent alázatossággal közeledünk az Istenségről szóló témához. Úgy amint a különféle vallások léteznek, ugyanúgy többféle feltevésekkel, fogalmakkal és tanításokkal találkozunk Istenről. Ebben a kifejtésben hadd hagyjuk Istent önmagáról tanúbizonyságot tenni és emeljük ki az Ő önkinyilatkoztatását.

Kerülni fogjuk a megfogalmazásokat, mert nem lehet felfoghatóvá tenni azt, ami felfoghatatlan, nem lehet részletezni azt, ami megmagyarázhatatlan, és nem lehet megérteni azt, ami túlhaladja emberi értelmünket és az örökkévalóságba való átmenetig felfoghatatlan marad. „*Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged.*“ (II.Krón.6:18). Majd csak amikor mi magunk az Istennél leszünk a dicsőségben, fogunk többet megtudni a Mindenható nagy misztériumáról.

Az apologéták csaknem mind eltulajdonították maguknak azt a gondolatmenetet az Istenségről, amely csak a Kr. utáni 4. évszázadban lett vitázva és később tanítva. Érthetetlen, hogy ennél fogva miért nem lett sem az Őszövetés sem az Újszövetség figyelembe véve és konzultálva. Sem a próféták, sem az apostolok egyike sem fogalmazott meg egy szentháromságot. Ellenben a pogányságban sokféle hármasság létezett; a legismertebb a hinduizmusban található, (a trimurti fogalom alatt): ebben Brahma, a Teremtő — Visnu, a

Fenntartó — Siva, a Romboló ill. a Pusztító melléknévvel. De sem az Ő- sem az Új Testamentumban nem esik szó egy több-személyekből összetevődő Istenségről. Egyetlen egyszer sem mutatkozik be az ÚR az Ő Szavában úgy, mint egy „három-személyes-Isten“, sokkal inkább mint egy személyes Isten. Aki megpróbálja felosztani Istent, az nem rendelkezik többé az egyetlen igaz Istennel, hanem egy saját készítésű Istennel, ill. több Istennel rendelkezik.

Az elmúlt években, különösen az evangélikus egyház zsinatain, női teológusok emelték fel hangjaikat és olyan érvelésekkel bírálták Istent és az Ő Igéjét, amelyeket ténylegesen istenkáromlásnak lehet minősíteni. Kifogásolják azt, hogy Isten férfi és nem nő. A többek között szó van „**a Biblia férfiúi Istenéről**“, „**a tízparancsolatról amely csak férfiaknak íródott**“, és lett jelente: „**mivel a nők nem rendelkeznek férfi tagrésszel, amit körül lehetne metélni, nem lehettek ‚tagjai‘ a zsidó kultikus közösségi rendszernek sem**“ (Idea Spektrum, Július 1, 1987, 17.old.). Egyszerűen megrémítő, tanúja lenni annak, milyen messzemenően megfélemlenek magukról az emberek, úgyannyira, hogy még Istent is sértegetik.

Körülbelül négyezer évvel ezelőtt Szövetséget kötött Isten Ábrahámmal és a következő ígéretet adta neki: „... *Tebenned nyerjen áldást a föld minden nemzetsége*“ (1.Móz.12:3). Ábrahám egy központi alak, úgy a zsidóknak, mint a keresztényeknek és a muzulmánoknak is. A Mózes idejében, tehát körülbelül 3600 évvel ezelőtt, lejött az ÚR Isten a Sinai hegyre és átadta Mózesnek a tízparancsolatokat. Ez az esemény is vitathatatlan a három megnevezett vallás között. Emez időponttól kezdve el lett rendelve Izráel arra, hogy tanúvallomást tegyen az egy igaz Istenről a pogány nemzetségek között.

Csaknem kétezer évvel ezelőtt megjelent a Szent Szellemtől fogantatott és szűz Máriától született Messiás. Erről meg vannak győződve a keresztények. A muzulmánok a legnagyobb prófétának tartják Őt, hisznek a csodáikban is, de nem ismerik el Őt Megváltóként. De nem így a zsidók; ám az ő idejük, amikor hinni fognak Őbenne, küszöbön álló esemény. Mert úgy mint a József testvérei csak másodjára ismerték fel őt, úgy Izráel is csak akkor fogja felismerni a Messiást, amikor második alkalommal fog hozzájuk eljönni (1. Móz.45; Ap.Csel.7:13).

Körülbelül 1400 évvel ezelőtt fellépett Mohamed, hogy kivezesse az ő néptársait a mitológiából az egy igaz Istenben való hithez, a Mindenhatóhoz, akit ő Allahnak nevezett. Mohamed meg volt győződve arról, hogy a Malak. 3:23 (4:5) szerint, ő lenne az utolsó megígért próféta. Utána be kellene következzen az igazságszolgáltatás a földön, miközben Allah ítéletet tart az emberiség fölött, ami szerint egyesek a paradicsomba, mások pedig a kárhozatba jutnak. Noha azóta eltelt 1400 év, mégsem következett be, ez az esemény.

Hanem létre jött belőle egy olyan valláselmélet, amely masszívan bírálja úgy a kereszténységet, mint a zsidóságot is. Az eredeti szándék nem ez volt. A Koránban újra meg újra ki van mondva a figyelmeztetés, a Szentírást – ezzel Mohamed a Bibliát vélte! — olvasni és elhinni, amit ma csakugyan nem teljesít egy muzulmán sem.

Ami alapvetően döntő fontosságú, az az Isten valódi felismerése és az Ő Önkinyilatkozásának a helyes megértése. Kizárólag csak így lehetünk bevonva az Isten tervébe. Ami Isten személyes kinyilatkoztatását illeti, úgy a zsidók többsége nem ismerte fel azt, a keresztények túlnyomórészt helytelenül értelmezték és a mohamedánok nem értették meg. Ezt meggyőzően ki lehet mutatni. Amennyiben ugyanaz az Isten, aki Ábrahámhoz, Mózeshez és Krisztuson keresztül szólt, Mohamedhez is szólt volna, akkor a kimondottak, az írottak és az elhittek összhangban kellene legyenek A-tól Z-ig. Hiszen fel szabad tenni a kérdést, mint 20. század embere, hogy kik azok akik megértették Isten Szavát és tervét és kik azok, akik nem értették meg. Isten eredeti célkitűzése az emberiséggel már egyszerűen nem ismeretes a mai vallásfelekezetekben. Éppen úgy, a túlnyomó többség nem ismerte fel és nem értette meg Isten különböző kinyilatkoztatásainak értelmét és célját egészen az Önkinyilatkoztatásáig Krisztus Jézusban.

A magyar „Isten“ szó helyett, az „Elohim“ szó áll az eredeti héber szövegben. „*Kezdetben teremtette Elohim a mennyet és a földet...*“ Az „Isten“ szó úgy mutatja be előttünk a Mindenhatót, mint „az imádat tárgyát“. A Biblia első fejezetében csak *Elohim*ről van szó. Majd az 1.Móz.2:4 –től olvasunk az „Úr Istenről“ (*Elohim–Jáhweh*). Az egyedi megjelölések kifejezésre juttatják Isten kinyilatkoztatásának a jellegét és jelentőségét. Ennélfogva az Ő sokrétű tulajdonságairól van szó. Maga az *Elohim* szó egyes számban van, mindazonáltal többes számot juttat kifejezésre, mert hiszen Isten túlságosan sok: Ő Teremtő, Megtartó, Bíró, Király stb..

Valahányszor az alapszövegben az *Elohim*, *Elah* vagy az *El* szó áll, mindig Isten van vélve (értve). Ennélfogva egyedül az a fontos, hogy melyik tulajdonságában juttatja kifejezésre magát és milyen tulajdonságban nyilatkoztatja ki magát. Alkalmazva a következő elnevezések lettek: *El Elyon* (a mindek felett való Isten; 1.Móz.14:18); *El Shaddai* (a Gondoskodó, a Felerősítő, a Mindenható Isten; 1.Móz.17:1); *El Olam* (Örökkévaló Isten; 1.Móz.21:33) és *El Gibbor* (Hatalmas Isten; És.9:6). Nagyon sajnálatos, hogy bibliafordítók nem vették át a héber kifejezéseket. Ezáltal meg lett nehezítve az Isten ismerete (az Ő felismerése), mert a tulajdonképpeni jelentőség, amely maga a névben rejlett, nem jut továbbá kifejezésre.

A törvényhozatalig az *Elohim* kifejezést alkalmazták az ősatyák Istenre vonatkozóan. Majd csak Mózeshez szólt Isten: „*Azután beszélt az Isten Mózesnek, és azt mondta neki: ÉN vagyok Jáhweh! Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint El Shaddai, de azon a néven, hogy Elohim-Jáhweh nem lepleztem le magam előttük*“ (2.Móz.6:2-3). Minthogy a Szövetségekötés küszöbön álló esemény volt az egész Izráel népével, következőképp kinyilatkoztatta az ÚR Isten az Ő Szövetséges nevét, tudniillik a *Jáhweh* nevet, amely héberül JHWH betűkkel van írva. Mindenütt, ahol az Ószövetségben, az „ÚR Istenről“ olvasunk, az eredeti szöveg szerint *Elohim-Jáhweh* áll. *Jáhweh* az **Elohim** látható külső megjelenése.

Azonos módon, mint ahogy *Elohim* a megfelelő összefüggésben sokféleképpen kifejezésre van juttatva, hasonló módon történik a *Jáhweh* névvel is: *Jáhweh-Jireh* (az ÚR gondot visel; 1.Móz.22:7-14), *Jáhweh-Rapha* (az ÚR meggyógyít; 2.Móz.15:26), *Jáhweh-Nissi* (az ÚR a zászlóm; 2.Móz.17:8-15), *Jáhweh-Shalom* (az ÚR az én békességem; Bírák 6:24), *Jáhweh-Ra-ah* (az ÚR az én pásztorom; Zsolt 23), *Jáhweh-Zidkenu* (az ÚR az én igazságom; Jerem.23:6), *Jáhweh-Shammah* (az ÚR jelen van; Ezék.48:35), és *Jáhweh-Sabaoth* (a Seregek URA; 1.Sám.1:3). Isten már kezdettől fogva kinyilatkoztatta magát mint az ÚR, a szükségletekhez mérten és az Ő céljához megfelelően.

Mielőtt az ÚR Isten leleplezte volna az Ő nevét, tudtára adta Mózesnek az Ő kilétét: „*És monda Isten Mózesnek: »VAGYOK AKI VAGYOK*«. Majd így folytatta: *Így szólj az Izráel fiaihoz: A »VAGYOK*« küldött engem hozzátok. ... Ez az én nevem mindörökké és így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre“ (2.Móz.3:14-15). A „VAGYOK“ kifejezés be van ágyazva a *Jáhweh* névben mint az örökkön örökké létező, az önmagában meglévő. Ő mindig A VAGYOK, teljesen függetlenül attól, hogy hogyan, hol és mikor teszi közhírré magát. Még akkor is, amikor az Ő szellem szerinti létező lényéből a hústest szerinti szervezetbe megmutatkozik, amikor az újtestamentumi *Jahschua* (Jézus) Szövetséges nevet viseli, ami „*Jáhweh-Szabadító*“-t jelent, ennek ellenére Ő mindig ugyanaz marad, tudniillik A VAGYOK. Ezt így találjuk leírva az Újtestamentum utolsó fejezetéig: „*ÉN VAGYOK az ALFA és az ÓMEGA, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég*“ (13.v.).

Csak aki felismeri Isten leleplezési jellegét és módját az Ótestamentumban, van lehetősége, ezt az Újtestamentumban is felismerni (meglátni). Alapjában véve mindig ugyanaz az ÚR és Isten, mindazonáltal azzal a különbséggel, hogy az Ótestamentumban az Ő *szellem szerinti létező lényében*, az Újtestamentumban pedig szemmel láthatóan *hús- és vér szerinti lényében* nyilatkoztatta ki magát.

Isten az Ő lénye szerint Szellem (Jn. 4:24). Szellem szerint senki nem látta Őt (Jn. 1:18; 1. Jn. 4:12). Ezért van „láthatatlan Istennek” megnevezve (1.Tim.1:17; 6:16). Aki az Ótestamentumban látta Istent, az úgy látta Őt mint URAT, mint *Jáhweh*-t, és aki az Újtestamentumban látni akarja Őt, az úgyszintén mint ÚR kell lássa Őt, ugyanis mint *Immánuel* — Velünk az Isten. Következésképpen az Atya kinyilatkoztatta magát a Fiúban — mint Isten, a Szellem, mint az ÚR egy emberi hústestben. Mindazokat a megjelöléseket, amelyeket Istenre vonatkoztatva megtalálunk, megtaláljuk a mi URUNKra is.

Az Ótestamentum folyamán még nem létezett egy *Atya – Fiú – viszony*. Csupán a próféciában lett ráutalva. Egy próféta sem szólította meg Istent mint „Mennyei Atya”; senki nem hivatkozott az Ótestamentum négyezer éve folyamán az Isten Fiához. Nem létezett egyetlen egy beszélgetés sem az Atya és a Fiú között, mert ez a tényállás voltaképpen még nem is létezett. Izráel népének mindig az ÚR Istennel volt kapcsolata és Ő hozzá is folyamodtak.

Mindazonáltal már az 1.Móz.1:27-ben szembesülünk azzal a tényállással, hogy a láthatatlan Isten kétszeres módon előlép. Az egyedüli egy igaz Isten mindjárt a kezdet kezdetén fellép, az alkotásnál, egyszer láthatóan emberi alakban, ezért áll írva: „*Megteremtette tehát Isten az embert a maga Isten képmására*”; és másodszer pedig „*az Isten Szelleme lebegett a vizek fölött*.” Emiatt azonban soha senkinek nem ötlött volna fel az a gondolata, hogy több személyről beszéljen. Ha úgy akarjuk, már közvetlenül a kezdettől fogva látni lehet Isten Önkinyilatkoztatásának a jellegét és módját. Isten sokszoros megjelenési formáját az Ótestamentumban a szakemberek „teofániának” nevezik. Az Újtestamentumban emberi hústestet öltött.

9. Fejezet

ISTEN ÖNMAGÁRÓL ADOTT TANÚVALLOMÁSA

A Szentírásban először is Isten Önmagáról adott tanúvallomásával találkozunk, másodsorban pedig az általa küldött próféták tanúbizonyságaival, harmadsorban pedig az apostolok tanúbizonyságaival. Az Ótestamentumban kijelentette magát Isten az Ő szellem szerinti létező lényében, ugyanakkor előre bejelentette az Ő test és vér szerinti megjelenését is. Az Újtestamentumban pedig megtaláljuk ezen ígéretek megvalósulását és beteljesedését.

Szükségszerű tehát átültetni magunkat a zsidó hitbe és gondolkodásmódba és Istent az eredeti szemszögből megtekinteni. Csak az Izráel népére lett kiszabva, hogy tanúvallomást tegyenek az egy igaz Istenről. Az ÚR kinyilatkoztatta magát Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mint Mindenható Isten. Mózással színről színre beszélt az ÚR (2.Móz.33:11). Az egész Ótestamentum folyama alatt, csak héber prófétákon keresztül szólt Isten.

Mínthogy Istent illeti az elsőbbség, hadd mutakozzék be először személyesen néhány szavakkal:

„Ezután kimondta Isten mindezeket az Igéket, miközben így szólt: „Én vagyok az ÚR (Jáhweh) a te Istened (Elohim), aki kihoztalak téged Egyiptomnak földjéről, a szolgaság házából. Ne legyenek más isteneid rajtam kívül“ (2.Móz.20:1-3).

„Azért láthatad meg ezeket, hogy megtudd: az ÚR az egyetlen egy Isten, és nincs más rajta kívül“ (5.Móz.4:35)

„... Ismerd fel azért ma, és szívleld meg: az ÚR az Isten fenn a mennyben, és lenn a földön, egyébként nincs más!“ (5.Móz.4:39).

„Ismerjétek fel ma, hogy csak Én vagyok egyedül, és nem létezik Isten rajtam kívül!“ (5.Móz.32:39).

„... hogy megismerjétek és higgyetek nékem és belássátok, hogy Én vagyok az. Elöttem nem alkottatott Isten, és utánam sem lesz. Én én vagyok az ÚR, rajtam kívül nincs Szabadító“ (És.43:10-11).

„... hadd tudjátok meg napkelettől napnyugatig, hogy nincs más isten rajtam kívül; Én vagyok az ÚR és egyébként nincsen más!“ (És.45:6).

„Pedig én vagyok az ÚR, a te Istened ... Nem ismerhetsz rajtam kívül más Istent, és rajtam kívül nincs más Szabadító!“ (Hós.13:4).

Az alábbiakban hadd erősítse meg egy néhány Igevers az Újtestamentumból az Ótestamentumból idézetteket:

„... *Halljad Izráel. Az ÚR, a mi Istenünk egy ÚR ...*, Mester, helyesen mondtad az Igazsághoz megfelelően, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más“ (Márk 12:29+32).

„... *Amilyen bizonyos az, hogy csak egyetlen egy Isten létezik ...*“ (Róma 3:30).

„... *számunkra mégis csak egyetlen egy Isten létezik ...*“ (1.Kor.8:6)

„*Egy Közbenjáró pedig nemcsak egy ügyfelet képvisel, Isten ellenben egyetlen egy*“ (Gal.3:20).

„*Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedüli egy Istennek tisztesség és dicsőség örökkön-örökké! Amen.*“ (1.Tim.1:17).

„*Mert egy az Isten ...*“ (1.Tim. 2:5).

„*Te hiszed, hogy az Isten egy? Jól teszed*“ (Jak.2:19).

„*NÉKI, az egyedüli Istennek, a Ki a mi Urunk Jézus Krisztusunk által a mi Szabadítónk lett, — Őt illeti a dicsőség és a fenség, az erő és a hatalom öröktől fogva, most is és mindörökké. Amen*“ (Júd.25).

A próféciai Igeversék idézetei az Ótestamentumból, és az apostolok által hirdetett Ige az Újtestamentumból, ugyanarról tanúskodnak. Egyetlenegyszer nincs egy „háromegységes“ ill. egy „kétegyeséges“ Istenről vagy az „örökkévaló Fiúról” szó. Számos irodalmat az ún. „Szentháromságról” mind nélkülözni lehetett volna, ha figyelembe lett volna véve a Szentírásbeli tanítás és az abból származó Istenismeret. Az úgynevezett „Szentháromság“ vagy „szent hármasság” a Szentírás tanúvallomása alapján soha nem létezett, ma sem létezik és az örökkévalóságban sem fog létezni. Csak egy Isten létezik, aki kinyilatkoztatta (leleplezte) magát Atyaként, Fiúként és Szent Szellemként. Mindig Isten az, aki végérvényes, és minden aminek eredete Őbenne van, Ővele áll közvetlen összefüggésben: Isten Fia, Isten Igéje, Istennek a Szelleme stb; Fiú, Ige, Szellem stb. mindennek Isten a kiindulópontja. Istennek ellenben egy ilyen kiindulópontja nincs, mivel Ő az egyedüli, az Örökkévaló — Ő az eredet, a kiindulópontja és vonatkoztató pontja mindennek, mindenkben.

Az Újtestamentumban aztán így találjuk tovább: „... *számunkra mégis csak egy Isten létezik, tudniillik az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őerte; és egyetlen URUNK, tudniillik a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Őáltala*“ (1.Kor.8:6). Ebben az Igeversben félreérthetetlenül szem előtt van tartva az, hogy csak egy Teremtő és egy Alkotás létezik, noha egyszer Istennek másodszor pedig Úrnak lett meghatározva.

Ekként van ábrázolva számtalan közleményben a három-isten-személyiség, úgy amint a 4-ik évszázad óta emberi elképzelés és feltevések alapján létezik. Mit lát ön ezeken a képeken ábrázolva? Egy vagy három személyt? Az egyik kép az Atyát mutatja a királyi kormánypálcával, a Fiút a kereszttel és a Szent Szellemet galamb formájában; a másik portré pedig az Istenséget ábrázolja a három azonos személlyel. Mindkét elképzelés idegen úgy az Ó- mint az Újtestamentumban.

10. Fejezet

ISTEN SZELLEM SZERINT LÉTEZŐ LÉNYE

A végtelen örökkévalóságban Isten egyedül volt. Isten Szelleme. Isten világo sság. Isten az élet. Ebben az örökkévaló Szellemben és Világosságban teljességben először is egyedül volt. Így még soha senki nem látta Őt. Kezdjük el ott és azzal, ahol Isten működése (cselekvése) tanúsítva van számunkra, az őскеzdettel: „*Kezdetben teremtette Isten az mennyet és a földet*“ (1.Móz.1:1). Visszatekintően, az Újtestamentum szemszögéből a következő vallomást találjuk: „*Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.*“ (Ján.1:1). Ezzel az Igeverssel van vázolva az Önmagát kinyilatkoztató, az örök Világosság-ősteljességéből kilépő és tevékenységbe lépő, Isten, mint Logosz — *Jáhweh*, a tevékenykedő és átalakító, aki később hús- és vértestet öltött és megjelent a Fiú alakjában. *Jáhweh* gyanánt *Elohim* mellett, tudniillik a Szelleme - és a Világosság - teljességen kívül, lett megismertetve. Ezért találjuk így írva: „*Ő kezdetben az Istennél volt*“ (2.vs), nem az örökkévalóságban, mert az örökkévalóságnak nincs kezdete. És hogy mindenkinek tudomására jusson, hogy itt *Jáhweh*-ről, az Alkotóról (a Teremtőről) van szó, a 3-ik versben ezt olvassuk tovább az Igére, a Logoszra való hivatkozással: „*Minden általa lett és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.*“ Ebben az összefüggésben kell olvasni és látni a Kol.1:16 –ban írottakat is: „*Mert Őbenne teremtettet minden, ami van a mennyben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: mindenek Őáltala és Őréa nézve teremtettek.*“

A teremtés kezdetén kopár (tohu) és üres (bohu) volt a föld, még nem volt formája, még nem létezett élet rajta. Sötétség borította el a mélységet. Abban a pillanatban, amikor Isten tevőlegesen mint Alkotó - Teremtő elkezdett dolgozni, a mélység fölött Isten Szelleme lebegett. Az Ige (a Logosz) és Isten Szelleme kezdetől fogva harmonikusan együttműködött az alkotásban és a megváltásban. Az alkotás Isten kimondott Szavára jött létre. Mindazonáltal az élet csak a Szelleme közreműködésével tudott előtörni. Isten szólott, és létrejött. Ő szólt: „*Legyen világosság!*“ (1.Móz.1:3), és lőn világosság. Minden, amit Isten kimondott, megtörtént. Az Ő Szavának alkotói - teremtői ereje van.

Amint már említve lett, az őскеzdetkor - a kezdet kezdetén előlépett Isten az Őt átfogó, meglevő teljességéből mint *Jáhweh*: „*Megteremtette tehát Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette őt, ...*“

(1.Móz.1:27). Isten képmása egy férfi alakja: „és eme trónus formátuma fölött pedig emberhez hasonló alak látszott“ (Ez.1:26; Jel.4:2).

Isten egy személy; ebben az alakban járt-kelt az Éden kertben és beszélt az első emberekkel. Az 1.Móz.18:1-ben esetelve van az Ábrahámnál tett látogatása: „Azután megjelent neki az Úr a Mamré tölgyesében, amikor a nappali hőség elől a sátor bejáratába húzódott. Tudniillik amikor fölemelte tekintetét és odatekintett, látta, hogy három férfi áll előtte ...“ Az azt követő beszélgetés az Úr és Ábrahám között folytatódott. A két angyal, akik az URAT kísérték, később tovább mentek Szodomába (1.Móz.19). Azt a tényt, hogy Isten kinyilatkoztatta magát az Ó szellem szerinti alakzatában, igazolva találjuk az egész Ótestamentumban. Jákób birkózott Vele, átölelte Őt, sőt még egy ökölütést is kapott Tőle a csípőjére, aminek következtében sánta lett (1.Móz.32:22-32; Hős.12:4-6). Az Úr Isten a legnagyobb valóság ami egyáltalán létezik, mindazoknak akiknek kinyilatkoztatja magát és akikkel beszél.

A második pont, amit a teremtségi - alkotási tanúságtétel végett ki kell emelni, abban áll, hogy az angyaloknak is férfi megjelenési alakjuk van, amint a Szentírás sokszorosan tanúsítja is. Dániel tanúsítása: „... egyszer csak velem átellenben állt Egy valaki, aki egy férfihoz hasonlított. És emberi hangot hallottam az Úlj felől, amely kiáltott: Gábiel, magyarázd meg neki ezt a látványt!“ (8:15-16). A 9:21 –ben ezt tanúsítja: „... még miközben így elvégeztem az imádságom, jött az a férfi Gábiel, akit azelőtt láttam egy látomásban ...“

Hogy maga az ÚRnak és az angyaloknak férfihoz hasonló alakjuk van, abból a szempontból bír nagy jelentőséggel, hogy ezáltal egy tévedhetetlen választ lehet adni az 1.Móz.1:26-ra. Itt ez áll: „Akkor ezt mondta Isten: *Alkosunk embereket a mi képmásunkra . . .*“ Istent már a kezdet kezdetétől fogva angyalok vették körül, akik ugyanabban az alakzatban voltak mint Ő. Jóhhoz így szólt az Úr: „Hol voltál, amikor a földnek alapot vettem? ... Mire lettek bemélyesztve az ő főoszlopai (alappillérei) ... amikor együtt vigadoztak a hajnalcsillagok, és ujjongtak mind az angyalok?“ (Jób 38:4-7). Itt igazolva van számunkra Isten Szaván keresztül, hogy igenis a mennyei sereg jelen volt akkor, amikor Isten a földet alkotta. Hozzájuk intézte az Ő Szavát: „*Alkosunk embereket ...*“ Az az interpretáció, miszerint isteni személyekhez lettek volna intézve ezek a szavak, nem egyező. A próféták és apostolok közül senki nem magyarázta ezt az Igét ebben az értelemben. Amikor Ézsaiás próféta Isten dicsőségének volt a szemtanúja, ő is az Urat látta az Ő trónján ülni, amint mennyei seregektől körül volt véve. Akkor meghallotta az Úr hangját: „*Kit küldjek el ÉN és ki megy el a mi követségünkben?*“ (6:8).

Mikeás próféta beszámol egy hasonló tapasztalatról. Ő bizonyosságot tesz afelől: „*Látám az Urat trónján ülve, miközben az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és a balján.*“ (2.Krón.18:18). Amikor az ÚR Isten úgy döntött, hogy véget vet a Babel toronyépítésnek, így szólt: „*Nosza menjünk csak le, és zavarjuk ott össze a nyelvüket*“ (1.Móz.11:7). Ő mindig a körülötte lévő angyalokhoz beszélt. A *minket, nekünk* és *mi* kifejezéseket soha nem alkalmazta egy próféta sem az Istenségre vonatkozóan az Ótestamentumban, sem az apostolok közül az Újtestamentumban.

A nagy (jelentős) titokzatosság, amit emberi értelemmel megmagyarázni nem lehet, abban áll, hogy az ÚR Isten az Újtestamentumban az Ő szellem szerint létező lényéből egy hús- és vértestbe jött el, emberként teljesen felfedve Önmagát. Először Ádám szellem szerinti létező lényként, tudniillik Isten képére és hasonlatosságára teremtve (1.Móz.1:27). A 2-ik fejezet beszámol arról, hogy aztán Ádám a föld porából lett formálva. Így lett belőle egy földi-élő lélek-lény. Az ő szellem szerinti lényében Éva már benne volt. Kivéve azonban csak akkor lett, miután Ádám vér- és hústest szerinti lényé lett alkotva. Ugyanilyen módon a gyülekezet is már Istenben volt, amikor Ő még szellem szerint létező lényében volt. Kivéve azonban akkor lett, amikor megjelent egy vér- és hústestben.

Az ember nem az ő szellem szerinti lényében lett engedetlen és elesett, hanem az ő vér- és hústestében. Ebből az ő elesett állapotából vált szükségesé az ő megváltása és az újra visszahelyezése a halhatatlanságba. Ezért lett az ÚR velünk egyformává, hogy az Ő vér- és hústestében (Kol.1:22) megfizesse a visszavásárlás árát, hogy újból Isten fiai és leányai lehessünk. Létre jött egy új kezdet, egy új teremtés (alkotás).

11. Fejezet

AZ ÚR DICSÓSÉGE

Először tüzes lángként jelent meg az Úr Isten Mózesnek egy égő csipkebokorban. A Sinai hegyre tűzben jött le, mennydörgések, villámlások és trombita zúgás kíséretében. Az egész nép hallotta az Ő erőteljes hangját (2.Móz.19+20). *„Erre fel miután fölment Mózes és Áron, Nádáb és Abihú, meg Izráel vénei közül hetvenen, látták Izráel Istenét: Lába alatt zafirkófféle fedőlap alkotás volt, olyan tiszta, mint maga a ragyogó ég. Izráel fiainak ezekre a vezetőire (kiválasztottaira) nem emelt kezét: jóllehet látták az Istent, ettek és ittak“* (2.Móz.24:9-11). Egy egész nép együtt átélhette, amint az élő Isten bemutatta és igazolta magát a földön. Némelyek az Ő közvetlen jelenlétébe léphettek, miközben az Úr Istent egy alakban látták, amelyet vázolni is tudtak.

Röviddel azután újra felment Mózes a hegyre, hogy találkozzon az Úr Istennel: *„Akkor fölment Mózes aztán a hegyre, felhő borította be a hegyet. és az Úr dicsősége ereszkedett rá a Sinai hegyre hat napon át; majd csak a hetedik napon kiáltott Isten Mózesnek a felhő közepéből. Az Úr dicsőségének látványa olyannak tűnt Izráel fiai szemében, mintha emésztő tűz lett volna a hegy csúcsán“* (2.Móz.24:15-17). Valahányszor „az Úr dicsőségéről“ van szó, mindig a „Schechinah“ –ot jelenti, a héber nyelvben egy látható, méltóságteljes ragyogó fényességtől áthatott felhőszerű kibontakoztatásnak a megjelölője. A „Schechinah“ már önmagában is az Úr természetfölötti módon kifejezett jelenléte. Ezen a módon jött le az Úr az egész Izráel szeme láttára, a negyven évig tartó vándorlásuk ideje alatt a kinyilatkoztatás sátora fölé, hogy beszéljen Mózesrel. Nappal egy felhő oszlop volt, éjjel pedig tűzoszlop, amelynek fénykihatása hatalmas volt.

Istennek más emberei is látták ezt a „Schechinah“ -i dicsőséges megjelenést. *„Amikor a papok kiléptek a szenthelyből, felhő töltötte be az Úr házat, úgy-hogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat elvégezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Úr házat“* (1.Kir.8:10+11).

Ézsaiás próféta látta az Urat a trónon és hallotta a szeráfokat kiáltani: *„Szent, szent, szent a Seregeknek Ura! Az egész föld telve az Ő dicsőségével!“* (És.6:3).

Úgyszintén Ezékiel profétának is módjában volt, hogy lássa az Úr dicsőségét. Ő így számol be: *„... úgy láttam, mintha fényözön venné körül. A*

*körülötte levő fényözön olyannak látszott, mint a szivárvány, amely a felhőkön szokott lenni esős napon. Ilyen volt az **Úr dicsőségének** a látványa ...“ (Ez.1:27b-28).*

Az Ótestamentumból való átmenet az Újtestamentumba olyan tökéletes, ahogy csak egyedül Isten képes végrehajtani azt. Amikor az Úr emberré lett, ugyanaz a „Schechinah“ jött le: „Ekkor az Úr angyala hozzájuk lépett, és az **Úrnak dicsősége** körülragyogta őket és nagy félelem vett erőt rajtuk“ (Luk.2:9). A megdicsőülés hegyén ugyanaz történt: „Miközben még beszélt vala, hirtelen egy **fényes felhő** árnyékolta be őket, és egy hang hallatszott a felhőből: »Ez az Én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm: Órá hallgassatok!« ... És miközben lefelé jöttek a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: »Senkinek se mondjátok el **ezt a jelenséget**, amíg fel nem támadt az Emberfia a halottak közül!«“ (Mt.17:5+9).

A főpapi imádságban ez áll: „**És most Te dicsőíts meg engem, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amelyet már akkor birtokoltam Tenálad, mielőtt még a világ lett**“ (Jn.17:5). Még mielőtt a világ létrejött volna, Istenből jött elő, mint a Logosz-Jáhweh, és ezzel a természetfölötti dicsőséggel lett *Jahschua* megdicsőítve. De a megváltottaknak is ugyanez az élmény van ki-látásba helyezve! „**Én is azt a dicsőséget, amelyet Nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egy vagyunk**“ (22.vs). A tökéletességre jutást így találjuk leírva: „**Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol Én vagyok, hogy lássák az Én dicsőségemet, amelyet nekem adtál: mert szeretted Engem már a világ megalapítása előtt**“ (24.vs). Minket is szeretett és kiválasztott már a világ megalapítása előtt (Ef.1:4-5).

12. Fejezet

... ISTENBŐL KIINDULTAN

Krisztus úgy is meg van jelölve, mint Isten teremtésének a kezdete (Jel.3:14). Ádám egy teremtett fia volt Istennek, Krisztus a nemzett Fiú. Ádám az Isten képmására alkotott élőlény volt; Krisztus pedig az Isten képmása volt az Isten lényéből. Noha Ádámnak ugyanolyan alakja volt mint az ÚR Istennek is (*Elohim–Jáhweh*), az Ő lényével nem rendelkezett, az Isteni természettel: ő nem Istenből jött elő. Isten azonban olyan fiakat és leányokat akart, akik Őbelőle jönnek elő, akik hordozói az Ő lényének, az Ő természetének. Az egyszülött Fiú Istenből jött elő, és Ővele együtt, az Elsősülötttel, elkezdődött az isteni Nemzetség.

Jáhweh maga Isten volt; Ő volt a VAGYOK, az örökké Létező, a Logosz, a Cselekvő, aki aztán emberré lett. Amit majdnem minden teológus figyelmen kívül hagyott, az voltaképpen a lényeg, nevezetesen az, hogy amint Jáhweh az Isten meglévő teljességéből előlépett, azonképpen a Fiú is, aki maga Jáhweh, az Atyából jött elő.

„... Ha az Isten volna a ti Atyátok, akkor szeretnétek Engem, mert én az Istenből származtam és jöttem.“

„... Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szeretetek Engem, és hit által meggyőződtek arról, hogy én az Istenből jöttem elő.“

„... Mert azokat a Szavakat, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy Én Tebelőled jöttem elő, és hit által eljutottak arra a meggyőződésre, hogy Te vagy az, Aki elküldtél Engem.“

Amikor a tanítványoknak le lett ez a titok leplezve, felkiáltottak ezt mondván: *„... Most már tudjuk, hogy Te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdessen téged; ezért hisszük, hogy az Istenből jöttél ki (elő).“* (Jn.8:42; 16:27; 17:8; Jn.16:30).

Legyen ez az Ószövetségben vagy az Újszövetségben, mindig egy és ugyanarról az ÚRRól van szó: ott az Ő szellemi lényében, itt az Ő hústestében. Nem egy olyan Fia Istennek, aki Isten mellett létezett, lett Isten Fiává. Ez látszólagos ellentmondás lenne. Jézus Istenből **jött ki (elő)**, a Szent Szellem által nemzett Fiú és éppen ezért egyenlő lényű Istennel. Ő önmagában hordozta az Isten életét, mert Ő Isten maga volt. Istenből csakis egyedül Isten jöhetett elő és a saját neme szerint teremthetett. Őáltala lettek Istennek az összes fiai és leányai az isteni természet részeseivé (2.Pt.1:4).

A teológiában főképpen az Atya és a Fiú közötti valamint a Fiú és a Szent Szellem közötti viszony van meghatározva, miközben mindegyik mindegyikkel szembe van állítva. Hogy ennek mi legyen a jelentése, az érthetetlen. Ha pedig a teológiához még a filozófia is társul, egy mágikus körforgás alakul ki belőle, amelyből a benne levők többé nem szabadulnak ki. A bibliai „teológia“ az Isten örök üdvhatározatának a megvalósításában áll az emberiséggel, Jézus Krisztus a mi URUNK által. De hiszen nem az Isten-megnyilvánulásainak egymás közötti összefüggések megmagyarázásáról van szó, amelyek tekintettel az üdvösségre szükségesek — hanem, hogy tisztázva legyen az Istennel való személyes kapcsolatunk: hogyan viszonyul Ő hozzánk, és hogyan állunk mi Vele szemben? Ez a lényeg. Isten egyértelműen tisztázta az emberiséggel való viszonyát!

Az úgynevezett „Nicseai-Konstantinápolyi hitvallás“ egyszerűen bibliátlan. Ott a többek között ez áll: „... Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született minden idő előtt, Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől; született és nem teremtett...“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, 40. old.). Ezek szerint az Atya a Fiút a mennybe szülte volna. Hogyan lehessen ezt elképzelni? Hol van egy ilyen gondolat a Szentírásban csak körvonalasan is tanúsítva?

Az Atya Szellem által nemzette a Fiút itt a földön (Mt.1), megvalósítva ezáltal egy új isteni Nemzedék kezdetét. Szellem szerint a Fiú Isten volt, hústest szerint pedig ember volt, azért, hogy így lehetővé tegye az emberiség átültetését az isteni állapotba. Ember kellett legyen ahhoz, hogy meghalasson; Isten kellett legyen ahhoz, hogy legyőzze a halált, a pokolt és az ördögöt. „Ő, a Ki lelepleződött testben, igazságosnak bizonyult szellemben, megjelent az Ő megbízottainak, hirdelve lett a nemzetek között, hittel elfogadva a világon, felemeltetett a dicsőségben.“ (1.Tim.3:16). Pál apostol egyáltalán nem találta szükségesnek, még csak a körvonalazottan sem, magyarázatot adni eme felfoghatatlan nagy titokzatosság felől. Ő megelégedett a megállapítással: „És kétségbevonhatatlanul nagy az Isteni üdvösségnek eme titokzatossága.“

A Fiú nemzése nem az örökkévalóságban történt meg és az Ótestamentum időtartamában sem, hanem amint az Újtestamentumban egész egyértelműen és részletesen le lett írva számunkra. Ezért lett az Ígéletben a „ma“ fogalom alkalmazva. Mindazok, amik a próféciaák az Ótestamentumban tartalmaznak, akkor még jövőbeni volt. Majd csak az Újtestamentum tartalmazza azok beteljesedését.

Nem véletlen, hogy az „Úr törvényhatározatának“ a fogalma a következő Igeversben került alkalmazásra: „Hagyjátok tegyem közhírré az Úr törvényhatározatát! Ő ezt mondta nekem: »Én Fiam vagy Te; Én magam nemzettelek

téged **ma**» (Zsolt.2:7). A Zsid.1:5-ben ez áll: „Mert az angyalok közül kinek mondta valaha: »**Én Fiam vagy Te, Én nemzettelek ma Téged?**«”

A Zsidókhöz írt levélben ez a bejelentett „Ma” a kegyelmi idő napjának van szem előtt tartva: „... Így Isten ismét meghatároz egy napot egy »**Má-t**« ...” (4:7). Ez a „ma” pedig az „üdvösség napja” „... Mert meg van írva: »Kellemes időben meghallgattalak téged, és az üdvösség napján megsegítettelek«. ímé most van a rendelkezésedre álló kellemes idő, ímé, most van az **üdvösség napja!**“ (2.Kor.6:2; És.49:8). A Zsidókhöz intézett levelek írója, figyelmeztetésül adja az összehasonlítást az Ószövetségben élő hívőkhöz, akik nem hittek a: „Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg még tart a »**ma**«, hogy meg ne meredjen (keményedjék) közületek senki a bűn megtévesztése által” (Zsid.3:13). Az egész kegyelmi korszak folyamán, amely Krisztus „Epi-fánia” eljövételétől, az Ő visszajöveteléig a „parúziáig” terjed, az „üdvösség napjában”, azaz az Újtestamentumi „má”-ban élünk.

A Róma 1:3-4-ban azt olvassuk a Fiúról: „... aki test szerint Dávid utóda-tól származott, de a megszentelődés Szelleme szerint, a halottak közül való feltámadásával Isten hatalommal telt Fiának bizonyult.” Krisztus Jézusnak a halálból való feltámadása a diadalmas győzelmi bizonyítéka annak, hogy Ő volt ez a megígért Fiú, és, hogy így beteljesedett a 2-ik Zsoltár. „Mi is hirdet-jük néktek, hogy ezt az üdvösséget kijelentő üzenetet, amelyet az atyáknak tett Isten, beteljesítette nekünk, az Ő gyermekeinek, amikor feltámasztotta Jézust. Ahogyan meg van írva a második zsoltárban is: »**Én Fiam vagy Te, ma nem-zettelek Én Téged**“ (Ap.Csel.13:32-33).

Mária így szólt Gábrriel angyalhoz, aki a Messiásról szóló isteni üzenetet közvetítette neki: „»Hogyan legyen ez lehetséges mikor én férfit nem ismer-ek?« Az angyal így válaszolt neki: „A Szent Szellem száll reád és a Ma-gasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a Szent születendőt is Isten Fiának fog neveztetni.” (Lk.1:34-35). A Szentírás tanúbizonysága szerint nem Isten, hanem Mária szülte meg a Fiút.

Mária nem a hódolat - és nem is a bámulat céljára lett ábrázolva a bibliá-ban — hanem sokkal inkább az ő példájával ábrázolva lett, hogy embereknek semmi közük nincs az isteni alkotáshoz. Jézus az Embernek Fia, a velejéig isteni eredetű volt; Mária csak a természetes hordozója volt egy isteni anyag-nak, akinek nemzése egészen természetfeletti folyamat volt.

Nem létezik olyan vallásos cselekvés vagy tevékenység, amely Isten mű-ködését helyettesíteni tudná. A Mt.1:20-ban így áll: „... mert a mi benne fo-gant (az általa várt gyermek), az a Szent Szellemtől van.” Hogy pedig a Szent Szellem nem egy különálló személy, hanem Istennek a Szelleme, már abból is következtetni lehet, hogy Jézus sohasem lett a Szent Szellem Fiának nevezve

(noha attól fogantatott), hanem Isten Fiának. A 22. vers ismerteti, hogy itt annak a beteljesedéséről van szó, amit az ÚR Ézsaiás prófétán keresztül szólott: „*Ímé a szűz fogan méhében és egy Fiút fog szülni, akit Immánuelnek fog elnevezni*“ (Ézs.7:14).

Tekintettel a Fiúra pedig ez áll: „*Követeld tőlem és neked adom a népet örökségül, és birtokodul a földkerekségét*“ (Zsolt.2:8). Majd csak azáltal, hogy az Atya kinyilatkoztatta magát a Fiúban és így Megmentőnké lett, lehetünk megmentve. Ezért az Isten Fiában való hit, az abszolút és egyetlen feltétel, az üdvösség elnyerésére. Csak ott, ahol Isten megbékült az emberiséggel, tudniillik Krisztusban, ott szűnik meg Isten haragja. Ezért az Isten Fiában való hit egyidejűleg, kizárólag és egyedül az Atyában való hit is. „*Mindaz aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem; Aki vallja a Fiút, azé az Atya is*“ (1.Jn.2:23). Mindaz, aki tagadja a Fiú Istenségét, annak nem lehet Isten az Atyja.

A Zsoltáríró is egy lélegzetvételben beszél a Jáhweh-ről és a Fiúról. „*Félelemmel szolgáljátok az Urat (Jáhweh), reszketve vigadjatok Ónéki. Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja. Boldogok azonban mindazok, akik Ónála keresnek menedéket!*“ (Zsolt.2:11-12). Az Isten Fiában való hit elkerülhetetlenül szükséges az üdvözüléshez, mert nem Atyaként, hanem a Fiúban hozta nekünk Isten az üdvösséget. Ezért áll írva: „*A ki hisz a Fiúban, annak örök élete van; aki pedig engedetlen marad a Fiúval szemben, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta*“ (Jn.3:36).

Isten nem ad önmagáról egy *kioktatást* – de sokféleképpen *kinyilatkoztatja* magát nekünk. A 4.évszázadból eredő dogmatikus megfogalmazások az Isten Fiáról fantáziái képződmények. Egyeseknek „egy nemzett“ Isten volt, másoknak „egy teremtett“, megint a harmadik csoportnak „egy Istenből született“ Isten, és mindez már az idők előtt, tehát már az örökkévalóságban történt volna meg. Mi hasznunk lenne egy nemzett, egy teremtett vagy egy az örökkévalóságban született Istenből? Egy ilyen Isten nem létezik. A nemzés a Fiúra van vonatkoztatva, erről tesz világosan tanúságot a Szentírás, ez pedig az egyszülött Fiú, aki tökéletesen Istentől származik. Ő nem Isten és a Mária Fia, hanem egyedül Isten egyszülött Fia. A modern genetikára való tekintettel, sok teológus azon a véleményen van, hogy Máriának egy petesejtje egy isteni megtermékenyítést kapott a Szent Szellem által! — De hiszen ez esetben be lett volna építve a bűnös természet a petesejt kromoszómáiból az isteni génstruktúrába, és újból létrejött volna egy keverék. Kizárt dolog! *Egyszülött* azt jelenti, hogy minden, beleértve maga a petesejtet is, Istentől származik.

Az Ótestamentum prófétikus karaktere, Szóban, szimbólumokban és példázatokban, várható és előremutató kinyilatkoztatás, melyeknek megvalósítása még jövőbeni volt. Az Ótestamentumi bizonyágtételek fő lényege abban állt, hogy: „*bizonyásgul legyenek annak, amit hirdetni kellett kinyilatkoztatásként*“ (Zsid.3:5). A próféták, akik által Isten Szellemé szolt, szemük előtt látták a jövőt; számukra ki lett nyilatkoztatva, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak (1.Pét.1:12). Amióta „Beszélő” és a „Működő” önmaga ember lett, azóta egy megvalósult, egy beteljesülésre került, a Krisztusban megszemélyesített Isten önkinyilatkoztatásával van dolgunk. A próféták megjövendölték a bekövetkezendőket, az apostolok pedig igazolták, hogy megtörtént. Az, aki bejelentette magát az Ő Igéjében, megjelent és „*benne lakik az Istenség egész teljessége megtestesülten, ...*“ (Kol.2:9).

Felfoghatatlan, hogy Isten kinyilatkoztatott Szavaiból, miként keletkeznek emberi tanítások és hogy lehetett az Isten fenséges megnyilvánulásából a Krisztusban egy filozófiai – trinitarizmust értelmezni. Emil Brunner egyetemi tanár a következőket írja e témáról: „**Éppen úgy a háromszemélyes megfogalmazás is több mint megkérdőjelezhető. Ezt már Szent Ágoston is észrevette (lásd «De Trinitate», V. 9). Ezeket a kétségeket úgy tűnik K. Barth is megosztja (Kirchliche Dogmatik, I, I, 703. old.). Ha a gondolkodást utasítani lehetne: «Tekintsd ezt a három személyt egynek» — sem segítene semmit: egy bizonytalan ingadozás marad a trinitarizmus és az egyistenhit között. Nem csak az anyagfogalom, hanem maga a személyfogalom is inkább fából való volt ahhoz, hogy az egység misztériumát a Kinyilatkoztató és a Kinyilatkoztatottról fel lehessen fogni. A három személy egymásmellettsége annak a következménye, hogy az üdvtörténet gondolatmenetét már nem értették meg az emberek. Elsődlegesen a kinyilatkoztatás transzcendenciai háttérével voltak lefoglalva, a trinitarizmus belső életképe a reflexiótényező főtárgyává lett téve; ez a mély Biblia-ellenes egyházi tanítás a Szentháromságról**“ (E. Brunner, Dogmatik, I kötet, 243-244. old.).

A próféták és az apostolok nem tudtak egy Szentháromságról, évégett egyszer sem található meg a Bibliában egy „Szentháromságos Isten” megfogalmazása. Hogyan legyen három személy, akik maguk között egyek, akkor mégis egy Isten? Ezt valóban csak egy Bibliának idegen és pogány eredetű tanításnak lehet nevezni. Az egy, igaz, örök Isten nyilvánult háromféleképpen: a mennyben mint Atya, a földön a Fiúban és a Szent Szellem által. Ez a Szentírás tanúvallomása. A próféták és az apostolok akik Őt átélték, hallották, látták és ismerték, olyan módon nyilatkoztak Róla, amint Ő kinyilatkoztatta magát nekik. A teológusok pedig a fejére állították Istent és hármat csináltak az Egyből. A nyomasztó többség közülük elismeri, hogy a Bibliának idegen a Szentháromság tanítása, és mégis képviselik ezt. Hogyan lehetséges ez?

Mindörökké igaz marad, amit az ÚR mondott: „... és senki sem ismeri fel a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri fel senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú le akarja leplezni.“ (Mt.11:27).

13. Fejezet

AZ ÚR NEVE

Miután az ÚR Isten megadta a tízparancsolatot, ugyanabban a fejezetben egy nagyon fontos megjegyzést tett: „Minden olyan helyre, ahol emlékezetet létesítek az **ÉN NEVEMNEK**, el akarok jönni hozzád, hogy megáldjalak téged“ (2.Móz.20:24b). Az ÚR Istennek csak ott lehet felajánlani az imádatot Szellemben és Igazságban, ahol közismertté tette az Ő nevét. Már kezdettől fogva léteztek emberek, akiknek az ÚR leleplezte magát és akik ismerték az Ő Nevét. „Sétnek is született fia, akit Énósnak nevezett el. Akkor kezdték segítségül hívni az **ÚR Nevét**“ (1.Móz.4:26).

A 2.Mózes 33:11-23 felvilágosít Isten kinyilatkoztatásának a fontosságáról és az Ő Nevének leleplezéséről. Ott ahol az ÚR szól és megmutatja az ő kegyelmét valakinek, feltárja az Ő Nevét is. Mózeszel szemtől szembe beszélt az ÚR. Neki az volt a kívánsága, hogy meglássa az Isten dicsőségét, és az ÚR így válaszolt: „Elvonultatom előtted egész fenségemet és hangosan kikiáltom előtted az **ÚR Nevét**.“ (2.Móz.33:19). Isten nem marad az ismeretlen, aki Önmagát elrejt. Ő úgy lép elő, mint a magát megismertető, hogy az feltárja Ő Nevét.

Az ÚR Isten nevének a kinyilatkoztatását nem lehet túlhangsúlyozni. Mózesnek a következő parancsolatot adta az ÚR: „Aronnak és az ő fiainak a következő utasítást adjad: Ezekkel a Szavakkal áldjátok meg Izráel fiait: »Áldjon meg téged az ÚR (Jahweh), és őrizzen meg téged! Világosítsa rád orcáját az ÚR (Jahweh) és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR (Jahweh)

*és adjon neked békességet! Amennyiben így ráerősítik az **ÉN Nevemet** Izráel fiaira, Én meg akarom áldani őket“ (4.Móz.6:23-27).*

Isten kezdettől fogva nem címekkel lett megszólítva, hanem az Ő Nevén. Függetlenül attól, hogy kéréssel vagy cselekedettel fordultak az emberek hozzá, mindig az Ő nevében történt. Ez azonos módon érvényes úgy az Ó mint az Újtestamentumra is.

Az Isten „alaptörvénye“ abban áll, hogy csak azon a helyen lehet Őt keresni, megtalálni és imádni, ahol felfedte Önmagát és ahol kinyilatkoztatta az Ő Nevét: *„Hanem csak azt az egy megillető helyet keressétek fel és oda menjetek el, amelyet kiválaszt Istenetek az ÚR, valamennyi törzsetek közül, hogy oda helyezze az **Ő Nevét** és ott lakozzék“ (5.Móz.12:5).*

A templom felavatási imádságában így juttatta Salamon kifejezésre: *„... hogy a föld minden népe megismerje a **Te Nevedet**, és úgy féljenek Téged, ahogyan a Te néped az Izráel; tudják meg és legyenek tisztában azzal, azonnal tudatára ébredjenek annak, hogy ez a ház, amelyet építettem a **Te Nevednek** van tulajdonítva birtokul“ (1.Kir.8:43).*

*„Ezért hadd ismerje meg népem az **ÉN Nevemet**, ezért ama napon ismerje fel, hogy Én vagyok, aki így szólt: **Ímé »Itt vagyok!«**“ (És.52:6).*

Ugyanaz, akiről Mózes azt mondta: *„A **VAGYOK** küldött engem ti hozzátok“ (2.Móz.3:14), bemutatkozik ugyanazokkal a szavakkal az Izráel fiainak a Sinai hegyen: „Ezután elmondta Isten mindezeket az Igéket miközben így szólt: **ÉN VAGYOK** az ÚR (Jáhweh) a te Istened (Elohim), aki kihoztalak téged Egyiptomnak földjéről, a szolgaság házából“ (2.Móz.20:1-2). Az Ézsaiás próféta könyvében különösen hangsúlyozva lett ez az elnevezés: *„... **ÉN**, az ÚR (Jáhweh), vagyok az Első és Én az utolsónál is még mindig ugyanaz **VAGYOK!**“ (És.41:4). „**ÉN VAGYOK** az ÚR (Jáhweh), ez a **Nevem**, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak“ (És.42:8). „**ÉN VAGYOK** az ÚR (Jáhweh), és rajtam kívül nincsen Szabadító! ... csak **ÉN** vagyok Isten“ (És.43:11-12). „Ezt mondja az ÚR, Izráel királya és megváltója, a Seregek Ura: **»ÉN VAGYOK** az Első, Én az Utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten«“ (És.44:6). „**ÉN VAGYOK** az ÚR, aki mindent cselekszem“ (24.v). A 45-ik fejezetben ez áll: *„**ÉN VAGYOK** az ÚR és senki más nem létezik, rajtam kívül nincs Isten!“ (5-6 v). „... **ÉN** ugyanaz **VAGYOK**, **ÉN** az első és **ÉN** az utolsó. De hiszen az **ÉN** kezem vetette meg a föld alapját, és az **ÉN** jobbom feszítette ki az eget“ (És.48:12-13).***

Az egész Ószövetségben ismerték az emberek az ÚR Nevét és ebben is imádták és dicsőítették Istent. Az Újszövetségbe való átmenet is világosan le van írva: *„... és nevezd annak nevét Jézusnak“ (Mt.1:21). Ő Megváltóként*

született, aki Krisztus, a Messiás, az ÚR (Lk.2:11). Mégis a Nevet, az akkori szokás szerint, a 8. nap betöltése után kapta, a körülmetéléskor (Lk.2:21).

Az Újtestamentumban sem korlátozódik egyedül csak annak módjára és jellegére, amelyben feltárta Isten magát, ugyanis Atyaként a mennyben, a Fiúban a földön és a gyülekezetben az Ő Szent Szelleme által, hanem az egyedüli **egy Névről** van szó, amelyben rejlik a mi megváltásunk és üdvösségünk, csakis így szólíthatjuk meg Istent. Csak egyetlen egy hely létezik a földön, amelyben Isten kinyilatkoztatta Önmagát a mi üdvösségünkre nézve, ugyanis Jézus Krisztusban a mi Urunkban. Aki meg szeretné találni Istent, ott kell Őt keresse, ahol megtalálható, és ott kell meglássa ahol meglátható, és ott kell Őt hallja, ahol hallani lehet Róla, tudniillik ahová elhelyezte és kinyilatkoztatta az Ő Nevét. **Istennek egyetlen személyes találkozási helye az emberiséggel, és emiatt az emberiségnek is Istennel, Jézus Krisztusban van, a mi Urunkban.**

Hogy az akadémiai tudósok miért csináltak a Jáhweh –ből Jehovát és a Jahschuá –ból Jézust és más ehhez hasonló szóképleteket, ez érthetetlen marad. Az ÚR nevéhez tartozó héber betűk JHWH, **azonosak kell legyenek**, úgy az Ő- mint az Újtestamentumban. Ez nem engedélyezi meg az önkényesen magyarázatot. *Jah* a rövidített formája *Jáhwehnek* — az Úrnak, éppen úgy mint ahogy *El* a rövidített formája *Elohim* — Istennek. A *Hallelu-Jah* szó annyit jelent: dicsérjétek *Jáhweht*. *Jesa-Jah* (Ézsaiás) annyit jelent: *Jáhweh* az üdvösség. *Jah-schua* annyit jelent: *Jáhweh* — a Szabadító stb. stb. Az ÚR Izrael Isteneként nyilatkoztatta ki magát. Az *Izra-El* szó annyit jelent: Isten harcosa; *Isma-El* azt jelenti: Isten meghallgat; *Immánu-El* annyit jelent: velünk az Isten stb. Ott ahol az ÚR Isten valójában kinyilatkoztatja magát, ott közismertté teszi úgy Önmagát valamint az Ő nevét is. Hiszen egyedül ebben a Névből imádhadjuk Őt.

A „VAGYOK“ állítmány, amely az Ótestamentumban Istenre vonatkozott, az Újtestamentumban egész különös módon ki lett hangsúlyozva a mi Urunktól. „*ÉN VAGYOK az életnek kenyere*“ (Jn.6:48). „*ÉN VAGYOK a világ világossága*“ (Jn.8:12). A 8-ik fejezet két verse különös nagy jelentőséggel bír. Így szól a mi Urunk: „*Ezért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben: mert ha nem hiszitek, hogy ÉN VAGYOK, meghaltok a ti bűneitekben*“ (Jn.8:24). „*A zsidók erre azt mondták neki: »Még ötven éves sem vagy, és azt állítod, hogy láttad Ábrahámot?« Jézus így felelt nekik: »Bizony, bizony mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett volna, ÉN VAGYOK«*“ (Jn.8:57-58). „*ÉN VAGYOK a jó pásztor*“ (Jn.10:14). „*ÉN VAGYOK a feltámadás és az élet ...*“ (Jn.11:25). „*ÉN VAGYOK az igazi szőlőtő*“ (Jn.15:1), stb. stb..

A mi URunk minden, mindenekben. Ezért tudott alapjában véve mindent összekötni a „VAGYOK“ kifejezéssel, ami Ő volt, van és ami lesz. Ha összehasonlítjátok különös módon az Ézsaiás próféta könyvében található nyilatkozatokat, amelyekben világosan az ÚR, *Jáhweh* –ről van szó, aki úgy mutatkozik be mint az Első és az Utolsó, és ezzel hidat építünk az Újtestamentumhoz, ahol a feltámadott és újra visszatérő Megváltónk így szól: „*Ne félj! ÉN VAGYOK az Első és Utolsó*“ (Jel.1:17). „*ÉN VAGYOK az Alfa és az Omega, ezt mondja az ÚR Isten, aki van és aki volt és aki eljövendő: a Mindenható*“ (Jel.1:8). Őelőtte nem létezett senki és utána sem lesz senki. Mert csak egy Mindenható létezik.

Így szól a Fiú: „*ÉN az ÉN Atyám nevében jöttem.*“ (Jn.5:43). Ő így imádkozott: „*Atyám, dicsőítsd meg a Te Nevedet!*“ (Jn.12:28). Hivatkozással az Övéire ezt mondta: „*Kinyilatkoztattam a Te Nevedet az embereknek, akiket Nekem adtál a világból.*“ (Jn.17:6). Nyilvánvalóan az ÚR csak azoknak mutatkozik be név szerint, mint ahogy ez a földön is történik, akik személyesen megismertek Vele, tehát egy valódi élményük (átélésük) van Vele. Ez különösen visszatükröződik a Pál apostol megtérési történetében: „*Ő pedig megkérdezte: »Kicsoda vagy Uram?» Az így válaszolt: »ÉN VAGYOK JÉZUS, akit te üldözöl!*“ (Ap.Csel.9:5).

Továbbá így imádkozott: „*Szent Atyám, tartsd meg őket a Te Nevedben, amelyet Te Énreám bízál*“ (Jn.17:11). Az Atya Neve egyidejűleg a Fiú Neve is. Ő még egyszer kihangsúlyozza: „*És Én megismertettem velük a Te Nevedet, és továbbá is megismertetem*“ (26.v). Ezt pedig mind a mai napig tovább teszi. Ő kinyilatkoztatja a **Jézus Nevet**. Ahol ez a Név nem ismeretes az ő isteni jelentőségében, ott az emberek egy vallásos, bibliaellenes hagyományosságban találnak.

„*Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, aki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a Te Neved...*“ (Mt.6:9). Amint láthatjuk, az Atya neve a Fiú neve. „*...amint a Név amelyet örökrészül kapott, az angyalok neveit felülmúlja.*“ (Zsid.1:4).

Az örök élet csak az **Ő Nevében** van (Jn.20:31). Úgyszintén a bűnbocsánat is csak az **Ő Nevében** van (Ap.Csel.10:43). Alapjában véve minden, amit Istent ajándékoz és cselekszik, a **Jézus Nevében** történik, amelyben Ő kinyilatkoztatja magát. Ugyanígy Istennek egy szolgálja sem használ címet vagy képletet, hanem mindig az **Ő Nevét**. Az Írás szerint ez minden hívőre érvényes: „*És mindent, amit szóltok vagy cselekesztek, mindent az ÚR Jézusnak Nevében tegyétek, mialatt az Ő közbenjárása által hálaimádatokat az Atya Isten elé hozzátok*“ (Kol.3:17).

Nemsokára eljön a nap, amikor meghajol minden egyes térd a **Jézus** — **Jahschua Nevére**, és minden nyelv vallani fogja, hogy **Ő** az **ÚR** — Jáhweh (Fil.2:10-11). A Jel. 21-ben be lett jelentve: „*Ímé az Isten sátora az emberekkel van! és Ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük és letöröl minden könnyet az ő szemeikről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az Elsők elmúltak. Ekkor azt mondta a trónuson ülő: »Ímé újjáteremtek mindent«. Továbbá így szólt: »Írd meg, mert ezek az Igebeszéddek megbízhatóak és igazak!« És ezt monda nékem továbbá: »Megtörtént. **ÉN VAGYOK** az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Vég; **ÉN** adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen inni. A ki győz, örökölni fogja mindezt, és **ÉN** annak Istene leszek, az pedig fiam lesz Nekem“ (3-7.v).*

14. Fejezet

HASZNOS ÖSSZEHAONLÍTÁSOK

Az alábbiakban felsorolt Igeversek mindkettőt szemünk elé akarják tární: a Megváltó istenségét és az emberiességét. Amennyiben az **Ő** hústestében való eljövele lett bejelentve, úgy van beszámolva róla, mint aki el lett küldve. Amennyiben úgy van szó róla, mint Istenről az **ÚRRÓL**, úgy tájékoztatva vagyunk afelől azután, hogy **Ő** maga jött el. Mindkettő igaz és az a feladata, hogy indokolja az **Ő** emberi és az **Ő** isteni hatáskörét.

Közvetlen az Édenkertben történt bűneset után, kimondta az **ÚR** az első ígéretet a Magról (mint utódról), aki az asszony által fog eljönni, hogy széttagozza a kígyó fejét. A kígyóhoz intézve pedig így szólt: „*És ellenségeskedést támasztok közötted és az asszony között, a te magod (mint utód) között, és az ő magja között (mint utód): Ő szét fogja taposni a fejedet, te meg annak sarkát mardosod“ (1.Móz.3:15).* Hogy itt az asszony magjára lett utalva, mint

Krisztusra, a Messiásra, ezzel tisztában van minden Biblia olvasó. Ennélfogva a mi Urunk soha nem nevezte Máriát az anyjának, mint ahogy mások tették, hanem mindig „asszony“-nak szólította őt (Jn.2:4).

„Nem távozik el Júdától a királyi kormánypálca, sem az uralkodói pálca térdei közül, amíg eljön az, akit megillet, akinek engedelmséget tanúsítanak a népek. Szőlőtőhöz köti számarcsikóját, és nemes tőkéhez számára vehét“ (1.Móz.49:10+11). „Vigadj hangosan, Sionnak leánya! Fakadj ujjongásra, Jeruzsálem leánya! Ímé Királyod érkezik hozzád; aki igaz és egy Szabadító Ő; alázatos és számarháton ül, azaz számarcsikónak a hátán“ (Zak.9:9). A Máté 21, Márk 11, Lukács 19, János 12 –ben jelentés van téve afelől, hogy Virágvasárnapkor bevonult az Úr mint Király, számarcsikónak a hátán, diadalmenetben Jeruzsálembe. A Jel.5:5-ben pedig a Júda törzséből való orosz-lánként lett adva az ő személyleírása.

„Egy hozzád hasonló Prófétát támasztok nékik az ő atyjukfiai közül, olyan mint te, és az Én Igéimet akarom szájába adni, Ő pedig megismertet velük mindent, amit parancsolni fogok Néki. És ha valaki aztán nem hallgat az Én Igémre, amelyeket az Én Nevemben szól, azt Én magam fogom felelősségre vonni!“ (5.Móz.18:18-19). A négy Evangéliumokban átfogóan le van írva a Messiás személyleírása, mint Próféta és mint Emberfia. Péter az ő prédikációjában az Ap. Csel. 3:22-23 -ban a következőképpen hivatkozik az említett Igeversekre: „Mert maga Mózes mondta: »Egy olyan Prófétát mint én támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiai közül; Őrá hallgassatok mindenben, amit csak mondani fog néktek. És minden lélek, aki nem hallgat erre a Prófétára, az írtassék ki a nép közül«.“ A Messiás volt az Isten–Próféta, evégett kötelezővé vált az Ő Szava mindazok számára, akik Isten előtt létezni akarnak, mert általa szólt Isten végérvényesen a földön és hozta teljesítésre a próféták által hirdetett Igét.

„Micsoda a halandó ember; hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy figyelembe veszed? És mégis csak kevéssel tetted őt kisebbé az Isten-ségnél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg őt! Kölcsönadtad neki az uradalmat kezéd alkotásain, mindent lábai alá vetted!“ (Zsolt.8:5-7). Az összhang az Ótestamentumi próféciaák és azok beteljesedése között az Újtestamentumban lenyűgöző: „Mert jóllehet az Ő ki- és mivoltában Isten volt, nem tekintette egy erőszakosan ragaszkodó zsákmánynak azt, hogy Ő az Isten-nel egyenlő, hanem megüresítette önmagát, miközben szolgálai formát vett föl, egészen hasonlóvá lett az emberekhez, és az Ő hústesti természeténél fogva embernek bizonyult; lealacsonyította magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért fel is magasztalta Őt Isten mindenek fölé, és azt a Nevet adományozta Neki, amely minden Névnél nagyobb; hogy

a Jézus Nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké“ (Fil.2:6-10).

Ő ezt kiáltsa hozzám: »Atyám vagy Te, Én Istenem és szabadításom Kősziklája!« Én pedig **Elsőszülöttségemmé** teszem Őt és feljebbvalóvá a föld királyainál“ (Zsolt.89:27-28). „Mert azokat akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy az Ő Fia hasonmásává átalakuljanak, hogy Ő legyen az **Elsőszülött** sok testvér között“ (Róma 8:29). „Továbbá így szól amaz időre utalóan, amikor bevezeti az **Elsőszülöttet** az emberi világba: »Hódolattal meghajolva imádja Őt az Istennek minden angyala!«“ (Zsid. 1:6). „akiben van a mi megváltásunk, tudniillik bűneink bocsánata? De hiszen **Ő** a láthatatlan Isten **hasonmása**, minden tökéletes teremtménynek (alkotásnak) az **Elsőszülöttje**, ...“ (Kol.1:14-15). „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, és imé új jött létre“ (2.Kor.5:17). „és Jézus Krisztustól a hű tanútól, aki **Elsőszülött** a halottak közül“ (Jel. 1:5).

„Ezért a Mindenható maga fog nektek egy jelt adni: Íme a szűz fogan méhében, és egy Fiút fog szülni; akinek az Immanuel nevet fogja adni“ (Ézs.7:14). „»József Dávid fia, ne legyen semmi habozás benned, magadhoz venni Máriát a jegyesedet, mint feleséget! mert ami benne fogant – a tőle várt gyermek a Szent Szellemtől van! Egy Fiúgyermeknek lesz az anyja, akit te majd nevez el Jézusnak; mert Ő az, aki megszabadítja népét bűneiből!« Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr a prófétán át szólt!“ (Mt.1:20-23).

„Mert egy gyermek születik nekünk, egy Fiú adatik nekünk ajándékba. Az uralom az Ő vállán nyugszik; és az Ő Neve így hangzik: Csodálatos Tanácsos, Hős Isten, Örökkévalóság Atyja, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, miközben megerősíti és megszüldíti azt törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A seregek Urának szorgalmas igyekezete viszi ezt véghez!“ (Ézs.9: 6-7).

A nekünk született és ajándékozott gyermek, a Fiú, ugyanakkor „Hatalmas (Erős) Istennek és Örökkévalóság atyjának“ is van jellemezve. Nos a Szabadító mindkét oldalát közleménybe kellett adni, úgy az istenit, mint az emberit, hogy az Őt illető két területre kiterjedő feladatokat egyenként véghezvihesse. Ugyanazon az Ézsaiás prófétán keresztül szól Isten: „Erősítétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a tántorgó és roskadozó térdeket! Mondjátok a remegő és csüggedt szívűeknek: Legyetek bátrak és erősek, és ne féljete! Ímé itt van Istenetek! Ő maga jön és üdvösséget ajándékoz néktek“ (Ézs.35:3-4).

Isten sohasem mondta, hogy van egy Fia maga mellett a mennyben, akit el akar küldeni. Ő maga jött el és átvette a Fiúságot üdvösséget hozva ne-

künk. Az erre utaló ismertetőjel jel ez kell legyen: „*Akkor aztán megnyílnak a vakok szemei és a süketek fülei is kinyílnak. Szökellni fog a sánta mint a szarvas, és ujjong a néma nyelve*“ (Ézs.35:5-6). Pontosán az, ami itt be lett jelentve, beteljesedett a mi URunk Jézus Krisztusunk szolgálatában: A vakok visszanyerték szemük világát, a süketek hallásukat, a bénák járni tudtak és a némák beszélni tudtak (Lk.7:22)!

Az Ézsaiás 40-ik fejezetében a következőkről vagyunk tájékoztatva: „*Hallgass oda! Egy hívó hang kiált: »A pusztában készítetek az Úrnak (Jáhweh) egy utat egyengessetek a kietlenben, egy utcát a mi Istenünknek (Elohim)!«*“ „... Minden erődből hatalmas hangon kiált, örömhírvivőként Jeruzsálemnek! *Emeld fel hangod és kiált, ne félj! mondjad Júda városainak: »Nézzetek fel, itt van Istenetek! Ímé az ÚR Isten (Elohim-Jáhweh) úgy jön mint aki hatalommal bír, és az Ő karja győzedelmet hoz neki!«*“ (3;9-10.v). Jáhweh az Ótestamentumból nem más mint Jahschua (Jézus) az Újtestamentumból. Isten kinyilatkoztatta magát mint Atya fölöttünk, mint Fiú közöttünk és a Szent Szellem által bennünk. Ilyen módon váltja valóra az Ő saját törvényhatározatát Megváltóként a megváltottakkal.

15. Fejezet

JÉZUS AZ ÚR

Különösen a karizmatikus összejöveteleken és evangelizációk alkalmából, amelyeken elősegítik a jó hangulatot (kedélyállapotot), ismételt hangsúlyozva van: „Jézus az ÚR.“ Ezzel azonban még nem bizonyos, hogy Ő ezeknek az embereknek valóban a Szentírás értelmében az ÚR. Aki azt mondja: „Jézus az ÚR“, és ezzel nem Istent magát véli, az valójában még nem ismerte fel az ÚR Istent. Amennyiben az ÚR Jézus az Ő emberiségében van leírva, akkor valóban úgy látjuk Őt mint embert Isten mellett; tudniillik mint Emberfiát és Prófétát, aki semmit sem tud Önmagától cselekedni. „*»Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú önmagától semmit sem képes cselekedni, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya ... Én önmagamtól nem vagyok képes semmit sem cselekedni; nem, ahogyan Tőle hallom, úgy itélek, és az Én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött Engem«*“ (Jn.5:19+30). Nos itt nem áll egymással szemben egy mindentudó egy tudatlannal, egy mindenható egy magatehetetlen személlyel az Istenség keretén belül, hanem az ember Krisztus Jézus kifejezésre juttatja, hogy nem a maga, hanem az Isten akaratát cselekszi.

Ugyanígy a Szentírás ismételt ÚRNAK jellemezi Őt, egészen a fenséges nyilatkozatig: „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön*“ (Mt.28:18). Az Ő emberi voltában Jézus valójában mint Ember, mint Próféta, mint Szószóló, mint Közbenjáró, mint Emberfia van feltüntetve Isten mellett. Így látta Őt István is: „*Ő azonban ... az égre függesztette a tekintetét, és látta Istennek dicsőségét és Jézust, amint az Isten jobbjára felül áll, és monda. Ekkor így szólt: »Íme, látom az eget megnyílván, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felül áll«*“ (Ap.Csel.7:55-56). István látta a természetfeletti dicsőséget, a „*Sechinát*“. Ugyanebben a dicsőségében fog visszajönni az Emberfia: „*Amikor pedig az Emberfia eljön az Ő dicsőségében és Ő vele mind az angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének trónjára*“ (Mt.25:31).

Eme figyelmes vizsgálatnál fogva, újra a pontos felismerés- és a megfelelő megfogalmazásról van szó. Jézus nemcsak egy valamilyen ÚR, Ő az ÚR. Az Ő születésekor a következők lettek a pásztoroknak mondván: „*...aki Krisztus, az ÚR...*“ (Luk.2:11). Pontosan ezt véli Pál apostol is, amikor ezt írja: „*... és senki sem képes azt mondani: »Jézus az ÚR!« csak Szent Szellem*

által“ (1.Kor.12:3b). Mindig ugyanarról a Szellemről (4.v.), ugyanarról az ÚRRÓL (5.v.), ugyanarról az Istenről van szó (6.v.), a Biblia utolsó könyvéig.

„*Szent, szent, szent az ÚR, a Mindenható Isten, aki volt és aki van és aki eljövendő!*“ (Jel. 4, 8).

„*Méltó vagy URUNK és Istenünk, hogy átvedd a dicsőséget és a tisztességet és a hatalmat*“ (Jel.4:11).

A sokféle és az illető összefüggésekre szabott jellemzők és megfogalmazások ellenére, mindig ugyanaz a működő Isten és ÚR. „... és hatalmas hangok megszólalását lehetett a mennyben hallani: »A világ felett a királyi uralom a mi **URUNKÉ** és az **Ő Felkentjéé** lettek, és Királyként fog uralkodni örökkön-örökké.«“ (Jel.11:15).

A Jelenések 12. fejezete ugyanabban az összefüggésben beszél Istenről és az **Ő Felkentjéről**: „*Ekkor hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: »Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erősség, és a királyi uralkodás és az uralmi hatalom pedig az **Ő Felkentjéé** ...«“ (Jel.12:10).*

Végezetül egész pontosan megtudjuk, hogy Ki az, aki átveszi a Királyi uralmat: „*Hálát adunk neked, **URUNK, Mindenható Isten,** aki vagy és aki voltál, hogy kezedbe vetted nagy hatalmadat és átvetted a Királyi uralkodást*“ (Jel.11:17).

A győzőknek serege, a következő szavakkal zendít rá az üvegtenger mellett a dicsérő éneke: „*Nagyok és csodálatosak a te műveid **Mindenható ÚR Isten!** Igazságosak és igazak a te utaid, Te népek Királya!*“ (Jel.15:3b).

A 16-ik fejezetben felcsendül egy hang az oltárról: „*Igen, **Uram, Mindenható Isten,** igazak és igazságosak a te ítéleteid*“ (7b).

Az emberi értelemnek egyszerűen felfoghatatlan az Istenségnek eme legnagyobb titka az összes közül. Ez így is fog maradni, mert Isten akaratában áll, hogy ne legyünk képesek Őt sem nyomozni sem felfogni, sem érzékelni sem érthetővé tenni. Isten azt szeretné, hogy az Őt illető tiszteletnyilvánítást és nagybecsülést mindörökké megőrizzük.

Jézus Krisztus emberként született és gyermekként lett bemutatva az ÚR-nak — Jáhwehnek a Jeruzsálemi templomban (Lk.2:22-24).

Simeon a karjába vette Őt „és áldotta az Istent és azt mondta: »*Most bocsátod el Uram a te szolgádat, amint ígéretbe adtad neki, békességben ...*“ (Lk.2:28-29).

Az Ézsaiás 9:5-6 szerint a gyermek — a Fiú — „*Csudálatos Tanácsos, Hős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme.*“ Amennyiben a Fiú emberként beszél, akkor az Atya nagyobb Önánál (Jn.14:28). Amennyiben pedig

mint az ÚR beszél, akkor Ő és az Atya egy (Jn.10:30). Az Atya a mennyben van, a Fiú a földön, és mégis mindenki el kellene jusson ama felismerésre: „... *hogyan az Atya Énbennem van, és Én az Atyában*” (Jn.10:38b). Függetlenül attól, hogy mellette, alatta vagy az Atyában — minden rendben van, egész ama nyilatkozatig: „... *aki Engem látott, az látta az Atyát*“ (Jn.14:9).

Amikor Péter leírta az ÚR Jézus Krisztus szolgálataát, a következő megfogalmazást használta: „*A názáreti Jézust, azt a Férfiút, akit az Isten igazolt előtetek, hatalmas hőstettekkel, csodák és jelek kíséretében, amelyeket Ő általa tett az Isten ti közöttetek, ... Ezt a Férfiút, aki Isten kitűzött törvényhatározatából, eleve kitűzött döntése és terve szerint oda lett adva nektek, ti a törvénytelenek (pogányok) keze által felszegeztettek a fára és megöltetek. Isten azonban feltámasztotta Őt azért, hogy a halál fájdalmait feloldotta, mivelhogy lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt*“ (Ap.Csel.2:22-24). Ő ember volt; mint ember meghalt az Ő hús- és vértestében és feltámadása által legyőzte a halált, hogy a halálnak eme testéből mi is meg legyünk váltva és átváltozhassunk egy feltámadási testbe.

Péter a továbbiakban ezt írja: „*Így szólt az ÚR (Jahweh) az Én Uramhoz (Jáhschua): »Ülj az Én jobbom felől, amíg a Te ellenségeidet lábadszármólyává teszem!*« Tudja meg tehát Izraelnek egész háza teljes bizonyossággal, hogy **ÚRRÁ** és Krisztussá tette Őt az Isten, éppen ezt a Jézust akit ti keresztre feszítettetek“ (Ap.Csel.2:34b-36).

Pál apostol bemutatja, az ő saját tanúvallomása szerint „*Istennek titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre*“ és leírja a keresztre feszített Szabadítót mint a dicsőség Urát, akit „*e világ fejedelmei közül senki sem ismert fel, mert ha felismerték volna a **dicsőség Urát**, nem feszítették volna meg*“ (1.Kor.2:7-8).

A korinthusi levél 6-ik fejezetében tovább fejtegeti: „*Isten ugyanis feltámasztotta az **URat** és hatalmával minket is fel fog támasztani*“ (14.v).

Mindaz aki megtér Krisztushoz, az nem egy jászolban fekvő gyermekhez vagy a Mária karjaiban fekvő csecsemőhöz fordul, hanem sokkal inkább a megfeszítetthez, a meghalt és a halálból feltámadt ÚRhoz. Sőt az Ő feltámadása után, ez az ÚR mint „Szellem“ van bemutatva számunkra. Addig csak úgy olvastuk a János 4:24 -ben, hogy „*az Isten Szellem: és akik imádni akarják Őt, azok Szellemben és Igazságban kell imádják Őt.*“ Itt pedig az ÚR a következőképpen van bemutatva: „*Az ÚR pedig a Szellem; és ahol pedig az ÚRnak Szelleme, ott a szabadság*“ (2.Kor.3:17). Az apostol így folytatja tovább: „*Mi pedig mindannyian, akik fedetlen arccal visszatükrözzük az ÚR*

dicsőségét (Schechinah), ezáltal mindnyájan ugyanarra a képre formálódunk át dicsőségről dicsőségre úgy, amint az ÚR Szelleme által történik.“ (18.v).

Ami némelyek számára egy nem összeillő képnek mutatkozik, azt egy más valakinek egy tökéletesen összehangoltnak, harmonikus egységnek látja, amint tökéletesebb nem is lehetne. A 2.Kor. 4 -ben úgy írja le Pál apostol a Krisztus dicsőségét, aki Isten képmása: „*Mert nem »önmagunkat« hirdetjük, hanem Krisztus Jézust mint az Urat*“ Aztán a csúcspontot a következő vers képezi: „*Isten ugyanis, aki azt parancsolta: »Sötétségből világosság ragyogjon elő!*« *Ő az, aki felsugározta a világosságot a szívünkbe, hogy felragyogjon előttünk Istennek a Krisztus orcáján megjelenő dicsősége annak felismerésére.*“ (5+6.v).

16. Fejezet

AKI JÉZUST VALLJA...

HELYES VAGY TÉVES VALLOMÁS?

Az ébredési mozgalmakban és a protestáns csoportok és a szabadegyházak, közösségek evangelizációinál nagy hangsúlyt fektetnek a Jézus Krisztus melletti vallomásra. Az evangélisták a kampányaikon előre hívják azokat, akik meg akarnak térni és elmondanak velük egy vallomást Krisztushoz. A beszélő aztán biztosítja őket arról, hogy most már a Jézus Krisztus tulajdonai lettek. Mint az összes többi témánál és tanúbizonyságoknál, azonban ebben az esetben is arról van szó, hogy a dolgot Bibliai szempontból kell tekintetbe venni, mert azzal még nem igazolja magát valaki igaznak Isten előtt, hogy Jézus Krisztust Isten Fiának vallja.

Üdvösségünkre való tekintettel, Jézus Krisztus, Isten Fia iránti személyes vallomásunknak van a legnagyobb jelentősége! Isten öselleniségének és ellenfelének itt is szintén sikerült fél igazságokkal meglehetősen terjedelmes megtévesztéseket létrehozni, mivel egy és ugyanazt a megfogalmazást használja. Hadd idézzünk ehhez csak három Igeverset, amelyben az ellentétes fél szót emel.

A megszállottakból felkiáltottak a szellemek és egy vallomást is adtak: „*Alighogy megpillantották Őt, máris egyszerre hangosan felkiáltottak: »Mi a szándékod velünk, Te Istennek Fia?« ...*“ (Mt.8:29). Márk evangélista a következő beszámolót adja: „*A tisztátalan szellemek pedig valahányszor megpillantották Őt, leborultak előtte, és hangosan így kiáltották: »TE vagy az Isten Fia!«*“ (3:11). És Lukács így írja: „*... Ah, mit akarsz Te tőlünk Názáreti Jézus? De hiszen azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Nagyon is jól tudom, hogy ki vagy: az Istennek ama Szentje! ... Gonosz szellemek is kimentek sokakból, miközben hangosan ezt kiáltották: »TE vagy az Isten Fia!«*“ (4:34+41).

Istennek egy embere azt mondja a betegnek: „*... a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!*“ (Ap.Csel. 3:6), és amint hírül lett adva, gonosz szellemek is ajkukra vették a Jézus nevét és emellett még ráadásul a szabatos kifejezést is használták „názáreti Jézus“ vagy „Isten Fia“ .

Viszont egy Jézus Krisztussal való személyes átélés és egy vele való kapcsolat nélkül nem használ egy helyesen megfogalmazott vallomás sem. Legelsősorban részesedni kell a mennyből jövő kinyilatkoztatás ajándékával. Azután pedig a vallomás és a tanítványság feltétlenül összetartoznak. Ugyan-

ez érvényes az engedelmességre is: „*Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig engedetlen marad a Fiúval szemben, nem fogja meglátni az életet, hanem rászegződve marad az Isten haragja*“ (Jn.3:36).

A vallomást meg kell előznie egy a szívben létrejött hit: „*»Közel hozzád az Ige, a te szádban és a te szívedben van«, mégpedig a hit Igéje, amelyet mi hirdetünk. Ha tehát a te száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk*“ (Róma 10:8-10). Pál apostol így fejezi ki: „*... Hittem és azért beszélek*“ (2.Kor.4:13b). Egy olyan vallomás, amely nem Krisztus iránti hitben, az Úr iránt és Isten Szava iránt való hitből van téve, jelentéktelen.

János apostol így fejtegeti: „*Ki más legyen az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?*“ (1.Jn.5:5).

A megkísértetési történet végén azt mondja az ördög, amikor az Úr mellett áll a templom csúcsán: „*Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat innen!*“ (Lk.4: 9).

Jézus Krisztus, Isten Fia iránti vallomást, mindenki felmondhat, úgy az Isten gyermekei mint az ördög gyermekei, bármilyen befolyás alatt élő keresztények éppen úgy, mint maga az Antikrisztus is. Egy vallomás csak akkor érvényes, ha valóban a Szentírás össztanúvallomásával, valamint egy Isten iránti személyes hittel és engedelmisséggel összekötöttségben áll. Mindenkinek szüksége van egy közvetlen kinyilatkoztatásra Jézus Krisztusról.

Ami sok egesegetáknak (szövegmagyarázóknak) nagy vesződést okoz, megtalálható az 1.Jn. 4-ben: „*Erről ismerhetitek meg az Isten Szellemét: Minden Szellem amely vallja, hogy Jézus a hústestben eljött Krisztus (a Mesias), az Istentől van; de minden olyan Szellem amelyik nem így vallja Jézust, az nem az Istentől van; Ez sokkal inkább az Antikrisztus szelleme*“ (2+3v). Ez esetben is többről van szó, mint ahogy ez az első látásra észrevehető. Az Igazságnak megfelelő felismerésről van szó, hogy Jáhweh mint Jahschuah — Jáhweh — Szabadító, mint az Isten Felkentje, mint a Krisztus, aki az Úr maga, egy hústestet öltött.

Egy felszínes ajakvallomás, egy kívülről megtanult vagy utánzott hitvallomás elhalad a lényeg mellett. Minden olyan szellem, aki nem így vallja Jézust, így fejt ki János, az nincs Istentől. Ez sokkal inkább az Antikrisztus szelleme. Aki egy más Jézust prédikál, visszatükrözi, hogy nincs Istenismerte, amely abban áll, **hogy az Ótestamentum Jáhweh-ja, az Újtestamentum Jézussa**. Aki pedig ezt tagadja, annak azt mondja Isten Igéje, isteni hatalomtekintéllyel, hogy áldozatul esett az Antikrisztus szellemének.

Ami az Ő hústestében való megjelenését illeti, azt Ő emberré válását, így Pál apostol még alaposabban kifejti ezt a témát: „*Isten kárhozatra ítélte a bűnt a testben azért, hogy a bűn miatt elküldte az Ő Fiát a vétkes hústest hasonmásában, hogy a törvény igazságos követeléseit beteljesedjenek bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem a Szellem szerint.*“ (Róma 8:3b-4).

Mivel az ember ebben a hústestben vétkezett és így ki lett szolgáltatva a halálnak, a Megváltó is ebben a természetes és vétkes hústestben kellett megjelenjen. Eszerint az a tanítás, hogy Mária bűn nélküli lett volna, anti-krisztusi. Krisztus szent volt — bűn nélküli, szeplőtlen (1.Pt.1:19). De hogy megváltsa a bukott alkotást az ő vétkes állapotából, el kellett jönnie ebbe a bűnös hústestbe. Igazságot kellett tennie a törvény követeléseinek, magára véve az átkot, amely minket sújtott (Gal.3:13).

Egy olyasvalami, mint a megboldogult Mária szeplőtlen fogantatása nem létezik, mivel ő is egy része volt eme bukott teremtésnek, csak az a Mária létezik, aki fel lett használva arra, hogy felvegye a bűn nélkülit a bűnösben. Következésképpen tehát egy Szent, isteni tartalomról van szó, egy vétkes edényben. Pontosan így találja meg és fogadja el a bűnben született ember is Krisztust. Ők is földi edényekben hordozzák e mennyei kincset a - mint részei a bukott teremtésnek - . Nem az edény a lényeg, hanem a becses tartalom. „*Ezt a kincsünket pedig cserépedényekben birtokoljuk, hogy ezt a túlradó erőt Istennek tulajdonítsuk, és nem magunkból eredőnek*“ (2.Kor.4:7).

Aki tehát csak felszínesen mondja: „Jézus az Isten Fia“, ennél fogva pedig továbbra is úgy hisz és gondolkozik ahogy akar, az egyáltalán nem értette meg, hogy miről van szó. Továbbá az is, aki meggondolatlanul ismétli: „Hiszem, hogy Jézus hústestben megjelent“, még korántsem juttatja azt kifejezésre, ami a Szentírás tanúvallomásában lett meghagyva számunkra. Ő maga feddhetetlen, bűn nélküli volt; a sátán nem volt nála igényjogosult. És mégis mindannyiunkért bünné kellett válnia, hogy megfizesse a büntetés árát, amelyet Isten igazságszolgáltatása követel a bűn miatt. Ezért kellett meghaljon érettünk, hogy megváltson és megszabadítson a halálból. „*Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban*“ (Róma 6:23).

Ehhez még hozzájön egy második fontos szempont is, amelyről felismerhető az antikrisztusi tanítás és irányzat. A János 2-ik levelének a 7-ik versében a következő kifejtést adja az apostol: „*Mert kivonult sok hitető e világba, akik nem vallják azt, hogy Jézus Krisztus hústestben fog eljönni: ebben nyilvánul meg a hitető és az Antikrisztus.*“ Jellemző az is, hogy az úgynevezett apostoli hitvallomásban semmit sem lehet a Jézus Krisztus hústestben való visszajöveteléről találni. Abban csak az olvasható: „... ahonnan el fog jönni, megítél-

ni élőket és holtakat.“ A végítéletnek azonban egyáltalán semmi köze nincs a Jézus Krisztus visszajöveteléhez!

Közvetlen a mi Urunk mennybemenetele után ez lett mondva a tanítványoknak: „*Ez a Jézus, aki felvétellett közületek a mennybe, ugyanazon a módon fog eljönni, ahogyan láttátok Őt felmenni a mennybe*“ (Ap.Csel.1:11). A feltámadott Jézus Krisztusnak egy feltámadott hústeste volt, amelyben enni és inni tudott, akinek sebeiben tehette Tamás az ő kezeit (Jn.20:27). „*Jézus ekkor megkérdezte tőlük: »Gyermekeim, van-e valami ennivalótok?» . . . Jézus tehát odament, vette a kenyeret és odaadta nekik, ugyanúgy a halakat is*“ (Jn.21:5+13).

Aki Jézus Krisztus visszajövetelét átszellemesíti, felfedi az antikrisztusi szellemiségét és az antikrisztusi tanítást propagálja. A Jn. 14 szerint az Úr elment, hogy helyet készítsen az Öveinek, és ismét eljön, hogy magához vegyen bennünket. Akkor beteljesedik az, ami az 1.Kor.15:51-től, és az 1.Thess.4:13-tól, valamint ahogy más helyeken is írva van. Az Isten üdvtervéhez kapcsolódó megértés, úgy amint az apostolok és prófétákban megvolt, többé-kevésbé elveszett, mert az egyháztörténelem folyamán nem léteztek sem igazi apostolok sem valódi próféták, akik apostoli-próféta módon folytatták volna az Igehirdetést tovább. Az antikrisztusi tanítás abban áll, hogy nem hisz a Jézus Krisztus hústestében való visszajövetelében, mint Völegény aki hazaviszi menyasszonyát (Mt.25). Az ún. hitvallomásban nincs róla említés sem téve, hogy az első feltámadáskor a Krisztusban elaludtak feltámadnak a romolhatatlanságba, a Krisztusban még élők pedig testben átváltoznak és elragadhatnak az Úrral együtt (1.Kor.15 és 1.Thess.4), éppoly kevésbé a Bárány menyegzőjéről (Jel. 19) vagy az ezeréves békebirodalomról (Jel.20).

Ugyanaz a Jézus Krisztus, aki felvitetett a mennybe, vissza fog újra térni, hogy magához vegye az Öveit még mielőtt a nagy nyomorúság és ítélet ideje beáll e földre. Minden esetre, nemcsak formális ajakvallomásról van szó, hanem a Jézus Krisztus, a mi Urunk valódi kinyilatkoztatásáról. Mindkét dolog a Bibliára kell legyen megalapozva: a mi vallomásunk Jézus Krisztusról, az Isten Fiáról, ugyanakkor róla is, miszerint Ő az ÚR. Továbbá összhangban kell legyen tanúvallomásunk úgy az Ő első eljövételéről (1.Jn.4), mint az Ő visszajöveteléről is (2.Jn.7).

17. Fejezet

AZ EMBER JÉZUS KRISZTUS

„Nézzétek csak, minő egy ember!“ mondta Pilátus (Jn.19:5). A mi Urunk emberisége az Ő születésétől kezdve a haláláig olyan világosan van ábrázolva a Szentírásban, hogy némelyek alig tudják felfogni (aligha tudnak kezdeni vele valamit). Ő éppen úgy született erre a világra, mint minden más ember, pelenkázva lett és bölcsőbe fektetve (Lk.2:7). Evett, ivott, elfáradt és elaludt, sírt és imádkozott. Miközben haldoklott, hangosan kiáltotta ki eme Szavakat: „*»Atyám a Te kezedbe ajánlom az Én Szellememet!«* És ezek a Szavak után meghalt.“ (Lk.23:46). Helyettesítően mindannyiunkért, mert átvette a mi helyünket és ennélfogva az Istentől való elválásunkat reálisan át kellett élnie, felkiáltott: „*»Én Istenem, Én Istenem! miért hagytál el Engemet?«*“ (Mt.27:46). Mi voltunk az Istentől elhagyottak. Ő átvette a mi helyünket, a mi bűnösségünk és vétkeink Óréá lettek helyezve. Isten, a Szellem, visszavonult ebben a pillanatban.

Azonban a következő pillanatban, amikor a lándzsa behatolt az Ő oldalába, és kiömlött a vér a mi megbocsátásunkért, beteljesedett az Ige: „*Isten ugyanis a Krisztusban volt és megbékéltette a világot Önmagával*“ (2.Kor.5:19). Mindkettő igaz. Először az elválasztott állapot, azután pedig a kibékített állapot.

Mindez szükségessé vált, az emberiség bűnös állapota miatt. „... az Isten kárhozatra ítélte a bűnt a testben, azáltal, hogy elküldte az Ő tulajdon Fiát a vétkes hústest hasonmásában a bűn miatt“ (Róma 8:3). A küldetés módja, hasonlóképpen ismertetve van: „*De amikor beteljesedett az idő, elküldte Isten az Ő Fiát, aki asszonytól született és aki a törvénynek alá lett vetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy hozzájussunk a Fiússágba való beültesünkhöz*“ (Gal.4:4-5).

Az ÚR szolgálta lett: „*Hanem megüresítette Önmagát, miközben szolgálai formát vett fel magára, elvállalva egészen az emberi sajátosságot és az Ő hústest természeténél fogva embernek bizonyult; Megalázva lealacsonyította Önmagát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig*“ (Fil.2:7-8). Az Ő szolgálai ábrázolása, összefüggésben áll Isten akaratának a teljesítésével. Az Ézsaiás próféta könyvében nagyon világosan és részletesen van szemünk elé tárva Isten megváltási terve. A „szolga“ kifejezés is megtalálható ott: „*Ímé az Én szolgám, akihez ragaszkodik, az Én Választottam*

akiben **méltányolva gyönyörködik** a szívem: *Szellememmel ajándékoztam meg Őt, hogy a pogányok elé terjessze a jogszabályt* “ (És.42:1). Ugyanezt az idézetet megtaláljuk az Újszövetségben is a Máté 12:17-21-ben. Ott így áll: „*Így kellett beteljesedjen amit Ézsaiás próféta mondott.*” És bekövetkezett az ő beteljesedése.

A Máté 3-ban arról van beszámolva, hogy hogyan találta tetszését Isten az ember Jézus Krisztusban: „*Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett és éppen, hogy feljött a vízből, imé megnyílt a menny és János látta amint Isten Szelleme egy galamb formájában aláereszkedik és Őreá száll. És imé egy hang hallatszott a mennyből: »Ez az Én szeretett Fiam, akiben méltányosan tetszésemet találok«*“ (vers 16-17). A test halandó volt, ezért kellett rászálljon a Szellem, hogy igényt állítson ennek a testnek az átalakulására a halhatatlanságba. Ezzel egyidejűleg be lett iktatva a szolgálatra is. Így igazolja Péter az Ap.Csel. 10:38-ban.

A Máté 17:2-5-ben ki van emelve az Úr Jézus emberi állapotából való megdicsőülése az isteni állapotba, és az Isten „**méltányos gyönyörködés**“ -hez, amely a 3-ik fejezet 17-ik versében már idézve lett, hozzá lett fűzve az „**Őt hallgassátok!**“ Istennek igazi fiai és leányai hallgatnak Őreá, hiszik a Jézus Krisztusról szóló Evangéliumot, bemejtik a bibliai keresztséggel és ugyanazon a módon, mint az Elsőszülött, megkapják a Szent Szellemet, amellyel Isten maga tanúskodik, hogy méltányosan gyönyörködik öbennük is.

Az Isten hasonmására teremtett ember szabad-akarattal lett ellátva, amit arra használt, hogy téves döntést hozzon és elveszett állapotba kerüljön. Minthogy azonban Isten az embert „eleshetőnek“ teremtette, Ő saját maga át kellett vegye a felelősséget az ő visszavásárlására. A Krisztus által létrehozott új teremtésen, ill. az Istennek összes fián és leányain azonos módon nyugszik Istennek a tetszése, mint ahogy ez az Elsőszülött esetében is történt. Ők ki lettek emelve az elbukott állapotból és vissza lettek helyezve az Istentől eleve elrendelt szintre. A tökéletességre jutás pillanatában nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten fiai és leányai is szabad akarattal rendelkeztek, de önkéntesen Isten akaratára mellett döntöttek az Elsőszülött példaképe szerint: „... *ne az Én akaratom legyen meg, hanem a Tied!*“ (Lk.22:42) és „*Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratodat teljesítem*“ (Zsolt.40:9).

„*Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedett, és ellenséges gondolkodásúak voltatok gonosz cselekedeteitekben, — most viszont megbékéltetett benéteket az Ő emberi hústestében, az Ő halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson titeket majd színe elé*“ (Kol.1:21-22).

„Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, Ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy az Ő halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabságba lettek tartva“ (Zsid.2:14-15). Ez a Jézus Krisztusról, a mi Urunkról és áldott Megváltónkról szóló Evangélium dicsőséges üzenete.

Az Ótestamentumban, Isten megváltási terve elő lett árnyékolva különböző áldozatokban, az istentiszteleteken és a jelképes ábrázolásokban. Az ember nem tudott az ő „Istentől elszakadt állapotában” az Ő jelenlétébe lépni. Erre szüksége volt egy kiengesztelő áldozatra, egy közbenjáróra, egy szószólóra vagy egy főpapra. Eleinte egyediek voltak, mint például Ábrahám, aki az ő fia feláldozásával (1. Mózes 22) a Messiásra utalt, aki Isten Fiaként miérettünk kell életét adja. Izsák maga vitte az áldozati fát, amelyre később, mint áldozat, rá lett kötve. Krisztus is maga hordta a kereszttét, amelyre azután felszegezték. Az Egyiptomból való kivonulásig, Ábrahám utódainak nevezte az ÚR Isten az Izrael népét. A megváltás és a szabadulás pillanatától kezdve pedig (2.Móz.12:3), Izrael úgy lett megjelölve mint gyülekezet. Mózes különféle helyzetekben szószóló- és közbenjáróként lépett fel. Ő volt az, aki Isten beszédét közvetlenül továbbította Isten népének. „... éppen ezt küldte el az Isten fejedelmül és szabadítóul az angyal közbelépése által, aki megjelent néki a csipkebokorban“ (Ap.Csel. 7:35-38).

A Messiásnak Prófétának, Közbenjárónak, Szószólónak, Főpapnak stb. kellett lennie. Mózes már a Krisztus Szellemében cselekedett, amikor így imádkozott: „Mégis — bocsásd meg az ő bűnöket; ha pedig nem: törölj ki inkább engem a Te könyvedből, amelyet írtál!“ (2.Móz. 32:32). Isten népét a szíven hordozta, ennél fogva közbenjárt értük.

Évente egyszer bement a főpap a Szentek Szentjébe, hogy engesztelést szerezzen Isten színe előtt önmagáért és a népért. Krisztusról ez áll: „Krisztus pedig, mint a jövődő javaknak főpapja jelent meg, a nagyobb és tökéletesebb sátoron át, amely nem kézzel csinált, azaz nem e világ alkotásához tartozik; ... hanem az Ő tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra (mennyei) szentélybe, és örök váltságot szerzett.“ Ez az örök váltság pedig úgy lett lehetséges, hogy Krisztus „... az örökkévaló Szellem ereje által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek ...“ (Zsid.9:11-14).

Ami a Szószólót illeti, bizonyonnyal Jób jellemzi Őt a legtalálóbban. Jóllehet már azelőtt közhírré tette: „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él“, és meg volt győződve arról, hogy meglátja az Istent (Jób 19:23-27), mégis felismerte egy Szószóló ill. egy Közbenjáró szükségességét. „Ha van mellette akkor egy angyal, egy Szószóló, egyetlen egy az ezer közül, aki bizonyítékul

szolgál az ember Igazságosságáról, és az könyörül rajta, és ezt mondja Istennek: »Bocsásd őt szabadon, hogy ne szálljon le a sírba; Jóvátételt (egy váltságdíjat) találtam! Akkor teste újra duzzad az ifjúság erejétől, úgy, hogy visszatér fiatalságának korába“ (Jób 33:23-25). Itt nemcsak egy Szószólóról és a bűnhődésről van szó, hanem az egész emberi lény visszaváltása van kifejezésre juttatva, amelybe bele van foglalva a lélek, a szellem és a test is. A megváltottak valóban vissza lesznek helyezve az első feltámadásukkor az ő ifjúságuk színébe — javába. Ők egy abszolút tökéletes állapotban lesznek. A hiányosságnak nyoma sem lesz többé, nem léteznek sem csecsemők sem öregek, hanem mindannyiuk bűn, betegség vagy megöregedés nélkül lesznek mindörökké.

Egy olyan emberről, aki tisztában lett azzal, hogy megközelíthette Istent, így ír Jób tovább: „*Imádkozik Istenhez és Ő kegyelmesen elfogadja őt, megengedi, hogy ábrázatát nézhesse nagy örömmel, és visszaadja újból az embernek az ő igazságosságát*“ Ez az Istentől nekünk ajándékozott tökéletes igazságszolgáltatás a Krisztusban. Az ilyen megváltott személyre ráillik: „*Éneken mondja el a nép előtt és elismeri: »Vétkeztem mert elferdítettem a jogszabályt, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem! Megváltotta a lelkemet a sírba szállástól, és életem a világosságban gyönyörködjék*“ (Jób 33:26-28).

Mint az Újszövetség hívői, nekünk is szükségünk van egy Főpapra: „*Mert nem olyan Főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyaroltságainkon, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenekben, kivéve a bűnt*“ (Zsid. 4:15).

Úgyszintén szükségünk van egy Közbenjáróra is: „*Mert egy az Isten, egy a Közbenjáró is Isten és emberek között, tudniillik egy Ember Krisztus Jézus, a Ki odaadta önmagát váltságul mindenkiért*“ (1. Tim. 2:5-6a).

„*Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan életre keltettek*“ (1.Kor.15:22). „*Az első ember földből való, földi; a második Ember, mennyei eredetű. Amilyen sajátossága van a földből való embernek, olyanok a földiek is; és amilyen sajátossága van a mennyből való Embernek, olyanok a mennyiek is. És amint viseltük a földinek az ábrázatját, úgy fogjuk magunkon viselni a mennyieinek ábrázatját is*“ (1.Kor.15:47-49). Itt szemünk elé van tárva Krisztus, mint a mennyei ember, mint a második Ádám, akinek a képére újjá leszünk alakítva.

Mindenütt ott, ahol Jézus Krisztust Isten mellett látjuk, Emberként van bemutatva egy feladat teljesítésében, amely az emberiség megváltásáért szükség szerű lett. Változatosan látjuk Őt, mint Isten Fiát, mint ember Fiát, mint a Dávid Fiát, Királyként és Prófétaként, mint Főpapot, mint Közbenjárót, mint Szószólót, mint Isten Bárányát, mint Isten Szavát, mint Isten Úját, mint Isten

Kenyerét stb. A „Jesus-Only“ tanítást (Jézus egyedül) éppolyan kevésbé igazolják az apostolok és próféták, mint a szentháromság-tanítást is. Egyszerűen arról van szó, hogy Isten az embert vissza akarta helyezni egy Isten-fiússági kapcsolatba, tudniillik Isten fiaivá és leányaivá akarta tenni őket. Ezért lett Jézus Krisztus az „Elsőszülött sok atyafi között“ (Róma 8:29). Az Ő feltámadása után így szólt az Úr Jézus Mária Magdolnához: „*Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához; hanem menj el az Én testvéreimhez és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez*“ (Ján.20:17).

Amint az Isten Fia Istentől lett nemzve a Szent Szellem által, azonképpen mi is át kell éljük az újjászületést szellemi nemzés által, amit az Úr Jézus kötelezően követelt az Isten országába való bemenetelhez: „*Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik újonnan fentről, nem láthatja meg az Isten országát ... Ami testből (húsból) született test az, és a mi Szellemtől született, szellem az*“ (Jn.3:3+6). „*Mert minden, ami Istenből lett nemzve, legyőzi a világot; és ez a győzelmi hatalom, amely legyőzte a világot, a mi hitünk*“ (1.Jn.5:4). Az összes olyan tevékenységek, amelyek valamilyen vallással állnak összefüggésben hiábavalók — Isten kell tette lépjen, egyébként semmi sem történik. Mindazonáltal Ő csak azokban tud működni, akik elismerik az Ő közbelépését a Fiúban az önmaguk üdvösségére.

„*Mert Istenre tartozott, akiért van a mindenség és aki által van a mindenség, hogy miután sok fiaikat dicsőségre vezetett, üdvösségük szerzőjét szenvedések által tegye tökéletessé. Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egy Atyától származnak, ezért nem is szégyenli őket testvéreinek nevezni, amikor így szól: »Hirdetni akarom a Te nevedet az Én testvéreimnek, a gyülekezet közepette dicséretet mondok néked*“ (Zsid.2:10-12; Zsolt.22:23). A feltámadott Megváltót, aki a feltámadása után a tanítványokat testvéreinek nevezi, Tamás „*én Uram és én Istenem*“ – nek szólítja meg (Jn.20:28).

Jézus Krisztus Közbenjáró marad az Atyánál amíg Isten fiai és leányai tökéletességre nem jutnak: „*Gyermekeim, ezt azért írom néktek, hogy ne vétkeztek. Amennyiben pedig vétkezik valaki, úgy van Egy Szószólónk (védőügyvédünk) az Atyánál, nevezetesen Jézus Krisztus, az Igazságos. És Ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is*“ (1.Ján.2:1-2). Ugyanaz az apostol azt írja tovább: „*Lássátok milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya által, hogy Isten fiainak neveztetünk, és azok is vagyunk. Azért nem ismert fel minket a világ, mert nem ismerte fel Őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor ez a lelepleződés bekövetkezik, ugyanolyanok leszünk mint Ő*“ (1.Ján.3:1-2).

Erről a befejezettségről beszél Pál apostol: „*Mert mint Király kell uralkodjon addig, »amíg ellenségeit mind az Ő lábai alá veti«* (Zsolt.110:1). *Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. Mert »mindent az Ő lábai alá vetett«* (Zsolt.8:7). *Amikor pedig azt kimondja: »minden alája van vetve!« nyilvánvaló, hogy annak kivételével, a Ki neki mindent alávetett. Mihelyt pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, a Ki alávetett neki mindent, hogy az Isten legyen minden mindenekben“* (1.Kor.15:25-28). Érthetőbben nem is lehetne kimondani. Amikor a Fiú feladata beteljesül és Istennek összes fiai és leányai átalakítottak az Ő képére és hasonlatosságára, örökre bevégezettek lesznek, amikor az összes ellenség meg lett semmisítve és a halál nem lesz többé, akkor Isten újból minden lesz mindenekben. Az örökkévalóságban nem lesz többé az Atyáról, a Fiúról és a Szent Szellemről szó, úgy amint az örökkévalóságban sem volt szó róla, hanem akkor újból úgy lesz, mint az idő kezdete előtt volt: Isten lesz minden mindenekben. Ámen.

18. Fejezet

A BEMERÍTKEZÉS — VÍZKERESZTSÉG

A Szentírás átfogóan felvilágosít a bibliai keresztségről is. A keresztséget az egész keresztény világban gyakorolják, de sajnos ennél fogva is egy súlyos deviáció eltérés történt. Ezért hadd tegyük itt a keresztséget a Szentírás szempontjából érthetővé, és pedig úgy, amint azt az újtestamentumi gyülekezet a kezdetben végezte. Lehetséges, hogy az olvasó számára sokkoló arról értesülni, hogy nagyon sokan, külsőleg Isten szolgálóiként gyakorolják hivatalukat, miközben saját maguk tévedésben vannak. Viszont általánosan közismert, hogy az egyházak és a szabadegyházak nem mindig a bibliához, hanem az ő felekezetükre hatályos meghatározásokhoz és ismeretelméletekhez igazodtak és igazodnak.

A mi URunk azt mondja: „*Aki hívővé lesz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog ...*“ (Mk.16:16). Az első előfeltételt a bemerítkezésre való tekintettel, maga az ÚR követeli, nevezetesen azt, hogy a megkeresztelkedő higgyen. Amint a Róma 10:17-ben írva áll: „*Ilyenformán tehát a hit az Ige-üzenet hirdetése útján jön, a prédikáció pedig a Krisztus Beszéde által.*“ Ebből kifolyólag hangzott el a missziói parancs, az Evangéliumot hirdetni és azt követően a hívőkké lettek megkeresztelni. Ez a valóság igazolva lett már a Péter apostol első prédikációjában és azután az egész apostoli gyakorlatban: „*Akik azért befogadták az ő beszédét, megkeresztelkedtek ...*“ (Ap.Csel.2:41). Fontos mindenekelőtt az, hogy az emberek hallomásul vegyék az Ige hirdetését és személyes döntést hozzanak Krisztus mellett.

Hadd tegyük a következő példával érthetővé, hogy a személyes hit elengedhetetlen előfeltétele a bibliai bemerítkezésnek. Fülöp evangélistát elküldte Isten Szellemé egy etióp főkomornyikhoz, aki útközben Jeruzsálemből hazatérve, szekereben az Ézsaiás próféta könyvéből olvasott. Fülöp pedig mellé ülve hirdette neki az Evangéliumot. Erre azt mondja spontán módon az etiópiai ember: „*Nézd, imé itt van víz! Mi áll útjába annak, hogy megkeresztelkedjem?*“ Isten embere ismerte a hit szükségességét és így felelt a komornyiknak: „*»Amennyiben teljes szívedből hiszel, úgy megtörténhet«. Az pedig felelvén monda: »Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia«. És megállítá a szekeret; és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember; és megkeresztelte őt*“ (Ap.Csel.8:36-38). A Keresztelő János, a mi URunk és az apostolok idejében is, kimondottan csak alámerítés által történt a keresztség.

Mindketten, a bemelegítkező és a bemelegítő leszálltak a vízbe. Így történt ez a Jézus Krisztus megkeresztelkedésénél is: „*Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett és éppen, hogy feljött a vízből...*“ (Mt.3:16a). Egy kereszttség, amelynél fogva a megkeresztelendő nem megy be a vízbe, hogy alámerítés által bemelegítkezzen és aztán pedig újra felemelkedjen a vízből, nem lehet sem a Krisztus sem pedig az apostolok keresztstégi gyakorlata — tehát nem a Bibliai keresztstégi módszer.

A tanítványok nagyon jól megértették az ő URukat, és azt is amit mondott: „*Aki hívővé lesz és megkeresztelkedik, meg lesz mentve ...*“ (Mk.16:16). A Szentírásban és az első évszázadokban Krisztus után nem létezik utalás egy csecsemő keresztstelésére. A Szentírás nem ismer keresztstülőket, és arról sem tesz említést, hogy egy csecsemő mentesített lenne az örökölt büntől és az ő tudása nélkül Isten gyermekévé válik. A szó „veszélyes bűn“ még csak nem is található meg a Bibliában, és egy a keresztstég útján létrejött újjászületésről sem találunk írva semmit. Aki elfogadja Isten Igéjét mint Igazságot, azt meggyőzi maga a Szentírás, amely egyedüli irányadó a hit kérdéseiben

Amint kétségkívül nyilvánvaló a Péter apostol első prédikációjából és más esetekből, a keresztstéget megelőzi a bűnbánat, nevezetesen a megbánás (Róm.2:4), amely egy Krisztushoz való megtérést jelent. De hiszen egy csecsemő azt sem tudja miről van szó, nincs sem bűn felismerése, sem megbánást nem érezhet. Egy csecsemő vízzel való leöntés — voltaképpen — nem is lehet keresztstég. Az a tantétel, ami szerint „A körülméletlési jel helyett az Ószövetségből, a keresztstég lett beiktatva az Újszövetségben“, nem igaz, mivel nem egy Írás szerinti kijelentés.

Vannak teológusok, akik egy „hátsó ajtó“ keresnek, hogy igazolják a „csecsemő keresztstéget“. Ennélfogva az Ap.Csel.16:32-re hivatkoznak, és indokolják, hogy a Filippibeli börtönőr az egész házanépével megkeresztstelkedett. Hipotetikusán azt állítják, hogy talán gyermekek is voltak közöttük, amit a jelentés bizonyára nem igazol. Mielőtt a keresztstég bekövetkezett volna, írja az Ige: „*Mármost hirdették néki az Úrnak igéjét, és mindazoknak, akik az ő házában voltak.*“ Ebben a házbán egész nyilvánvalóan olyan emberekről van szó, akik Igehirdetés által hallották az Isten Igéjét, Istenhez hitre jutottak és megkeresztstelkedtek.

Megint mások az ÚR idézetére hivatkoznak a „csecsemő keresztstégnél“: „*Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket ...*“ (Mk.10:14). Aki tovább olvassa megállapíthatja, hogy az ÚR nem öntötte le a gyerekeket vízzel, hanem: „*átölelte őket, szívéhez szorította és kezét rájuk téve megáldotta őket*“ (10:16).

Aztán vannak még olyanok is, akik semmi jelentőséget nem tulajdonítanak a keresztségnek. Ezek a Pál apostol kinyilatkozására hivatkoznak: „*Mert nem azért küldött el engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az Evangéliumot hirdessem ...*“ (1.Kor.1:17). De hiszen ez a vers nem érvényteleníti a missziói parancsot egyáltalán, az Evangéliumot hirdetni és keresztelni. Ez csak azt mutatja, hogy Pál apostol főképpen az Evangélium hirdetésére és tanítására szánta rá magát és a keresztséget pedig átengedte más testvéreknek.

Az egyházi történészeknek az is feltűnt, hogy az őskereszténységben és az első évszázadokban csak az Úr Jézus Krisztus nevére lettek megkeresztelve a hívők, nem úgy, mint a római egyház kialakulása óta, a szóképletben: „az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.“ (Dr. J. J. Herzog, Abriß der gesamten Kirchengeschichte I Kötet 29. old.; K.D. Schmidt, Grundriß der Kirchengeschichte 73. old. és mások). A keresztséggel kapcsolatos parancsot, a Mt.28:19-ből: „*Ezért menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a **nevében***” az apostolok és az apostolok utáni időkben élők helyesen megértették és helyesen hajtották véghez. Aki lassan olvas, annak feltűnik, hogy ennél fogva nem egy szóképletről van szó, hanem a **névről**. „*Megkeresztelvén őket a ... **nevében***.” Ezért kereszteltek összhangban a kapott paranccsal, az Úr Jézus Krisztus nevében.

Isten kinyilatkoztatta magát, mint Atya, Fiú és Szent Szellem. Ez pedig az Újszövetséges *Jahschua* = *Jézus* névben történt, amelyben az Újszövetségkötés gyermekei be kell merítkezzenek. Isten a mi Atyánk, ezért imádkozunk így: „*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a **Te neved***”, mindazonáltal itt egy **Névről** van szó, amelyben meg kell történnjen a bemelegítés.

Az apostolok időszakából való egységes tanúvallomás lenyűgöző és szintiszta. A Szent Szellem kitöltése után Péter apostol tartotta az első prédikációt és így szólt azokhoz, akik bensőleg érintve lettek: „*Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjete meg valamennyien az Úr Jézus Krisztusnak nevében a bűneitek bocsánatára*“ (Ap.Csel.2:38). A hívökké lettek már közvetlenül a korai gyülekezet alapításakor szembesítve lettek azzal, hogy mit kell tenniük: tudniillik megtérni és arról is tájékoztatva lettek, hogy hogyan kell megkeresztelkedjenek. Péter kinyilatkoztatás által tudta, hogy milyen **névről** van szó, és kimondta ezt. Ezzel pedig kezdettől fogva fennáll az apostolok által gyakorolt keresztség.

Samáriában Fülöp hirdette az Evangéliumot és megkeresztelte a hívökké letteket, amint tanúsítva van: „*... ők csak az Úr Jézus nevére voltak megkeresztelve*“ (Ap.Csel.8:16). Minthogy minden ügy két vagy három tanú vallomására kell alapozzon, hadd vegyük tekintetbe, milyen módon keresztelt

Pál apostol: „Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az **ÚR, Jézus nevében**“ (Ap.Csel.19:5). Függetlenül attól, hogy Jeruzsálemben, Samáriában vagy Efézusban, legyen az Péter, Fülöp vagy Pál – ők valamennyien az **ÚR, Jézus Krisztus nevében** kereszteltek. A Szent Szellem mindig csak ugyanazt nyilatkoztathatja ki.

Jobb megértés céljából hadd legyen még megemlítve: ha egy tanár egy kérdést állít, pl.: „Mennyi háromszor három?“, hát akkor csak nem felelhetnek a diákok: „Háromszor három annyi mint háromszor három.“ A diákok meg kell adják a tényleges választ, az eredményt. Felfoghatatlan, hogy majdnem az együttes szellemiség, csak a képletes feladatot Mt.28:19-et ismétlik és alkalmazzák, anélkül, hogy felismernék az eredményt, a megoldást. Péter, Pál, az apostolok és Istennek valamennyi emberei egész az első keresztényi évszázadokig ismerték a megoldást — a Nevet.

A tanítványok szabatosan tartották magukat a missziói parancshoz és, az ő Mesterük utasításának megfelelően százszázalékosan teljesítették azt, amikor az **ÚR Jézus Krisztusnak nevébe** végezték a keresztséget. Aki nem ilyen módon keresztel, az nem az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a **nevében** teszi a bemeztést. Az a feltételezés, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevek lennének, amelyeket csaknem az egész teológiai tudományág megvéd, téves állítmány. Ezek Isten különleges kinyilatkoztatásai az Újtestamentumban. Istent nem hívják „Atyának“, hanem Ő Atya. Istent nem hívják „Fiúnak“, Ő a Fiú. Ő maga a Szellem, azonban az Ő általa választott Szövetséges névben nyilatkoztatta ki magát.

Mint gyakran itt is a **Névv**el kapcsolatos titok el van rejtve. Egyszerűen ki kell legyen nyilatkoztatva. A keresztség semmi esetre sem mellékes dolog, mivel maga a mi URunk követelte ezt, úgy amint előzőleg Őrajta is végre lett hajtva János által és Isten által igazolva lett. Csakhogy megfelelően kell elvégezni. Nem létezik egyetlen egy eset sem a Szentírásban, ahol valaki a szentháromsági szóképletben lett volna megkeresztelve.

Ugyancsak felfoghatatlan az is, hogy miért vették át a nagy protestáns népi egyházak a legkülönbözőbb megjelölésekkel, a szabadegyházakat is beleértve, a katolikus egyház keresztséggyakorlatát. A bibliahívó keresztényeknek viszont szem előtt kell tartaniuk azt a tényt, hogy mindazok akik az „Atya, a Fiú és a Szentléleknek nevében” szóképletben lettek megkeresztelve, tulajdonképpen a római katolikus egyházba lettek bele keresztelve. Hadd tartsuk szem előtt az Ágoston Bea, a jezsuita bíboros következő véleményének a hordtávolságát: „Bea szerint a pápa »minden hívók atyja«, az evangélikus keresztények érvényes megkereszteltjeinek is, és csak egy szeretetteljes visszavetés szükséges az anyae gyházhoz“ (O. Markmann, Irrtümer der katholischen

Kirche, 22.old.). Hogy mit lehessen az „érvényes megkereszteltek“ fogalom alatt érteni, nem szükséges megmagyarázni. A római székesegyház, eretnek-séggként visszautasítja az **ÚR Jézus Krisztusnak nevében** végrehajtott apos-toli, bibliai keresztséget.

„Szellemi tudatlanságukban“ visszatérnek a protestáns egyházak és a kü-lönböző jellegű szabadegyházak is, a világegyház és az ökumenium tanács-testületében képviselt bizottságon keresztül az anyaegyház ölébe. Gyakorla-tilag úgy néz ki a keresztség, hogy egyesek locsolnak, mások megöntöznek, sőt egyesek háromszor alámerítenek az ismert szóképlet alkalmazásával. Pál apostol megtéréséről a következő jelentés van téve: „... *újra látott, azután felkelt, és megkeresztelkedett*“ (Ap.Csel.9:18). A Rómaiakhoz írt levelében tudatja velünk, hogy hogyan történt: „*Avagy nem tudjátok-e, hogy mi vala-mennyien, akik a **Krisztus Jézusban** megkereszteltettünk, az Ő halálába ke-reszteltettünk be? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen a Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is egy megújult életben járjunk.*“ (Róma 6:3-4).

Aki az összefüggéseket pontosabban megvizsgálja, megállapíthatja, hogy ennél fogva nem csak egy külső látszat szerinti akcióról van szó, hanem ar-ról, hogy az ember előzőleg átélte a megtérést miután megbánta bűneit és a Jézus Krisztusban vetett hit által pedig elnyerte bűnei bocsánatát és csak azután, mint aki Krisztussal együtt meg lett feszítve és Vele együtt eltemetve egy egyszeri alámerítés által, temettetik el jelképesen, hogy a továbbiakban Ővele együtt új életben járjon. A megújulás és újjászületés nem a keresztség által történik, hanem amint írva áll: „... *De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, így — nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, melyeket állítólag mi tettünk, hanem az Ő irgalma- és könyö-rületének következményeképpen — üdvözített minket az újjászületés fürdője által és a Szent Szellemmel való megújulás által ...*“ (Tit.3:4-5). A helyes keresztség csakis a megújultakon és újjászületetteken lesz végre hajtva.

A Kolossébeliekhez azt írja az apostol: „...*mert a keresztségben Ővele együtt eltemettek benneteket. Ővele együtt fel is lettetek támasztva, és pedig az Isten erejében vetett hit által, amellyel Isten a Krisztust a halottak közül feltá-masztotta.*“ (Kol.2:12). A következő fejezetben pedig megállapítja az apostol: „*Ha tehát fel lettetek támasztva a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ... De hiszen meghaltatok és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.*“ (3:1-3).

Péter apostol pedig „mint az Istennel való jó lelkiismeret szövetségköté-sét“ jelöli meg a keresztséget és úgy ír a vízről, amelyben a bemeírtkezendőt alámerítik, összehasonlítva a Nőé bárkájával: „*Most pedig titeket is megment*

ennek a képmása, a keresztség, amely nem a hústest szennyének a lemosása, hanem egy Istenhez intézett könyörgés jó lelkiismeretért; a Jézus Krisztus fel-támadásának ereje révén ...“ (1. Pét.3:21).

Amikor Péter apostol a Kornélius házában prédikált, így hivatkozott az Úr Jézusra: „*Ömellette bizonyosságot tesznek a proféták mind, hogy mindazok akik hisznek Őbenne, az Ő Neve által bűnbocsánatot nyernek.*“ Ezután fel van téve a kérdés: „*»Vajon megtagadhatja-e valaki a vizet ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szent Szellemet mint mi?« És úgy rendelkezett, hogy megkeresztelkedjenek az Úr Jézus Krisztus nevében. ...” (Ap.Csel.10:43+47-48a).* A bűnbocsánatot azáltal nyeri el az ember, hogy hit által elfogadja a végrehajtott megváltási művet. Ennek bizonyítékaként, hogy elfogadta Krisztust, megkeresztelkedik az **Úr Jézus Krisztus nevében**: „*...Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Mert mindazok akik a Krisztusban megkeresztelkedtetek, felöltöttétek magatokra a Krisztust.*“ (Gal.3:26-27).

Az Efézusi gyülekezetnek azt írja Pál apostol: „*E g y Ú r, e g y hit, e g y keresztség*“ (4:5). Ma már sok féle felekezetek léteznek valamint különböző jellegű keresztségek és különféle ismeretelméletek az Úrról is. Ámde az Ige egységes és harmonikus tanúvallomását, ami a bibliai keresztséget illeti, nem szabad figyelmen kívül hagyni. A kezdetben, az első kereszténység létrejöttékor, meghatározott tanítás az egyedüli érvényes mintakép mindaddig, ameddig az élő Isten gyülekezete a földön van. Ama trinitáriusi keresztségi gyakorlat pedig, amely a „birodalmi egyház“ megalapításakor lett bevezetve és a kényszer-kereszténységítésnél alkalmazva, ez valójában bibliaellenes. Csak egy eredeti létezik. Az összes többi gyakorlatot hamisításnak kell minősíteni, még akkor is ha a Mt.28:19 oda kell tartsa a hátát érte. Az apostolok megértették a missziói parancsot és végrehajtották ezt.

„Az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében“ képlettel sok gonosztságot üznek a keresztény nyugati világban, mint például: emberekkel és állatokkal való varázlás valamint a spiritualizmus összessége stb. A belépő fogadalom a szabadköművesi-páholyba is a trinitarizmusi képletben történik. A lelkészek valamennyien ismerik a végveszélyt, amelyekbe az emberek az okkultizmus gyakorlata által keverednek. A kikérdezésnél gyakran azt felelik az érintettek: „De hiszen az Isten nevében történik!“; anélkül, hogy felfognák, hogy tulajdonképpen az egész egy vallási köntösbe öltötött hókuszpókus. Az emberek így kerülnek a sátán rabsága alá, anélkül hogy észrevennék. Ez a vallásos tudatlanság égbe kiáltó. Ezt eredményezi az Istenről való téves felfogás— a szentháromságos eszme — és az ehhez kapcsolódó félreértett keresztségi parancs.

Hogy milyen mély gyökeret vert ez a hagyományos keresztségi gyakorlat Luther Márton reformátorban is, olvasható az ő saját régebbi eredetű bibliafordításában. Ahelyett, hogy az alapszöveget adta volna elő, szabadon írt, a szokásnak megfelelően: „... megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek a nevében.“ A mai fordításokban helyesen áll: „... *megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a nevére.*“ Ez egy mérhetetlen különbség annak, aki ismeri miről van szó. Elvégezhet valaki valamit egy bizonyos cég nevében, valamilyen kormány nevében stb., mégis a keresztséggel tudatosan az történik, hogy a megváltott lélek belemerítkezik a Megváltás nevébe. Egy Istennel való Szövetségkötésről van szó, ami kizárólag az Újtestamentumi Szövetséges **Jézus** névben lett megkötve. Ahogy a menyasszony átveszi a vőlegény nevét, így a Krisztus menyasszonyai is, elfogadják az ő mennyei Vőlegényük nevét és igazolják ezáltal a maguk részéről a Vele való Szövetségkötést.

Péter apostol nyilatkozatot tesz: „... és nem található üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más **név**, amely által üdvözülhetnének“ (Ap.Csel.4:12). Hogy ebben az összefüggésben mennyire fontos az **Úr neve**, legyen kimutatva abból a tényállásból, hogy Péter pünkösdkor az ő első prédikációjában Jóel próféta ígéretére utalt az Ótestamentumból: „Mindaz azonban, aki segítségül hívja az **Úr nevét** üdvözül“ (Jóel 3:5; Ap.Csel.2:21). Jóel próféta **Jáhweh-t** vélte ezáltal. Mindaz aki segítségül hívja **Jáhweh-t**, üdvözülni fog. Nos Péter ugyanazt az **Urat** érthette, tudniillik **Jáhweh-t**, a Ki mint *Jah-schua* — Szabadító nyilatkoztatta ki magát. A keresztség erre, az Újszövetségre **érvényes Névre**, nagyon nagy jelentőséggel bír és a valóságos hívőknek elengedhetetlen.

Bizonyosan nem úgy áll írva: „... a nevekben“, ami nyelvtanilag helyes lenne, amennyiben az „Atya“, a „Fiú“ és a „Szent Szellem“ tulajdonnév lenne. Istennek legyen hála, hogy egyértelműen az egyes számban áll leírva: „... megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a **nevére**“, amely az apostolok vallomása szerint az **Úr Jézus Krisztus**. Sajnálatos módon efelől is kárba vészett a bibliai felismerés, annyira, hogy csaknem az egész klérus a bibliaellenes hagyományt tartja tiszteletben és védi meg. Az indokok egyike az volt, hogy a *Jahschua* nevet, amely félreérthetetlenül visszavezethető az Ő kilétére, tudniillik Jáhweh – a Szabadító, módosítva lett a „Jézus“ névre. Így tehát később meglehetősen egyszerű volt Istent egy névtelen hagyomány által egy három „kiváló“ címmel helyettesíteni.

Amennyiben ma megkérdezik az emberek, mint amaz első pünkösöd napján, hogy mit kelljen cselekedjenek az üdvösség elnyerésére, ugyanazt a feleletet kell adni nekik: „*Tartsatok bűnbánatot, és keresztelkedjete meg vala-*

mennyien a Jézus Krisztusnak Nevére, bűneitek bocsánatára és megkapjátok a Szent Szellem ajándékát“ (Ap.Csel.2:38). Senkinek nem áll jogában a Jézus Krisztusról szóló Evangéliumot módosítani. Neves bibliamagyarázók eretnekségnek jelölik az ÚR Jézus Krisztus nevében való bibliai keresztséget. Itt szükségszerűvé válik feltenni a kérdést: Mi az eretnekség (a tévtan), az igazi vagy a hamisított? A felelős olvasón múlik, hogy saját maga döntsön magának, ha az ÚR-NAK és az apostoloknak akar-e hinni ill. mellettük dönteni vagy egy olyan valakinek, akit nem Isten állított a szolgálatba és következetesen nem egy Őáltala igazolt szellemiség. „Így szólt az ÚR: »Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények után, melyik az üdvösség útja, és azon járjatok aztán, akkor nyugodalmat találtok a ti lelkeiteknek!“ (Jer.6:16).

19. Fejezet

AZ ÚRVACSORA

Elsőként foglalkoznunk kell röviden a kovásztalan kenyér (húsvéti) ünnep jelentőségével az Ótestamentumban. Az Úrvacsora beiktatása a kovásztalan kenyér (a húsvét) vacsoraünnepsége közben történt. Az ÚR ezt mondta: *„Menjetek a városba ahhoz a bizonyos emberhez, és ezt mondjátok neki: »A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad akarom megtartani a húsvéti vacsorát tanítványaimmal«*“ (Mt.26:18). Ennél a húsvéti vacsoránál mártja Júdás az ő kezét ugyanabba a tálba amelybe az ÚR Jézus is. Ezért mondta Jézus: *„Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el Engem“* (23.v).

Márk evangélista részletesen beszámol az esemény lefolyásáról: *„És amikor ettek, vette az ÚR Jézus a kenyeret, Istennek dicséretet mondott, megtörte a kenyeret, odaadta nekik, és ezt mondta: »Vegyétek! ez az Én testem«. Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik és ittak belőle mindnyájan; És ezt mondta nekik: »Ez az Én vérem, a Szövetség vére, amely sokakért kiontatik«*“ (Mk.14:22-24). Aligha létezik még egy Szövegszakasz az egész Bibliában, amely annyira félre lett volna értve és értelmezve, mint az úrvacsora felől. Az éppen idézett Bibliaszakaszban, közeledőben volt az Új Szövetség megkötése. Az Új Szövetség vére nem ennél a húsvéti- és úrvacsoránál lett kiontva, hanem a golgotai keresztfán. A vacsora közben az isteni vér még a Szabadítóban volt, nem pedig a pohárban. Az illető helyet az Ótestamentumi Szövetségekötés perspektívájából kell tanulmányozzuk, hogy megértsük, milyen összefüggésben áll az úrvacsorával és az Újtestamentumi Szövetségekötéssel.

Az ÚR Isten tájékoztatta Mózeset az összes rendelkezésekről. Ő felírta ezeket és bizalmasan közölte a néppel: *„Azután fogta a Szövetség könyvét, és felolvasta a nép hallatára. Azok pedig kijelentették: »Engedelmesen megteszünk mindent, amit az ÚR elrendelt«. Azután fogta Mózes a vért, ráhintette a népre, és ezt mondta: »Annak a Szövetségnek a vére ez, amelyet az ÚR kötött veletek mindezeknek az Igéknek az alapján«*“ (2.Móz.24:7-8).

Az Ószövetség népe átélte és megtapasztalta a megváltást, a szabadulást és a szolgaságból való kivezetést, és pedig abban az időpontban, amikor az isteni előírásnak megfelelően minden házban le lett vágva a bárány, megették az előkészített húst és megkenték az ajtófélfát vérrel a saját védelmükre. Ez egy olyan jel volt, amelyet a pusztító angyal figyelembe kellett vegyen. Egy

házban, amely a vér védelme alatt állt, nem volt szabad megölnie az elsőszülöttet.

A húsvéti vacsora bevezetéséről ez áll a 2.Móz.12:13 –ban: „*Ennélfogva legyen a vér akkor az oltalom jele a házaitekön, amelyekben ti laktok; Mert ha meglátom a vért, akkor kíméletesen elmegyek előttem és ne érjen benneteket a pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.*“ Izráel minden elsőszülöttje meg lett kímélve. A bárány vére biztonságot nyújtott a pusztulás elől. Ennélfogva a Szövetség, amelyet Isten az Ő népével kötött, jogilag érvényesítve lett. A 14-ik vers hivatkozik a páska ünnepére: „*És legyen ez a nap egy emlékeztető nap a számatokra, amelyet ünnepeljétek meg az Úr előtt! ...*“ Egy megemlékezés a menekülésre — a kivezetésre és megőrzésre, amivel megajándékozta Isten az Ő népét.

Itt két dolog tűnik fel: egyszer az, hogy ez a kiontott vér jogilag érvényessé tette a Szövetségekötést Izráel népével és megmentette a megváltottak életét; másodsor pedig, hogy az ünnepség a megváltás és a kivezetés megemlékezésére lett bevezetve. Ez a két tényező igazolva van az újtestamentumi úrvacsorával kapcsolatosan is.

A lényeg az volt, hogy a megváltottak hajlandóságot nyilvánítsanak Isten Szavát követni és annak eleget tenni. Majd csak azután hintette rá Mózes a vért, mint látható jelét annak, hogy a megváltott gyülekezet a vér oltalma alatt áll. Ennek emlékeztetere kellett Izraelnek a húsvéti vacsorát megünnepelnie.

A Lukács 22-ben azt mondja a mi URUNK: „*»Teljes szívből sóvárogtam azután, hogy szenvedésem előtt még megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát« ... Azután vette a kenyeret, Istennek dicséretet mondott, megtörte a kenyeret, és e szavakkal adta nekik: »Ez az Én testem, amely tiéttetek adatik: ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre«*“ (15+19 vers). Az úrvacsorán megemlékeznek az újtestamentumi hívők a megváltás megvalósításáról az Új Szövetség vére által, amely kiontatott az Új Szövetség népéért. Az ÚR jelképesen ábrázolta ennek igazi jelentőségét. A kenyér amelyet megtört, a húsvéti vacsorára lett elkészítve, következetesen kovásztalan kenyér volt. A bor, amit tanítványainak inni adott a pohárból, a szőlőtöke terméséből volt. Máté Evangélista szerint azt mondja az ÚR: „*Mostantól fogva nem iszok többet a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, amelyen majd újan iszom azt veletek az Atyámnak országában*“ (26:29). Olyan láthatóan, mint ahogy megtöretik a kenyér, olyan nyilvánvalóan lett az ÚR teste verve, gyötörve és keresztre feszítve. Amilyen biztos, hogy a bor a pohárban van, olyan bizonyosan folyt Isten Bárányának vére a mi bűneink bocsánatára.

Nem a megtört és elfogyasztott kenyér szenvedett, hanem a mi URUNK vett mindent magára az Ő hústestében és szenvedett az egész emberiségért.

A bor nem változott meg és nem lett kiontva sem, hanem a jelenlévők megitták az úrvacsorán. Kiontva a Megváltó szent vére lett, avégett hogy Ő maga Főpapként „*egyszer s mindenkorra bement a mennyei szentélybe és örök váltságot szerzett*“ (Zsid.9:12b). A továbbiakban így van magyarázva: „*mennyivel inkább a Krisztus vére, a Ki az örökkévaló Szellem ereje által feláldozta önmagát ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja a mi lelkiismeretünket a holt cselekedeteinktől, hogy szolgálhassunk az élő Istennek.*“ (14.v).

A kenyér és a bor anyagi átalakulásáról nincs írva semmi. Amikor az Úr azt mondja: „*Ez az Én testem ...*“ amíg a kenyeret a kezében tartja, akkor nem kell valamilyen szertartásos harangjáték kíséretében még átváltoztatva is legyen. Amikor az Úr azt mondja „*Ez az Én vérem ...*“; szintúgy semmi szükség ennek egy további átalakulására. Mivelhogy az Úr nem szó szerint és betű szerint adott enni az Ő hústestéből és inni az Ő véréből, szintisztán világos, hogy itt egy szimbolikus szemléltetéstől van szó.

Természetesen arról sincs semmi említés téve a Szentírásban, hogy Krisztus mindannyiszor újra feláldozná magát az élőkért és ráadásul még a halottakért is az úrvacsorában és az ostyában maga az Úristenné változna, akit aztán az emberek megesznek (milyen borzalmas és szörnyű gondolat!). Ez egyenesen ellentmondásban áll a Krisztus tanításával, amely így tanúskodik felöle: „*Ő ellenben, miután egyetlen egy áldozatot mutatott be a bűnökért, ... Mert egyetlen egy áldozatvitelével örökre célhoz vitte azokat, akik megszenteltetni hagyják magukat ... »Ez az a Szövetség, amelyet kötök velük ama napok múltán« ... és »bűneikről és gonoszságaikról pedig többé nem akarok megemlékezni!« Ahol azonban ezek megbocsáttattak, ott nincs többé szükség, bűnért bemutatott áldozatra*“ (Zsid.10:12-18).

Aki ebben a fejezetben tovább olvas, kifejezetten megtalálja benne az üdvtörténettel kapcsolatos gondolatot, tudniillik azt, hogy az Úr Jézus vére által bérmentesítve és szabaddá lett téve az új és élő út a mennyei Szentélybe. Az, ami megtörtént a Golgotán, egyszer és mindenkorra érvényes és jogerős mindazokra nézve, akik a Jézus Krisztusban vetett hit által elnyerik bűneik bocsánatát és részesei az örök életnek. A Biblia azt mondja: „*És amilyen határozottan elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig az ítélet következik, annyira igaz az is, hogy a Krisztus miután egyetlen egyszer feláldoztatott, hogy sokak bűnét elvegye, másodszor majd a bűnnel össze nem függően fog megjelenni azoknak, akik várják Őt üdvösségükre*“ (Zsid.9:27-28). De hiszen Krisztus nem áldozza fel magát naponta milliószerosan. Ez képtelenség és teljesen bibliaellenes.

A katolikus fogalmak „konszakráció“ és „szentmise-áldozat“ azt akarják kifejezésre juttatni, hogy a két alapanyag, a kenyér és a bor, valóságosan átváltozik Krisztus valódi testévé és vérrévé és mindannyiszor újra fel áldozzák, azután pedig elfogyasztják és megisszák. Ha ez igazán megtörténne, félelmetesen szörnyű dolog lenne. Nemcsak a vegetáriánusoknak! De ez nem történik meg, ez nem lett ígértbe adva, sem a korai keresztények között és sem az első évszázadokban nem létezett egy ilyen babonáság. Sajátságosan a szentségtartóban csak az ostya található, amit a pap a résztvevők nyelvére tesz. A bort aztán megissza ő mindenki helyett. Oltárharang, tömjén, „sanctus, sanctus, sanctus“ felhívás, valamint a letérdelés a szentségtartó előtt és a tiszteletadás — mindezen dolgok teljes mértékben idegenek Jézus Krisztus igazi gyülekezetének.

A korai gyülekezet egészen egyszerű módon ünnepelte az úrvacsorát. Az eseményt „kenyér megtörés“ –nek nevezték, amely itt-ott a házakban lett megtartva. *„Ezek pedig kitarítóan részt vettek az apostoli tanításban és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és az imádkozásban“* (Ap.Csel.2:42). Nagy jelentőséggel bírnak a Pál apostol kifejtései az 1.Kor.10-11 versekben: *„Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg ti magatok, amit mondok. Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é? Mert a kenyér egy, sokszerűségünk ellenére mi is egy test vagyunk, mert mindannyian megosztlunk az egy kenyérben“* (1.Kor.10:15-17). Minő egy tiszta és egyértelmű tanúvallomás!

Egy bibliai gyülekezet még ma is úgy ünnepli meg az úrvacsorát, mint ahogy ez be lett vezetve és amint gyakorolva lett az ősgyülekezetbe: Elkészítenek búzalisztból egy kenyeret, természetesen kovász nélkül, a résztvevők számára mértén. A helybeli gyülekezet vezetője veszi a kenyeret, megköszöni Istennek és megáldja az Úr nevében. Azután meg lesz törve és a vénektől a résztvevőknek felkínálva, és mindenki vesz egy darabot a megtört kenyérből, mert az egész gyülekezet sok tagból tevődik össze és Krisztus testét alkotja. A kenyér a test egységét ábrázolja, tehát a gyülekezet egységét, a kis darabokra való törés az egyenkénti tagokat vázolja, mint ahogy ez a 17. versben kifejezésre van juttatva. Az úrvacsora közben az őszinte hívők, akik a Krisztus testéhez tartoznak, egy áhítatos közösségben vannak az Úrral, aki Isten Bárányaként meghalt értünk, és egymással is. A kenyér körbeadása után a pohár van felemelve és hasonlóképpen megáldva. A köszönetmondás után, hasonlóképpen fel lesz az összes résztvevőnek kínálva. Pontosan úgy van, mint ahogy az apostol ábrázolta, az áldás pohara és a hívők közössége, a véren megváltottakból alkotva, akik Krisztussal együtt megfeszítettek és Vele együtt feltámadtak.

A 11-ik fejezetben kihangsúlyozza Pál apostol, hogy az Úrtól vette át, ami reánk lett hagyva: „... *hogyan az ÚR Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, hála-imát mondott, megtörte, és ezt mondotta: »Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, tiérettetek«; ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre!*“ Itt nagyon fontos, hogy nemcsak az áll írva: „Ez az Én testem“, hanem „Ez az Én testem tiérettetek“. Hiszen az Ő közvetlen testével támadt fel és ment a mennybe. A jobb érthetőségért, több biblia verset is össze kell vonni, amelyek ugyanazt a témát illetik és kezelik. Az isteni életéről van szó, amely az isteni vérben keringett itt ezen a földön. „*Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világosságá*“ (Jn.1:4). „*Isten örök életet adott nekünk és ez az élet rendelkezésünkre áll az Ő Fiában. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, abban az élet sincs meg*“ (1. Jn.5:11-12).

„*Mert a testnek élete a vérben van, és én kijelöltem az oltárra azt néktek, hogy engesztelést szerezzetek magatoknak általa. Mert a vér az, amely a benne levő élet által engesztelést szerez. Azért adtam parancsba Izráel fiainak: Senki ne izleljen vért közületek! a köztetek tartózkodó idegennek sem szabad megízlelje a vért*“ (3.Móz.17:11-12). Nem a vér az ő vegyi összetételében, hanem az abban létező isteni élet kellene most az összes megváltottakban lakozást vegyen, akik a vér által megbékéltettek. Átvitt értelemben a következőket kellene szem előtt tartani: Aki részesedett a kiontott vérben, az magába fogadja a benne levő életet is. Minthogy Krisztusban Isten élete volt, az örökéletéről van itt szó. Ez a főgondolat, ami úgy a Szentírásban, mint az Igehirdetésben és az úrvacsorában is közvetítve van.

A 12-ik versben kifejezetten meg van tiltva a vér fogyasztása, később az Ap.Csel.15:29-ben is. Amennyiben a bor a kehelyből igazán vérré változna, a hívők tudatosan ellentétben kerülnének Isten elrendelésével. Ez esetben is szükség van a szellemi megértésre. Az úrvacsoránál nem az alapanyagok átalakulásáról van szó, amelyek mint látható szimbólumok csak kifejezésre juttatják annak isteni jelentését és célját; hanem itt annál inkább világosan szem előtt van tartva, hogy hit által az elvégzett engesztelődésben és megváltásban felvesszük magunkba a Krisztus életét.

A Megváltó azt mondta: „*Én vagyok az élő kenyér; amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké; mert az a kenyér, amelyet Én adok oda a világ életéért, az az Én testem. Ahogyan engem elküldött az Atya, a Ki Önmagában hordozza az életet, és Én életet hordozok magamban az Atya által, úgy az is, aki engem eszik, élni fog Énáltalam*“ (Jn.6:51+57).

Ami az úgynevezett bor átváltozását illeti, úgy jó lenne, ha mindenki elolvashná az ÚR Jézus első csodatételét, amit a Galileai Kánában vitt véghez.

Ő átváltoztatta a vizet borrá, úgy hogy a kiváló minőségén még maga a főpincér is csodálkozott (Jn.2). A vízből lett bor ráadásul jobb volt az azelőtt kitöltöttnél. Az emberek nem vizet ittak miközben bebeszélék maguknak, hogy bort isznak. Ellenkezőleg: ők valóságos bort ittak. Mind a mai napig senki nem vette az ostya fogyasztásánál észre, hogy az hússá változott volna át. Ugyanez érvényes a borra is. Meglehet, hogy az egész csak egy Misztériumjáték - Kultusz?

A kenyér egyrészt a feláldozott Krisztus hústestét szimbolizálja, másrészt pedig a gyülekezetet, mint az Ő Testét, amint az 1.Kor.10:15-17-ből világosan nyilvánvalóvá válik. A hangsúly a kenyérmél azon van, hogy: „... **»ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre!«** Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: **»E pohár amaz Új Szövetség az Én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok, az Én emlékezetemre!«**“ (1.Kor.11:24b- 25). Aki a kenyeret eszi, a kenyér ízét érzi, aki pedig a bort iszja, a bor ízét érzi. Ez a színtiszta igazság. Az ÚR megtestesülten feltámadott és a mennybe ment. Nem létezik ember a földön aki lisztből sültet át tudna hústestté változtatni. De ahogy már tisztáztuk, erről egyáltalán szó sincs, hanem az Isten életéről, amelyet fel kell magunkba vennünk. „... *mindazokat pedig, akik befogadták Őt, megajándékozta azzal, hogy Isten fiaivá lesznek, tudniillik azoknak aki hisznek az Ő Nevében*“ (Jn.1:12). Világosabban és értetőbben nem lehet kimondani.

A kehely az új Szövetséget szemlélteti, amely az áldozati Bárány vére által jogilag érvényes lett. Nem a kenyeret és a bort kell átváltoztatni Krisztussá, hanem a régi ember kell átformálva és átalakítva legyen, az Ige, a vér és az ÚR Szellemé által kieszközölt megváltás ereje folytán. Aki tehát átélte Istent ilyen bibliai módon, az megfelelően részt vehet az úrvacsorán. Ez az emlékvacsora arra lett adva, hogy emez üdvösségre vezető tettet emlékezetbe őrizzük a kegyelemi idő végéig. „*Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön*“ (1.Kor.11:26). Figyelemre méltó: Nem úgy áll: „Valamennyiszer eszitek ezt a húst ...“, hanem: „*Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e poharat.*“ A pohárból pedig csak azt lehet inni, ami azelőtt bele lett öntve. A római egyház gyakorlata Isten Igéjén és akaratán kívül találtatik. A jelentőséggel kapcsolatos fogalmi viszályra egyáltalán semmi szükség nem volt. Egy filozofálás itt nem helyénvaló. Így ezt a témát is isteni szemszögből kell tekinteni, kezelni, megérteni.

20. Fejezet

A BŰNESET

Nagyon gyakori, hogy a Szentírásban az események képmásokban és hasonlatokban vannak ábrázolva, anélkül hogy a tényleges dolog nyíltan a felszínre kerülne. Ezt azért látta Isten így helyénvalónak, hogy az Ő Szavának és üdvhatározatának mélyeséges titkai csak a Szent Szellem kinyilatkoztatása által kerüljenek napvilágra. Csak akkor ha megértettük, hogy miben állt valóban a bűneset, leszünk tisztában a feltüntetés értelmének és jelentőségének fontosságáról, az ez esetből bekövetkezett megváltás által. Amúgy már a „bűneset“ fogalom is sejteti velünk, hogy mi történt.

Az isteni meghatározás az emberrel kapcsolatosan az volt, hogy uralkodjon az egész föld felett. A bűneset következtében azonban elveszítette eme magas tisztségét. Csak a bűneset, amelynél fogva az első emberpár a sátán hatalmi befolyása alá került, teszi érthetővé, hogy miért gyakorolhatja a világ fejedelme az uralmat attól a pillanattól fogva úgy az ember, mint a föld fölött. Az ellenség a kígyón keresztül bejött az emberiségbe. Senki nem tudja megmondani, hogy mennyi ideig élt Ádám és Éva zavartalan közösségben Istennel. Ők nem ismertek fájdalmat, szenvedést, sem a könnyeket; nem létezett betegség, sem halál. Együtt gyönyörködtek a paradicsom védettségében miközben üdvös harmóniában éltek az Úr Istennel. Az esti hűvösségben meglátogatta az Úr őket; ilyen módon a menny maga volt a földön. A befejezettségben újra így lesz: „*Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz közöttük*“ (Jel.21:3b).

Lucifer, az angyalfejedelem, aki felemelte magát a mennyben és aztán le lett taszítva, tovább folytatta az ő megsemmisítő munkáját a földön, mint Istennek deklarált ellensége. Az ő célja az volt, hogy az Isten által alkotott embereket is elszakítsa az Istennel való közösségből, megbuktassa és a halálba taszítsa őket. Az Ezékiel 28:12-17 alapján, már a bűnbe esés előtt az édenkertben volt. Az említett Igeszakaszban, Isten a próféta által közvetlenül megszólítja a sátánt a Tirus király személyében. A Szentírás tanúsítja, hogy a sátán úgy az embert mint az állatot is birtokába tudja venni. A mi URunk sok démonoktól megszállt emberekből kiüzte a gonosz szellemeket (Mt.4:24). A Márk Evangéliuma 5:9 arról számol be, hogy a gonosz maga személyesen beszélt a megszállottból: „*Erre fel Jézus megkérdezte tőle: »Mi a neved?« Az*

így felelt: »Légió a nevem, mert sokan vagyunk.«“ Ez az ember nem csak a sátán, hanem sok gonosz szellemek uralma alatt volt.

Az édenkertben sok fa volt, így az **Élet** fája, valamint a **jó és a gonosz felismerésének** a fája is, márpedig a bűnesetnél bizonyítással többről van szó, mint egy természetes gyümölcs elfogyasztásáról. Egyébként az 1.Móz.3-ban nem áll semmi egy alma megevéséről, hanem csak egy gyümölcs élvezetéről a felismerés fájáról. Az 1.Móz.3:7-ben elolvasható: *„Ekkor megnyílt mindkettőjüknek szeme, és észrevették, hogy mezítelenek; ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak.“* Valami borzasztó dolog történt, miután mezítelenségük rútságát elrejtették. Nos nem az ő szemeiket fátyolozták el és nem a szájukra tettek védelmet, hanem az ő nemi szerveiket saját készítésű kötényekkel.

Az édenkerti beszámolásban a „szem élvezetéről“, „csábításról“ stb. van szó. Minden férfi és minden asszony tudni fogja, hogy miben áll az érzéki, a szem és a nemi kívánság kísértése. Figyelembe kell venni maga azt a nyilatkozatot is: *„a kígyó átmított el engem.“* A Fáraó főemberének, Potifárnak a felesége, látta, hogy József szép alkátú és ábrázatú volt, *„Ezek után az történt, hogy Józsefre szemet vetett urának a felesége, és ezt mondta: Hálj velem.“* Utóbb, rágalmozásból azzal vádolta őt: *„Bejött hozzám, hogy elcsábítson“* (1.Móz.39:7+14). Ha egy fiú vagy egy leány el lett csábítva, ennél fogva egész biztosan nem egy „fagyizásról“ vagy egy „tej-shake-ivásról“ volt szó.

A 2.Móz.22:16-ban közelebbről tisztázva lett számunkra a „csábítás“ fogalom. *„Ha valaki elcsábít egy szűzleányt, aki még nincs eljegyezve, és vele hál ...“* Pál apostolnak tudatos volt, hogy mi történt az édenkertben, máskülönben nem adott volna ilyen kifejezést a gyülekezet iránti aggodalmának: *„Félek azonban, hogy amint a kígyó elámitotta Évát ravaszágával, úgy a ti gondolataitok is eltántorodnak a nyílt egyszerűségtől, a Krisztus iránti őszinte és tiszta magatartástól és az ördöghöz vonzódnak“* (2.Kor.11:3). A bűnbe eséssel kapcsolatosan így ír az apostol: *„És nem Ádám hagyta magát elcsábítani a kísértőtől, hanem az asszony esett bűnbe azáltal, hogy a csábításnak hűtlenül engedett“* (1.Tim.2:14).

A bűnbe esés után, közvetlenül a tett bekövetkezése után, szólt az Úr Isten Évához: *„Igen megnövelem terhességed viszontagságait, fájdalommal kell szülnöd a gyermekeket ...“* (1.Móz.3:16). Ez egyértelművé teszi, hogy mi történt valójában. Évának nem az evészet lett viszontagságos, ami logikus lett volna, ha az ő szájával vétkezett volna. Márpedig mind a mai napig még nem jutott gyermekhez egy asszony azáltal, hogy valamilyen gyümölcsöt evett. Az Úr Isten pontosan tudta, hogy mi történt és azt is, hogy milyen módon kellett büntessen. Emiatt az egész földön normális körülmények között a nők fáj-

dalommal hozzák az ő gyermekeiket világra, emlékeztetésül a bűnbe esésre, ahogy az ÚR megmondotta.

Aki feltartóztatja magát a szavaknál: „*A kígyó megcsalt (ravaszul rábírt), és így ettem*“ (1.Móz.3:13), az olvassa el magának a Példabeszédek 30:20 – at: „*Ilyen a házasságtörő nő magatartása: eszik, azután megtörli a száját, és azt mondja:» Semmi jótalant nem cselekedtem.«*“

Az ÚR Isten elítélte a kígyót és ezt mondta: „*Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad között; hasadon jársz, és port egyél egész életedben!*“ (1.Móz.3:14). Addig az időpontig felegyenesedve járt a kígyó, ellenkező esetben semmi értelme nem lett volna a „*...hasadon jársz ...*” ítélet mondásnak. Nagyon fontos a következő vers: „*Ellenségeskedést akarok szerezni közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magja között: ő szétapossa a fejedet, te meg a sarkát mardosod.*“ Az ÚR Isten tanúskodása szerint itt két eltérő magról van szó; először a kígyó magjáról, másodszer pedig az asszony magjáról. Nos a „mag“ az egész Szentírásban leszármazottakat jelent.

Az ördög maga nem képes sem nemzeni, sem alkotni, ő egy nem nélküli, bukott szellemi lény. Emiatt vette igénybe magának azt az állatot, amely legközelebb állt az emberhez és beszélni is tudott. Amint az 1.Mózes 3-ban elolvasható, a kígyó egy célravezető beszélgetést folytatott Évával. Mindkettő, a kérdés és a válasz, az egész érvelés, ott nyilván van tartva. Csak az átok után lett a kígyó csúszómászóvá és veszítette el az ő eredeti alakját.

Az édenkerti beszélgetés az ismert kérdéssel kezdődött: „*Csakugyan azt mondta volna az Isten? ...*“ Mind a mai napig ugyanezt a módszert veszi igénybe az ördög: Szétszórja a kétséget az emberek elméjében az Isten Szavával szemben. Azután érvelésekbe bonyolította őket az Isten Szavát illetően, miközben mesteri módon elferdítette. Végül is következett a nagy hazugság: „*Bizonyal nem haltok meg! hanem ... megnyílik a szemetek és olyanok lesztek mint az Isten maga.*“ Ez önmagában véve jól hangzott, úgyhogy Éva bedőlt neki. És mit használt azután, hogy „*megnyíltak a szemeik*“, a „*jónak és a rossznak a felismerése*“ egy Istentől elválasztott és a halálnak kiszolgáltatott állapotban? Azóta minden ember megítélheti a saját magatartását és különbséget tud tenni a jó és a rossz között, a hazugság és az igazság között stb.. Ezért mindenki felelősségre lesz vonva és az utolsó ítéletkor cselekedeteikhez mérten megítélve.

A görög nyelvű Bibliában az 1. Mózes 3:1-ben férfi nemben áll a kígyóról: „... ho Ophis“, amit magyarul „hímnemű kígyónak“ kellene lefordítani. Az angol fordításban ez van írva a kígyóról: „... and he said unto the woman“, a francia fordításban szintúgy: „*il dit à la femme*“, hasonlatosan az oroszban:

„*i skasal smej shene*“, ami magyarul annyit jelent: „*a hímnemű kígyó beszélt az asszonnyal.*“ Más nyelvhasználatokban is férfias névelővel van írva a kígyóról. A szabatos fordítók odaillően írták a hímnemet. A régi héber hagyomány szerint a bűnbe esést csakis a nemző aktusra értették. Egy kommentátor így írja: „... az angyal, a lovas kígyó, bement Évához, az pedig állapotos lett és világra hozta Kaint“ (F.Braun, Blicke ins Wort, 67. old.).

Tudvalevően ismert dolog, hogy a jellemző emberi vonások, karakter, egyéni sajátosság, genetikai ill. örökölt tulajdonságok, amelyek a kromoszómákban vannak. Az átöröklés a nemzésnél történik a sejtek összeolvadásával. Így hatolt át a bűnös, az Isten ellen lázadó kígyói ill. sátáni jelleg az emberiségbe. Nos maga a sátán, aki az engedetlenség és áthágás kieszközölése által, magával ragadta az emberiséget a halálba, a halál hatalmával rendelkezett, emiatt kellett a Megváltónak hústestet öltenie, „... *hogya az Ő halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabságba lettek tartva*“ (Zsid.2:14b-15). A halál leküzdésével és meghódításával, *birtokába vette a győzelmesen feltámadott Úr a halál és a pokol kulcsait* (Jel.1:18).

Isten parancsa így hangzott: „*Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. ...!*“ (1.Móz.1:28). Ő bevezette a házasságot és egybeszerkesztette az első emberpárt. A tragédia az első házasság megszegésében rejlik, a katasztrofálisan halálos keveredésben (reakcióelegyben). Mindennek párosulnia kellett volna, és minden faj **a maga neme ill. a maga fajtája szerint** kellett volna szaporodjon. Itt azonban létrejött egy szülemény, egy keresztetződés, amelyért többé nem Isten volt a felelős, hanem a sátán a kígyón keresztül, következetesen tehát nem tartozott az eredeti alkotáshoz. A kígyó elbűvölte és elcsábította Évát, az pedig odaadta magát azután Ádámnak. Ilyen módon Isten nem tudta ezt elfogadni, így ugyanis nem felelt meg az Ő eredeti akaratának. Ami nem az Ő akaratából jön létre, azt nem lehet sem beilleszteni, sem alávetni az Ő akaratának.

Ádám hirtelen azzal a ténnyel állt szemben, hogy az ő testéből való és rábízott szeretett Évája nem volt többet szűzies. Az ugyanis odaadta magát először a kígyónak és azt követően jött létre élete első kapcsolata Ádámmal. Így zajlott le tulajdonképpen a bűnbe esés. Mindkét egyesülésből, amelyek röviden egymásután történtek, létrejött egyenként egy gyerek: Kain és Ábel.

Mind a mi napig születnek „ikrek“, akik két különböző apától származnak. A két legismertebb eset Svédország- és Franciaországban volt. Stockholmban, egy Bjoerlen nevezetű asszony egy és ugyanazon a napon egy fekete és egy szőke, kék szemű babát szült. A férje vonakodott a nyilvánvalóan

nem tőle származó gyermekért az anyagi költségeket fedezni. Majd a bírósági tárgyalásokon bevallotta Bjoerlen asszony egy sötét bőrű férfivel való viszonyát. Egy és ugyanazon a napon nemi kapcsolata volt a saját férjével és a szeretőjével is. Marseilleben, Franciaországban, Duvallé asszony hasonlóan egy fehér és egy fekete gyereket hozott a világra.

Aki figyelmesen olvassa az 1.Móz.3:15-ik versét, megállapíthatja, hogy az ÚR Isten már azonnal a bűnbe esés után megemlíti a magot, tehát a kígyó ivadékát, és az asszony magvát. Már kezdettől fogva létezett két természetes és két szellemi vonal.

Ami Kaint illeti, úgy ő sem az Ó- sem az Újtestamentum leszármazási nemzetségtáblázatában nincs feljegyezve Ádám fiaként. Ugyanúgy Ádám soha nincs Kain apjaként megemlítve. Itt található meg az oka annak, hogy Éva „*anyja lett minden élőknek*“ (1.Móz.3:20), ámde Ádám nincs „*minden élők ősapjának*“ megnevezve. Ha Kain valójában Ádám elsőszülöttje lett volna, akkor különleges figyelmességet szántak volna neki.

Amikor az 1.Móz.4:1-ben az áll, hogy Éva szülés után azt mondja: „*Egy ivadéknak, leszármazottnak adtam életet az ÚR segítségével!*“, akkor szem előtt kell tartani azt, hogy annakidején még nem léteztek bábaasszonyok és orvosok. A szülési fájdalmak erősek voltak; Ádám nem tudta, hogyan nyújthatna segítséget. Így szülési fájdalmaival az Úrhoz kiáltott. Közvetlen a második versben áll: „... *majd tovább folytatta a szülést annak testvérével, Ábellel.*“

János apostolnak nyilvánvalóan úgyszintén ismert volt, ami az Édenkertben történt, mert ő azt írja: „... *Kain, aki az ördög gyermeke volt*“ (1.Ján. 3:12). Ezzel az egyértelmű kijelentéssel, miszerint Kain „az ördög” gyermeke volt, lehetetlen, hogy Ádám lenne vélve apjának. János azt írja a hívőknek: „...*mert legyőztétek a gonoszt*“ (1.Ján.2, 13b-14b). Ezzel ismét az ördögre van célozva, aki a Jel.2:2-ben sárkányként, régi kígyóként és mint ördög van megjelölve. A Szentírásban utána lehet olvasni, hogy kit lehet „a gonosz” alatt érteni, nevezetesen az Isten ellenkezőjét, a Ki egymaga „jó”. A „Mi-atyánk”-ban így áll (az eredeti fordítás szerint): „*És vezess minket úgy, hogy ne essünk kísértésbe, hanem szabadíts meg minket a gonosztól!*...“ (Mt.6:13). A sátán, az Isten ellenfele, a gonosz, minden Istenellenes dolgok eredete.

Kain telve volt irigységgel és féltékenységgel; ő volt az első embergyilkos és vérengző. A Sátán volt a gyilkos kezdettől fogva (Jn.8:44). Márpedig a gyilkolást nem a mennyországban, hanem a földön követte el. Kizárt dolog, hogy Kain Ádamból származott volna, aki a szent Isten hasonmására lett teremtvé. Istenből nem származhat semmi gonosz. De mert a sátán a kígyó közreműködésével bejött közvetlenül az emberfajba és magával sodorta azt a

halálba, szükségessé vált, hogy Isten hústestet öltön, hogy megváltson bennünket a sátán hatalma alól. Amikor a megváltottak birtokukba veszik az ő örökségüket, Isten eredeti terve szerint, birtokolni fogják a földet, miközben vissza lesznek helyezve az ő predesztinált méltóságukba.

Énókh, Ádámtól után a hetedik volt (Júd.14). Kain nem jön számításba; Ábel meg lett gyilkolva, így tehát nem volt leszármazottja. Emiatt a genealógiai vonal átmegy Sét –re, és ilyen módon az Ige ebben a tekintetben is tökéletes: Ádám, Sét, Énós, Kénán, Mahalalél, Járed, Énók (1.Móz.5:5-18; Luk.3:37).

Mint a szülési fájdalom a nőket, olyan módon kell emlékeztetnie a férfiakat a körülmetélés az eredeti áthágásra és bűnesetre. Amikor Isten szövetséget kötött Ábrahámmal és az ő utódaival, követelte a körülmetélést és így szólt: *„Ez pedig az Én szövetségem, amelyet meg kell tartanotok és amely Én közöttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között fennáll: metéljének körül nálatok minden férfit“* (1.Móz.17:10). A körülmetélés az örökkévaló szövetségekötés jelének lett kijelentve. Aki nem volt hajlandó körülmetéltetni magát, azt ki kellett irtani, mivel a maga részéről megszakította a Szövetséget Istennel (13+14 v). Amikor Mózes elmulasztotta az ő fiát körülmetéltetni, az Úr meg akarta őt ölni: *„De Czippora fogott egy éles követ, levágta azzal az ő fiának előbőrét és lába elé vetette és így szólt: »Véren szerzett vőlegényem vagy te nekem!«“* (2.Móz. 4:25).

A Máté 13-ik fejezetében az Úr egyértelműen és félreérthetetlenül kétfajta magról beszélt: *„Az ember; a Ki a jó magot veti, az Emberfia; A szántóföld pedig a világ; a jó mag a mennyek országának fiai; ellenben a konkoly a gonoszok a fiai“* (Mt.13:37-38). A megátalkodott, a gonosztól uralt embereknek ezt mondta Jézus: *„Pontosan azért, mert az ördögtől, mint a ti atyátoktól származtok és atyátok kívánságait akarjátok folytonosan tenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt és nem áll az Igazságban, mert nincs benne az Igazság.“* (Jn.8:44).

A kígyó magja épp olyan realitás volt, mint az asszony magja. A kígyó magja Kain volt, az asszony magja pedig Krisztus. Pál apostol kihangsúlyozza ezt a gondolatot és a Galatabeliekhez írt levelének a 3-ik fejezetében ezt írja az ígéret magjáról: *„... és a te magodnak, és ez a Krisztus“* (16.v). Ő a Mag, akinek az Ígéret adatott (19.v). Az Ótestamentumban olvassuk: *„... amennyiben feláldozza Önéletét engesztelődésül, lásson magot“* (És.53:10). Minden mag a saját fajtája szerint szaporodik, ez Istennek egy alaptörvénye. Itt kifejtődik az ellenségeskedés kifejezés is: *„És ellenségeskedést akarok támasztani közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magja között“* (1.Móz.3:15). A sátán a kígyó segítségével révén bejött az emberiség-

be, hogy szétrombolja az isteni rendet. Emiatt vált szükségessé, hogy Isten nemzés révén eljőjön az emberiség közzé, hogy véget vessen és felfüggeszse az ellenséges viszonyt (Ef.2:13-16). Az ÚR az Ő hústestében végrehajtotta a megváltást, hogy újra lakozást vehessen a megváltottakban. Ő kiragadta az emberiséget a sátán befolyása alól és elzálogosította az Isten országába való átültetéssel. Isten legyőzte az ellenség minden hatalmát és Krisztusban diadalmaskodott felette (Kol.2:15).

Mivel sátán behatolt az emberi hús és vértestbe, Isten emberalakot kellett öltönn, hús- és vértestet a Fiúban. De hiszen a mi életünkről volt szó, a mi lelkünk megmentéséről, emiatt a megváltás és a kibékülés csak Isten Bárányának a vérén keresztül lehetséges. A mi Megváltónkban nem zsidó, hanem isteni vér keringett, tiszta és szent vér, amelyben Isten élete volt.

Egy evolúció, ahogy a tudomány a különböző koponya- és csontvázformák alapján próbálja következtetni, soha nem létezett, hanem léteztek a különböző fajok, amelyek még látszólagosan is erősen különböztek egymástól. Még maga a hús is egy „más jellegű hús“ volt (Júdás 7). Az 1.Kor.15:39-ben azt írja Pál apostol: „*Nincs mindegyik testnek egyforma jellege (sajátossága), hanem más jellege van az emberi hústestnek, más jellegű a négylábú állatoké ...*“

Itt van a hiányzó láncszem az emberiség történetéből, ismert a „the missing link“ fogalom alatt, ami után a tudomány még ma is szenvedélyesen kutat. A különféle koponya- és csontvázformák alapján tudott alany, hogy valójában létezett egy különleges faj. Csakhogy a kutatóknak nincs feleletük rá és még mindig nyomoznak utána. Efféle titokzatosságok valóban csak a titokzatos könyvben találhatóak — a Bibliában.

Az egyik emberfaj a kígyó/Éva közötti összekeveredésből származott: ez volt a Kain ága, aki Ádám egyik leányát vette feleségül. A másik ágazat az Ádám/Éva utódai voltak — Sét vonalán keresztül, aki az ő saját testvérét vette feleségül, mert Ádámnak és Évának sok fiai és leányai voltak. „*Sét születése után Ádám még nyolcszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat*“ (1.Móz.5:4-5). Később létrejött még egy további emberfaj, tudniillik amikor mindkét leszármazási vonal összekeveredett. A Kain utódai — a Bibliában nevezetesen „emberek gyermekei“ — még birtokoltak valamennyit a Lucifer attrakciójából. És amikor a Sét vonalából leszármazó férfiak, az „Isten fiai“, „*látták, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették maguknak közülük mindazokat, akik különösen tetszettek nekik*“ (1.Móz.6:2). Eme keresztesedés miatt határozta el Isten, hogy véget vet az emberfajnak, minthogy a Messiás hústest szerint egy tiszta leszármazási vonalból kellett származzon. Emiatt az özönvíz óta már csak egy leszármazási vonal létezett, amely visz-

sza nyúlik Ádáma. A mostani emberfaj a Nőé három fiaitól: Sém, Khám és Jáfettől származik az egész föld felszínén (1.Móz.9:18-19; Ap.Csel.17:26).

A két szellemi vonal azonban minden nép és nemzetiség között mindvégig létezni fog (Mt.13:38). Efelől csak egyedül az Úr Istent bírálhat, mert csak Ő egyedül ismeri minden egyes személy ki- és mivoltát. Egyvalamit azonban ajánlani lehet az egyéni önvizsgálatra: mindaz, aki az Isten Szavát az Úr ajkáról hallotta, elhitte és aszerint cselekszik, bizonytal az Ige-Magból és az Isten Szelleméből lehetett nemzve. Ám aki bensőleg elutasító és ellene nyilatkozik, annak bizonyára semmi közös dolga nincs az Úrral. Ez esetben az egyéni magatartás irányadó. A kegyelem ideje még fennáll, és aki akar, az megtérhet az Úrhoz, hithez juthat és követheti Őt.

A sátán megmutatta a mi Urunknak egy nagyon magas hegyről a világ összes királyságait, azok dicsőségével és azt mondta neki: „... *Mindezt neked akarom adni, ha leborulva imádsz engem*“ (Mt.4:8-9). A mi Megváltónk tudatában volt annak, hogy az Ő vérét ki fogja ezen a földön ontani az üdvösség megszerzéséért és meg fogja váltani azokat, akik az örök életre rendeltettek. Ő, mint az eredeti tulajdonos, elutasította a sátánt. Hiszen már a Zsoltáríró is mondta: „*Lépj elő, Istenünk, légy bírása a földnek! mert minden nép a Te örökséged*“ (Zsolt. 82:8). Pál apostol az alábbiak szerint fejezi ki: „*Ha pedig gyermekek vagyunk, akkor örökösök is vagyunk; örökösei Istennek és örökösársai Krisztusnak; ha ugyan Vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk*“ (Róma 8:17). Eme korszak végén be fog teljesedni. Mi abban a kiváltságban részesültünk, hogy egy olyan időszakban élünk, amelyben az Szentírás minden titka kinyilatkoztatásra kerül. Ide tartozik az is, ami az édenkertben történt.

21. Fejezet

A MEGIGAZULÁS

Az ember elítélése szükségessé tette az ő megigazulását. A megigazulás nem felmentés bizonyítékok hiányában, megigazulás annyit jelent, hogy a vádlott egyáltalán nem is vétkes és az ellene felhozott vád igazságtalan - nem megalapozott. A törvényszék előtt álló vádlott nem követett el semmi rendelkezést, csupán az történt, hogy előállt egy vádló, aki az ő vádjával azonban semmit nem tudott elérni, egyszerűen azért, mert semmi büntetethez nem lehetett bebizonyítani. A vád vissza lett utasítva, az ügyész le kellett zárja az aktát — az eljárás be lett szüntetve.

Egyrészt bűnös lett az ember Isten előtt, és emiatt megbocsájtást igényel. Megigazulás az isteni értelemben a másik oldala: Isten a Krisztusban úgy látja az embert, akinek bűneit megbocsátotta, mintha soha nem vétkezett volna. A közmondás azt mondja: „Megbocsájtva — de nem elfelejtve!” Még ha egymásnak tökéletesen és végképp meg is bocsátunk, mégis újra meg újra visszaemlékezünk a dolgokra, amelyek egyszer kézzelfoghatóak voltak. Istennél másként áll a dolog: Ő nemcsak, hogy megbocsátotta a bűnöket, hanem azután meg sem emlékszik róluk. Senkinek nem áll jogában, egy ember életéből olyan dolgokat előhozni, amelyekért Isten jótállt. Aki mégis megteszi, vétkezik és egyidejűleg hatályon kívül helyezi az ő saját személyére vonatkozó isteni jótállást és megbocsájtást.

Mivelhogy az ember az ő saját hozzájárulása nélkül beleszületett ebbe a bűnös állapotba, Isten a büntetés ítéletét, amelyet igazságosságában az Ő törvénye által ki kellett mondjon, magára vette a Fiúban és az Ő engesztelődése révén előidézte az ember tökéletes megigazulását. „*És mégis a mi vétkeink miatt kapott sebeket, és a mi áthágásaink következtében, bűneink miatt összetörtet; Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, és az Ő sebei árán gyógyultunk meg*“ (És. 53:5).

A Rómabeli gyülekezethez intézett leveleiben, Pál apostol részletesen tanította a bibliai megigazulást és rámutatott arra, hogy miként lehetünk ennek részesei és hogyan élhetjük át. A Jézus Krisztus Evangéliumára és a bekövetkezett megigazulásra hivatkozva azt írja: „*Mert nem szégyenlem magam az üdvözet Evangéliumáért; hiszen Istennek ereje az, mindazok üdvösségére akik hisznek benne, elsőként zsidónak, de görögnek is. Mert **Isten a maga***

igazságosságát nyilatkoztatja ki benne, hitből hitbe, ahogyan meg van írva: »Az igaz ember pedig hitből fog élni“ (Róm.1:16-17).

Isten nemcsak a halálból és a pusztulásból mentett meg, hanem tökéletesen megigazította az embert, visszaadva néki így az ő isteni igazságosságát. A cselekedetekre alapozott öngigazságosság, amely az öngazolás késztetéséből ered, már nem szükséges, mert részesedtünk az isteni igazságosságban. Az öngigazságosság Isten előtt érvénytelen és a legnagyobb akadályunkká válhat. Mert meg van írva: „... mert a törvény cselekedeteire alapozva nem fog megigazulni egyetlen halandó sem Őelőtte“ (Róm.3:20).

Isten szuverén közbelépése által ki lett emelve az ember az ő elveszett állapotából, amelyben el lett ítélve, és vissza lett állítva Istentől az eredeti méltóságába. Ez a Jézus Krisztusról szóló Evangélium lényege. Isten nemcsak, hogy megbocsájtott nekünk, hanem meg is igazított, sőt még meg is ajándékozott az Ő saját isteni Igazságosságával. „... **Istennek pedig ez az Ő Igazságossága nyilvánvalóvá lett a Jézus Krisztusban való hit által és ki van utalva mindazoknak, akik hisznek. ...mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek ama dicsőségben, amellyel Isten ellát; így megigazíttatnak** ingyen az Ő kegyelme által a Jézus Krisztusban való váltság által“ (Róm.3:22-24).

Itt semmi térköz nem marad egyéni műveletekhez, amelyek önteltséghez vezetnek, itt helyet kell adjunk az isteni üzenetnek, a Jézus Krisztus Evangéliumának. Ez valóban az örömdetes és felmentő üdvüzenet, amelyet hirdetni kell a föld végső határáig. Az emberiség ki lett békéltetve Istennel. „... *következőlegesen e mostani időben ki akarta mutatni az Ő Igazságosságát, mert ahogyan Ő Igaz, kijelenti azokat is igazaknak (Igazá teszi azokat is), akik Jézusban hisznek*“ (Róm.3:26). Nem egy vallás megalapítójában vagy valamely egyházfelekezetben való hit, hanem a Jézus Krisztusban való hit, a Kiben találkozott Isten az emberiséggel és megbékéltettek egymással; ez a hit idézi elő az isteni megigazulást. Ájtatos, cselekedetek nem számítanak: „*Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember; a törvény cselekvésétől függetlenül*“ (Róm.3:28).

Pál apostolt nyilvánvalóan annyira meghatotta a megigazulás gondolata, hogy ezt a témát minden oldalról alaposan megvilágította. A Rómabeliekhez írt levél 3. fejezete a 8-ig fejezetig egy átfogó bevezetést ad Isten megváltási tervében. Csupán csak hit által el kell mindenki fogadja, azt amivel Isten megajándékozott és köszönetet mondjon érte Neki. Aki az ő saját művei bevetésével próbálja elérni, soha nem lesz képes Isten tökéletes munkáját felismerni az ő igazi és teljes jelentésével. A mi saját életvitelünk gátol meg abban, meglátni, amit Isten valójában elvégzett. „*Ellenben aki nem fáradozik cselekedetekkel elérni, hanem hisz abban, a Ki megigazítja az istentelent, annak a hite számít Igazságnak ...*“ (Róm.4:5).

Az Ábrahám példáján azt az életfontosságú leckét kapjuk, hogy ha Isten megszólít valakit és részesül az ígéretet Beszédében, ne nézzen önmagára és az őt körülvevő körülményekre, hanem teljes szívből higgye el azt, amit Isten mondott. Noha még semmit nem lehet látni belőle, ő mégis látja azt az ő beteljesedésében, miközben Istennek adja a megtiszteltetést azáltal, hogy abban a rendületlen megbizonyosodásban él, hogy Isten valóra váltja azt, amit Ő maga megígért.

A Róma 5:1-ben tovább folytatja az Apostol: „*Miután tehát hit által megigazítottunk, békességünk van Istennel a mi Urunk Krisztus Jézusunk által...*“ (1.vers). Ezzel kimutatja, hogy a hit útján hozzáférhetünk a mostani kegyelemi állapotunkhoz, hogy az Isten dicsőségének a reménységével dicselkedhetünk, még nehézségek és megpróbáltatások között is. Aztán újból a megigazulás lényegét érinti: „*Így tehát most, miután megigazítottunk az Ő vére által, még sokkal határozottabban meg leszünk mentve általa a haragtól*“ (9.v). Újra és újra hangsúlyozva van, hogy miről van szó: nem csak egy valakiben vetett hitről, hanem a megfeszített Jézus Krisztusban való hitről és az Ő drága és szent vérének kieszközölt megváltásáról.

Összefoglalóan azt írja az apostol: „*Mármint, mint ahogy egyetlen egy áthágás által minden emberre kihatott a kárhóztatási ítélet, úgy egyetlen egynek az igazságos tette révén, minden emberre kihat az életet kieszközítő megigazulás. Mint ahogy az egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek odaállítva, ugyanúgy az egynek engedelmsége által is sokan igazakká lesznek odaállítva....*“ (Róm.5:18-19). Amilyen bizonynyal megállapítjuk egyrészt, hogy a kárhóztatási ítélet Ádám óta minden embert utolért, úgy másfelelől elhihetjük, hogy ez az ítélet hatályon kívül lett helyezve, hogy Isten előtt kegyelmet kaptunk és teljesen **megigazultakká** váltunk.

A 6. fejezetben fel van mutatva, hogy mi Krisztussal együtt egybeforrunk a halál egyenértékűségéhez és evégett Vele együtt megfeszítettünk, Vele együtt eltemettünk és Vele együtt feltámadtunk egy új, isteni életre.

A Róma 7. fejezete rámutat az ember teljes tehetetlenségére. Felismeri a bűn okozta becsapott állapotát és megérzi önmagán az isteni törvény szigorúságát. Áthágás csak ott van, ahol jogszabály létezik. A Sinai hegyen létrejött törvényhozás nélkül az összes szabályelvi parancsolatokkal és tilalakkal együtt, nem tudott volna az emberiség az Igazságosságról. A törvény azért adatott, hogy tudatosítsa az embert az áthágásokról. Az igaz Bíró kimondta az ítéletet az Ő törvénye szerint és mint Megváltó kegyelmet és irgalmasságot gyakorolt. „*...az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten*“ (Jak.2:13).

Az ember tudomást szerez az ő leigázott állapotáról, hogy rabszolgává ejtették a rossz szokásai, szenvedélyei stb., egészen a lélek felkiáltásáig: „*Mert*

egész életvitelem érthetetlen számomra: mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök ... Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó; mert a jóakaratom megvan bennem, de arra, hogy megtegyem nincs ... Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem ebből a halálra ítélt testből?“ (Róm.7:15-24). Minden ember át fog kelleni élni ezt a belső processzust, amennyiben megtér az Úrhoz, mivelhogy enélkül nem lehetséges a megtérés.

Majd csak ezután következik az, ami a 8. Fejezetben van leírva, mint átélteni isteni realitást. Így a Jézus Krisztusban és az Ő megváltási művében hívő **megigazított** ember, felkiálthat: „*Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak*“ (1.v), mert megtalálták az Istennel való békességet és bementek az Ő nyugalmába.

Sátán, az atyafiak vádlója (Jel.12:10) és mindazok, akik rendelkezésére állítják magukat, újra és újra újabb keletű vádat emelnek a hívőkké lettek és a megigazultak ellen. Pál apostol fontolóra veszi ezt a tényállást is: „*Ki akar vádat emelni Isten választottai ellen? De hiszen Isten az, a Ki megigazítja őket? Ki akarja elítélni őket?*“ (Róm.8: 33-34a).

Bizonytalán az igazi megigazulást nem lehet kimeríteni egy tanszerű értekezéssel, ez átélteni tapasztalattá kell váljon. A megigazulás a megbocsátás második része. Isten el kellett ítélni az embert, minthogy bűnös lett. A Bárány vére által létrejött megváltással, ki lett fizetve a kötelezettség. Egy további vád nem emelhető, még akkor sem, ha a sátán ismételt megpróbálja. Ezt megtette Luther Mártonnal is, aki azonban megbizonyosodott az ő hite felől, aminek következtében felkiáltott: „*Az igaz ember, hit által élni fog!*“ Az isteni **megigazulás** egyedül a Jézus Krisztus megváltási művében vetett hit által jön létre.

Amilyen módon Istenhez fordul az ember az ő megtérésekor, tudomást szerezve az ő saját életmódjának a végéről és amint az újjászületés által átéli az új, isteni élet kezdetét, ilyen összefüggésben áll a megbocsátás is, ami a Jézus Krisztus szenvedésével és halálával összefüggő, valamint a megigazulással is, ami a feltámadással és Isten életével van összekapcsolva. „*Ő a Ki halálra adatott a mi bűneinkért, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért ...*“ (Róm.4:25). Amilyen bizonyos az Úr Jézus halála, annyira biztos a bűnök bocsánata. Amilyen bizonyos az Ő feltámadása, annyira biztos az, hogy egyszer s mindenkorra megigazítottunk.

Jakab apostol kimutatja, miként jut tökéletességre az Istentől megigazított ember hite, miközben Isten iránti engedelmisséget tanúsít az ő cselekedetei által. „*Azon látod tehát, hogy a hite együttműködött az ő cselekedeteivel, és hogy a hit csak cselekedetek által lett tökéletesítő; és majd csak így tel-*

jesedett be az Írás, amely ezt mondja: »Ábrahám hit az Istennek, és ez az ő megigazulására tulajdonított, és Isten barátjának nevezetett« (Jak.2:22-23).

Nem a cselekedetek igazolják az embert igaznak. Ezek csak egy összetevője a hit által megigazultnak. Aki hisz Istenben, az az Ő parancsolatai szerint cselekszik. Ábrahám hitte, hogy Isten feltámaszthatja az ő fiát Izsákot a halálból is, és ezért kész volt feláldozni őt, amint parancsba lett neki adva. Ebből a hitszempontból nem esett nehezére az engedelmesség. Jakab nem olyan cselekedetekre utal, amelyeket az emberek önkényesen és tetszőlegesen tesznek, hogy Isten előtt valamit elérjenek, hanem csak azokra, amelyek Isten parancsára és az Ő Szavára vannak alapozva. „*Ti az Én barátaim vagytok, ha teszitek azt, amit Én parancsolok néktek*“ (Jn.15:14). Így „lélegzik“ tehát a hit és élő.

A Jézus Krisztusban való hit által megigazult ember úgy áll Isten előtt, mintha soha nem vétkezett volna. Ő vissza lett helyezve az ő eredeti és az örökkévaló rendeltetésére és csupán az ő testének átváltozására és a tökéletességére vár. Aki igazán hisz, örömmel be fogja bizonyítani ezt az ő saját élete és cselekedetei által, tehát engedelmességgel, ahogyan Ábrahám is tette. A Zsidók 12-ben a megváltottak tökéletes megigazultaknak vannak bemutatva: „*Ti a Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok sok ezreihez, elsőszülöttek ünnepi seregéhez és gyülekezetéhez, akik fel vannak jegyezve a mennyekben, mindenek bírójához, Istenhez és a tökéletességre jutott igazak szellemeihez*“ (Zsid. 12:22-23).

22. Fejezet

MEGÚJULÁS ÉS ÚJJÁSZÜLETÉS

Az átélt megigazulás véget vet a régi, Isten nélküli életfolytatásnak és bevezeti a belső megújulást. Noha egyetlen egy megváltási műről és egy megváltásról van szó, mégis az isteni kegyelmi mű az élet különböző területein viszi véghez az ő munkáját és emiatt különféle fogalmak használatával van kifejezésre juttatva.

Az ébredéssel kezdődik el: Az Istentől elválasztott ember, aki szellemileg halott, fel van rázva - ébredésre való felszólítással. Ez pedig Isten Szelleme által történik az Evangélium hirdetésénél. Addig a pillanatig az ember valóban szellemileg halott, anélkül, hogy tudomása lenne efelől. Számára a világ rendben van, ő nem észleli, hogy valami nincs összhangban.

Hogy vallásos valaki vagy inkább nem, az ember elűz minden olyan gondolatot ami a túlvilággal kapcsolatos, az Isten előtti személyes felelősséggel és az utolsó ítélettel. Aki egy ilyen eshetőséget mégsem zár ki egészen, azt mondja magának vagy másoknak: „Senkit meg nem öltem, ezt se csináltam és amazt sem, következetesen tehát csak nem lesz az olyan vészes, ha egyáltalán jönne valami.“ Már most azonban ténylegesen jönni fog valami. Ezért mindenkinek tudatában kellene legyen, hogy Isten nem egy idősebb nagytata vagy inkább egy kedves nagybácsi, akinek jóindulatát takaros szép szavakkal el lehet érni. Az adott pillanatban Isten már nem a szerető Megváltó, hanem szigorú Ítélobíró lesz. Ő kötve van a saját Szavához és annak megfelelően kell ítélnen.

Éppen olyan módon, ahogyan most lekötelezettje az Ő Szavának és megbocsát mindenkinek, aki hisz Őbenne, kegyelemben részesíti, felmenti és megigazulásban részesít, éppen úgy ki fogja mondani az igazságos ítéletet mindazok esetében, akik ellenálltak, dacoltak, ellentmondtak és az Ő üdvhatározatát elutasították. Azok is csalódottak lesznek, akik megpróbálták a maguk módján elérni, anélkül, hogy rábízták volna magukat igazán Istenre. Valójában nem csak arról van szó, hogy higgyünk, hanem *Istennek* hinni — úgy hinni, amint Ő meghatározta az üdvhatározatában az emberiség számára. „*Aki nem hisz az Istennek, az hazuggá teszi Őt*“ (1.Ján.5:10b).

Először is úgy van, hogy a természetes ember nem észleli a szellemi dolgokat, még ha nagyon vallásos és vallásosan cselekedne is. Az ébredéssel

kezdődik el, a lelkiismeret szellemi halálából való felrázással. Péter pünkösdi prédikációján annyira meghatódtak az emberek, belsejükben érintve lettek, hogy így kiáltottak fel: „*Mit tegyünk, atyámfiai férfiak?*“ (Ap.Csel.2:37b).

Az Evangélium hirdetése közben a hívő hallgatóság különböző átélések megtapasztalásán megy át. Amikor Péter a Kornélius házában prédikált, az összegyűlteken minden végbement egyetlen egy prédikáció által, a megtéréstől elkezdve a Szent Szellemmel való beteljesedésig, minden egyszerre (Ap.Csel.10:34-48). A hallgató közönség belső beállítottságától függően, az ő hitbéli elvárásuktól és a felhatalmazott prédikációtól függően működhet Isten Szelleme a hirdetett Igék alapján. És jó, hogy nem létezik egy beállított sablonosság, amelyet alkalmazni lehetne. Az Isten előtt igazi érvényes és kiható hit a prédikációból jön — a teljes Evangélium, az Ige-üzenet hirdetéséből. A hallgatók részesülhetnek az összes tapasztalatokban, amelyek az üdvösséghez szükségesek. Istennek Szelleme elkezd működni, azáltal, hogy megajándékoz önismerettel és megbánáshoz vezet. Az ember bűnbánatot érez olyan dolgok iránt, amelyet nem igazságosan vitt véghez, és bocsánatot kér Istentől.

A bűn felismerése olyan mélyre hatol, hogy a szent Isten jelenlétében felismeri az ember: „*Uram, vétkeztem az ég ellen és Te ellőtted!*“ És bekövetkezik egy jóvátétel. Aki lopott, az nem lop többé; aki hazudott, többé nem hazudik stb. Bekövetkezik egy valóságos megtérés és megújulás Krisztushoz, amely az újjászületésbe torkollik. Akit így birtokába tudott venni az ÚR, az kérni fogja Őt a megbocsájtásra és beismeri neki mindazt, ami terheli és lenyomja őt. Az imádság közben valami rendkívüli dolog történik, nevezetesen a természetfölötti kegyelmi munka: hirtelen betölti az üdvbizonyosság és Isten békéje a szívet. Egy ember aki bűnbánatot érez, tudja abban a pillanatban, hogy a Jézus Krisztusban vetett hit az, amely az üdvösségre vezet. Ez egy valóságos élmény, egy észrevehető belső folyamat, miközben Isten Szelleme közvetlen hatást gyakorol a hitre jutott emberben. Isten Szelleme pedig bizonyosságot tesz az ő szellemének, hogy Istennek egy gyermeke lett (Róma 8:16). A Jézus Krisztusban való üdvre jutás mind e mai napig átélhető; igenis megtapasztalható.

Aki igazán hittel fordul Istenhez és bizalomteljesen feltárja Neki a szívet, aki nem csak azt mondja magában: „Elmegyek egyszer oda és meghallgatom magamnak a dolgot“, hanem a megfelelő hozzáállással jön és beszélgetni kezd az Úrral, miután a prédikáció alatt érintve lett az elmondottak által, átéli Istent ténylegesen még ma is, úgy, mint az első kereszténység idején. Ő szavahihető, Őbenne valóban meg lehet bízni.

Szájalomra méltó, hogy a sokféle szellemi áramlások révén, az Úrhoz vezető keskeny út és a Jézus Krisztus követéséhez tartozó élmények, egy egész eltorzult képben vannak ábrázolva.

Az Istennel való beszélgetés gyermekies hitű kell legyen, úgy, mintha egy levélre válaszolnánk. Mi utalással vagyunk arra, amit Ő Írásban meghagyott nekünk, hiszen az Igén keresztül szól Isten hozzánk, és imában mi beszélünk Istennel. Ő felkínál nekünk valamit, megismerteti velünk az Ő szándékát. Imádságban hivatkozunk erre és köszönetet mondunk mindenért. Ilyen módon kerül az ember egy személyes közösségbe Istennel.

Hittel és bizalommal teret adunk az Igének, hogy érintsen bennünket és máris érezzük, hogy egyszerre egészen személyesen magába foglal bennünket, úgy, mint Nikodémust: „*Jézus így válaszolt néki: »Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik újonnan felülről, nem láthatja meg az Isten országát«*“ (Ján.3:3). Az újjászületés élménye egy Istentől elrendelt, elengedhetetlen szükségesség ahhoz, hogy egyáltalán Isten országába bejuthassunk. „*Ne csodálkozz, hogy ezt mondom neked: Újonnan kell születeteket felülről*“ (Ján.3:7). Az újjászületési élménynek semmi köze nincs a reinkarnáció (újra megtestesülés) filozófiájához, amelyet gyakran félrevezető módon újjászületésnek neveznek. Az újjászületés átélésével a Szentírás tanítása szerint, nem az ember tér vissza valamilyen más, külsőséges formába vagy alakba, hanem úgy, ahogy van és él az ember, hívővé lesz, befogadja magába Isten Beszédét, miközben a szent Szellem véghezviszi a nemzést és az ember lelkében előidézi az új, isteni életet.

„*De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, megmentett bennünket — nem az általunk véghez vitt igazságos cselekedetek alapján, amelyeket állítólag mi hoztunk volna létre, hanem az Ő irgalmassága és könyörületének következményeképpen — üdvözített minket az újjászületés fürdője és a szent Szellem megújításán keresztül, akit gazdagon kitöltött ránk a mi Üdvözítőnk, Jézus Krisztusunk által, hogy az Ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek.*“ (Tit.3:4-7).

A 2-ik fejezet 11. versében azt írja az apostol: „*Mert megjelent az Isten kegyelme, amely minden embernek üdvösséget hoz.*“ A megkegyelmezett ember felismeri, ami az ő üdvösségére szolgál és szükséges. A levelekben ábrázolva lettek azok élményei, akik még nagy részben látták és átélték Krisztust. És minthogy *Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz* (Zsid.13: 8), ugyanazon dolgokat viszi ma is véghez azokban, akik hozzá jönnek. Aki befogadja az Igazság beszédét, átéli azt, ami abban ígéletben lett adva. „*Az Ő szabad akaratából, nemzett minket létezőkké az igazságnak Igéje által* (újonnan születve), *hogy mintegy első zsengéje legyünk az Ő alkotásai között*“ (Jak.1:18).

Ugyanezeket a gondolatokat juttatja kifejezésre Péter apostol is miközben írja: „*Minthogy megtisztítottátok lelkeiteket az igazság iránti engedelmeskedésben a képmutatás nélküli testvérszeretetre, úgy szeressétek egymást kitaratóan tiszta szívből, mert hiszen nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, tudniillik az Isten élő és örökké megmaradó Igéje által.*“ (1.Pét.1:22-23). Aki személyes tapasztalatokban átéli Istent, úgy ahogyan az Igében részletezve lettek, az egy része lesz az Ő Igéjének és az Ő akaratának és ezáltal beilleszkedik az Isten üdvhatározatába. Ilyen emberek pedig a maguk részéről képesek mindent helyesen besorolni a Szentíráshoz megfelelően. A megváltottnak tehát szükségük van a Megváltóval való eggyé válásra, hogy ugyanabból a perspektívában lássunk, amint Ő is lát, és ugyanazt akarjuk, amit Ő is akar.

A megtérés, megújulás és újjászületés élményével együtt, elkezdődik a Jézus Krisztus követése. Erre van sarkallva az ember, testestől - lelkestől. Hogy mit mindent foglal magába a tanítványság, sok Igehelyekből kivehető. Hirtelen az ÚR áll az első helyen. Amennyiben a helyzet úgy követeli, magunk mögé kell tudjunk mindent az Isten országa miatt, legyen az ház vagy udvar, férj vagy feleség, testvérek, szülők vagy gyermekek, barátok stb. (Lk.18:29); ez annyit jelent, ha csak egy érintett személy lesz hívő a családban, a család többi tagjai pedig nem, az illető személy nem hagyhatja magát megakadályozni. A Krisztus követése nem azt jelenti, hogy be kell lépni egy kolostorba vagy egy szerzetesrendbe, hanem hogy az illető megmarad az ő családi és hivatási körében és az ő mindennapi életmódjával Isten akaratához igazodva. A széles útról való letérés és a keskeny útra való lépés minden embernél következményekkel jár. Senki nem szolgálhat két ÚRnak, senki nem járhat egy időben két úton. A döntés létre kell jöjjön, azonfelül az ember élete önmagában tanúskodik arról az útról, amelyen jár.

Az átélt megújulás az ember szívét érinti az Ige értelmében: „*ÉN egy új szívet akarok adni nektek*“ (Ezék.36:26). A belsőleg megújult ember ama rendkívüli feladat előtt áll, mindent letenni abból, ami a régi emberre ráta- padt. Lényegében véve minden hitetlen ember kettős életet folytat. Ő nem az, akinek kiadja magát és aminek mások tartják. Minden embernek két arca van: egyszer úgy mutatja magát, mint amilyen szeretne lenni, azután pedig amilyen valójában. Ebben a tekintetben is félreérthetetlenül és kifejezetten kioktat az Ige: „... *hogy tudniillik le kell vessétek a régi életmód szerint való ömbert, aki kéjvágó mohósága következtében megsemmisíti magát, ellenben meg kell újuljatok szellemi életek legbelsejében és elmétekben, és öltsetek fel az új embert, aki Isten képmása szerint teremtett valóságos igazságosságban és tisztaságban.*“ (Ef.4:22-24). A következő versekben fel van sorolva egy egész lista azon dolgokkal, amelyek nem tartoznak hozzá az új élethez.

Miután az ember lelkiismerete fel lett élesztve a szellemi halálból, Isten Szelleme felhívja a figyelmet azon dolgokra, amelyek Isten előtt nem helyénvalóak. Ez hozzátartozik a hívő ember megszentelődéséhez. *„És ne szabjátok életviteletek módját e világiidőhöz, hanem változtatok meg értelmek megújulása által, hogy biztos ítéletet nyerjeteek afelől, miben áll az Isten akarata, tudniillik az ami jó, ami neki tetsző és tökéletes“* (Róm.12:2). Aki Jézus Krisztus követésébe lép, az nem fogja nyakláncsal a nyakába hordani a keresztet vagy a vállán, hanem magára veszi a megfeszített Krisztus gyalázatát, és a keskeny úton jár, amely az életre vezet“ (Mt.16:24).

Pál apostol így fejezi be a Galatabeliekhez írt levelét: *„Bennem azonban ne merüljön fel valami más dologgal dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára“* (6:14). Csak aki meghalt saját magának és a világnak, az képes Krisztussal élni már itt és ama más világban. Minden másegyébb saját jellegű jámbor kívánságok és erőfeszítések, mindig újabb és jobb célkitűzésekkel, amelyek azonban eleve kudarcra vannak ítélve. A megváltottak egy igazán Istennek tetsző elsőszülött sereget alkotnak.

Sajnos ezen a területen is egy nemkívánatos elfajzást kell elkönyvelnünk, amelynek egyáltalán semmi köze nincs a bibliai fogalomhoz „mindenről lemondani és az Urat követni.“ Az őskereszténységben és az első évszázadokban, valamint az igazi hívők között, minden időben, még most a 20-ik évszázadban is, mindazok akik átérték Krisztust, éppen ott ahol találtattak, ahhoz igazodtak, ami a hívőkké lettektől el van várva. Senki nem vonult vissza egy kolostorba vagy mélyedt el valamilyen jámbor, ájtatos, ismét önkényes igazságosságra alapozott meditációkban. Úgy az apostolok, mint az őskeresztényi hívők, minden tekintetben egy meglehetősen normális életet folytattak, azonban Krisztussal! Mindenki össze volt kötve Krisztussal, legyen az a munkahelyen, a családban, a falúban, a városban, ilyen módon tehát élő tanúbizonyossága volt az átért kegyelemnek. A hívővé lett embernek megvan a lehetősége Isten ereje által, az Ige korlátai között, egy egész normális életet folytatni. Ehhez hozzátartozik a házasság, a munkaviszony és minden más egyéb, ami magában foglalja a földi élet teljes területét. Ennek következtében nem arról van szó, hogy az ember ki legyen véve ebből a világból, hanem arról, hogy minden ami világi, az legyen kivéve az emberből.

23. Fejezet

A MEGSZENTELŐDÉS

Ahogy Pál apostol, úgy minden igaz szolgálója Krisztusnak aggályosan igyekszik arra, az Evangéliumot olyan módon hirdetni, hogy valamennyien keresztülhatoljanak egy Istennek tetsző élethez: „... *hogy a pogányokért legyek Krisztus Jézusnak szolgálója, és végezzem az Isten üdvüzenetével kapcsolatos papi szolgálatot úgy, hogy a pogányok egy Istennek tetsző, a Szent Szellem által **megszentelt** áldozattá legyenek.*» (Róm.15:16).

Ez a téma is hozzátartozik a teljes Evangélium hirdetéséhez. A Zsid. 12:14-ben félreérthetetlenül meg van írva: „*Törekedjete szorgosan mindenki iránt a békességre és a **megszentelődésre**, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.*“ Ez egy komoly tényállás. Itt ismertette van a hívőkkel, a megigazultakkal, a megújultakkal és a megtértekkel, hogy megszentelődés nélkül nem láthatják meg az Urat, következésképpen: nincs osztályrészük az első feltámadásban, az átalakulásban, az elragadtatásban és nem vesznek részt a Bárány menyegzőjén. De hiszen éppen ez a törekvés kívánatos célja. Ők szeretnék látni Őt, mert akkor lesznek átalakítva az Ő képére és hasonlatosságára (1.Ján.3:2-3). A megadott időpontban beteljesedik, amit a mi URUNK az Ő hegyi beszédében mondott: „*Boldogok (üdvözülni fognak) a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent*“ (Mt.5:8).

A megváltottak sarkallva vannak a megtisztulásra és az Isten Igéje és Szelleme által való megszentelődésre, mégpedig az Ígéreteknek alapján, amelyeket Isten adott és amelyeket ők elhisznek, hogy annak megfelelően megvalósítva lássák azokat. „*Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, hadd tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi **megszentelődésünket!***“ (2.Kor.7:1). A közvetlenül előtte álló versekben rá van mutatva, hogy melyik csoportra van itt utalva. Azokról az emberekről van szó, akik között Isten jelenléte nyilvánvaló, akiket az Ő népének nevez. Ők össze lettek gyűjtve és minden olyan dologtól külön lettek választva, amely nem isteni eredetű. Ők megszívlelik azt, amit az ÚR mond: „... *tisztátalant ne érintsetek, úgy Én magamhoz akarlak fogadni titeket*« és: *»Atyátokká leszek nektek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá legyetek*“ .“ (2.Kor.6:16-18).

Az éppen idézett versben két terület lett nevezetesen megjelölve: A hústest beszennyeződése, tehát a testben bekövetkezett vétkes áthágások, és olyan bűncelekmények, amelyek beszennyezik úgy a lelket, mint a szellemet is. A teljes megszentelődés magába foglalja az ember egész lényét. Krisztusról, aki bensőségesen szerette az Ő gyülekezetét és feláldozta magát érte, ismertette van, hogy milyen célból történt: „... *hogyan megszentelje azt, miután megtisztította őt az Ige vízfürdőjével, hogy így Önmaga elé állítsa a gyülekezetet megdicsőülten, hogy ne legyen rajta szennyfolt, vagy ránc, vagy bármi ehhez hasonló fogyatékoság, hanem hogy annál inkább szent és kifogástalan legyen.*“ (Ef.5:26-27).

A megváltottak feddhetetlenül, hibátlanul és megszentelten fogják meg látni az ő Megváltójukat. A **megszentelődés** közben „*az Ige általi vízfürdésről van szó*“. Ez esetben is egy jól közérthető példa lett alkalmazva: nem egy locsolás ill. permetezés, hanem egy teljes fürdés, egy alámerülés az Ige teljességébe, amely Szellem és élet. Az ember egész lényé, szelleme, lelke és teste az Ige korlátai közzé van állítva, ami azt jelenti: hogy Isten akaratának örömmel és nem kényszerítve eleget tenni. Ez az Ige általi vízfürdés lemos minden biblia ellenes hagyományt, minden haszontalan tradíciót, az összes szokásokat, terheket, szenvedélyeket és megkötözöttségeket. A mi URUNK azt mondja: „*Ti már tiszták vagytok amaz Igék következtében, amelyet szóltam néktek*“ (Jn.15:3). Az Igéből felismeri az ember, ami nincs Isten akaratára szerint, és ennek megfelelően rendezzi az ő életét.

Az Ige és a Szellem által való megtisztulás és megszentelődés csak ott jöhet létre, ahol az ember kész elhinni az Igét a maga teljességében, és kész annak megfelelően élni. Az ÚR Jézus, a mi URUNK, nemcsak az üdvösségünkre adatott, hanem igazságszolgáltatásunkra és megszentelődésünkre is (1Kor.1:30). Közvetlen ezután áll az indokolás: „... *hogyan megartsa magának az ő érvényességét: »Aki dicsekedni akar, az dicsekedjék az Úrral!*«“ Ennélfogva a saját hírnév teljesen ki van zárva, ugyanis többé nem az számít, amit mi képesek lennénk véghezvinni, hanem csak az, amit Ő elvégzett bennünk. Egyedül Őt illeti a dicsőség és a tisztelet. „*Mert az Ő alkotása vagyunk, akiket a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre rendelkezésünkre állított az Isten, hogy azokban járjunk*“ (Ef.2:10). Isten mindenről gondoskodott. Sőt ezenfelül még azokat a dolgokat is, amelyekben járunk kell, amit követel tőlünk, máris a rendelkezésünkre állította. Már most csak járunk és élnünk kell abban.

Az ÚR Jézus egyértelművé teszi, az igazi megszentelődés jelentőségét, milyen módon történik meg, és hogy erről Ő már eleve gondoskodott: „**Szenteld**

meg őket a Te Igazságodban: A Te Igéd az Igazság ... És Én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az Igazsággal“ (Jn17:17-19). Egy Isten előtti hatályos megszentelődés, csakis az Ige Igazságában - amely szent - lehetséges. Minden emberi, saját erőfeszítés áll-szentséghez vezet.

A Szentírásban a „szent“ fogalom eredetileg kizárólag csak Istenre vonatkozik, mert csak Ő egyedül szent. A továbbiakban minden ami Őbelőle ered, úgyszintén szent. Azt is amit Ő mint Szent, Önmagának igényel, megszenteli. Ekként lesz az Ő népe egy szent Nemzet (2.Móz.19:6). Elhívás és felszentelés által pedig a Nemzet papjai is szentek (3.Móz.21). A főpap fejpántján (homlokdíszén) ez állt írva: „Az Úrnak szentelt“ (2.Móz.28:36+38). Csak Istennel összeköttetésben lehetnek emberek vagy dolgok szentek, akiket elkülönített és akiket szolgálatába állított magának.

Ézsaiás prófétának egy rendkívüli élménye volt: Ő látta az URat a trónon és hallotta a mennyei lények ujjongását: „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!“ (6:3). János apostol hasonlóan mondja amikor beszámol, hogy látta az URat a trónon: „... és szünet nélkül, éjjel és nappal ezt mondták: »Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aKi vala és aKi van és aKi eljövendő!«“ (Jel.4:8). A szent és tökéletes Isten szentel meg és tesz tökéletessé. Ő elkülönít, kivezet és lehetővé teszi Megmentőként, hogy a megmentettek részesei legyenek az Ő saját személyének. „Mert mindkettő, úgy a megszentelő, mint akik **megszenteltek** lesznek, mindnyájan egy Atyától származnak; ez az oka annak, hogy nem szégyenli őket »atyjafiainak« nevezni“ (Zsid. 2:11).

Jézus Krisztus, a Megváltó, az Isten Szentjének van megjelölve, mert a szent Istentől vette keletkezését. Az új élet, amelyet az ember Istentől kap, valójában a Jézus Krisztus élete, minden erényeivel és tulajdonságaival. Ilyen módon megy végbe a megszentelődés a Szentírás beszéde szerint: „Szentek legyetek, mert Én szent vagyok“ (1.Pét.1:16).

Pál apostol újra és újra úgy köszönti a hívőket mint szenteket és szereteteket. „... üdvözetünket küldjük az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban **megszentelteknek**, azoknak, akiket elhívott **szenteknek**“ (1.Kor.1:2).

„Én, Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, üdvözetemet küldöm az Efézusban élő **szenteknek** és a Krisztus Jézusban lévő hívőknek.“ (Ef.1:1).

„Mi, Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgálói, üdvözetünket küldjük mindazoknak a Krisztus Jézusban hívő **szenteknek**, akik Filippiben vannak, püspökeikkel és diakónusaikkal egyetemben“ (Filippi 1:1).

„Öltsétek tehát magatokra – mint Istennek választottai, **szentek** és szerettek -, könyörületet szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hoszszútűrést“ (Kol.3:12).

Isten csakis tökéletességet ismer. Jézus Krisztus által, Isten úgy látja a megváltott sereget, mint elhívottakat, szeretetteket, megtisztultakat és megszentelteket, mint az Ő kiváltságos tulajdonait. Az Ő szent Igéjén keresztül és az Ő szent jelenléte által, egy Őnéki szentelt nép vagyunk. Pál apostol a Szellem által kimunkált **megszentelődésről** beszél, amely az Igazságban való hit által munkálkodik azokban, akik ki lettek választva az üdvösségre (2.Thess. 2:13).

Aki Jézus Krisztust nem élte át úgy, miként a korai keresztények átérték Őt és netalán azon a véleményen van, hogy visszavonultság, elkülönülés által, szegregáció, vagy mi több talán valami bűnbánati gyakorlatok által, esküvel való lemondás, vagy nélkülözések árán, mindazoktól megfosztva magát, amit az élet nyújt, megszentelődik, az tudja meg, hogy Isten előtt minden ilyen dolog nulla és semmitmondó! A megszentelődés csak annak az életében jöhet létre, akit Isten kihívott, elkülönített, megkegyelmezett és az újjászületés által az Ő tulajdonává tett. Csak azokat az embereket, akik tökéletesen az Úrnak szentelték magukat, lesznek az Őíránta és az Ő Szava iránti engedelmisségben az isteni Igazságban áthatva és megszentelődve. Tehát a megtért ember, aki eme magas isteni elhivatottság alapján, elrendeltetett egy rendkívüli isteni célra, nem osztozhat meg többet a világi élvezetekben, mert így van megírva: „*A világ pedig elműlik élvezeteivel együtt; de a ki az Isten akarát cselekszi, megmarad örökké*“ (1.Ján.2:17). Ez magába foglalja mindazt, amit Isten elrendelt vagy megtiltott: a tízparancsolatot és az összes többi előírásokat (3.Móz.19-21), ami a személyes életet érintik, a hegyi Beszédet, az Evangéliumokat és a Leveleket. Az Istentől megszentelt ember magában hordozza az Ő Szavát, hogy Isten kegyelme által beteljesítse azokat és ne vétkezzen.

Ilyenekhez intézi Pál apostol az Igét: „*Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket gyökerestől; és maradjon őrizetten meg a ti szellemetekkel, lelketekkel és testetekkel együtt teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztusunk visszajövetelére. Hű az, aki elhív erre titeket: Ő az, aki ezt megvalósítja*“ (1.Thess.5:23-24).

A Szentírásnak ismeretlen a katolikus gyakorlat, ami a boldog-, és a szentté avatást illeti. Nem ismer olyan halottakat sem, akikhez mint szentekhez vagy védőszentekhez kellene folyamodni. Mindez csak egy megnyugtató félrevezetés. Emberek milliói úgynevezett szentekhez fordulnak, akik lényegében nem is léteznek. Mi azt kaptuk parancsolatba, hogy közvetlenül Istenhez és ne emberekhez forduljunk. Aki olvas efelől, megállapíthatja, hogy különö-

sen a távol-keleti vallásgyakorlatokban egy nagyon nagy szerepet játszik az elődökre hivatkozó babonáság. Márpedig üdvözíteni és megszentelni csakis az egyedüli Szent Istennek áll hatalmában. Aki élete folytán nem jutott el az üdvösségre és a szent életre, az, az ő halála után sem kapja meg többé. Ezen még a hátramaradottak imádsága sem segít.

Péter apostol emlékezteti és sürgeti a hívőket, tekintettel ama nagy napra, amely el fog jönni: „*Mivel pedig mindezek így feloldódnak, milyen szenteknek és kegyeseknek kell nektek bizonyulnotok, mialatt várjátok és készek vagytok az Isten napjának az eljövetelére.*“ (2.Pét.3:11-12).

Hangsúlyozni kell, hogy nem az ember az, aki elér valamit, amire büszke lehetne. A megszentelődés egy Istentől ajándékozott állapot, amit mi helyben hagyunk, amit magunkévá teszünk és amelyben élünk. A megszentelődés is éppúgy, mint a megváltás, a Jézus Krisztus áldozata által lett lehetséges, mert így akarta Isten: „***És emez Ő akaratának a következtében a Jézus Krisztus testének feláldozása által, egyszer s mindenkorra megszentelttünk***“ (Zsid.10:10).

24. Fejezet

A SZENT SZELLEMMEL VALÓ KERESZTSÉG

Aki hívővé lett, megkeresztelkedik alámerítés által bibliailag a vízben az Úr Jézus Krisztus nevére. Ilyen módon igazolja az ember a maga részéről Isten iránt, hogy elfogadta az Ő általa létrehozott új Szövetséget. Az Isten által adott válasz pedig, amit a hívő kap, abban áll, hogy részesíti őt a Szent Szellemmel való keresztséggel. Ennélfogva egy természetfeletti élményről van szó, amelyben az igazi hívők ama pünkösöd napja óta ismételten részesednek. Erről a témáról köteteket lehetne írni. Ebben az előterjesztésben azonban, csak távirati stílusban fogjuk a Szent Szellem működésének jelentős területeit vázolni. Először is azokat az ígéretek kell figyelembe vennünk, amelyek már előzetesen a Szent Szellemmel való betöltetésre hivatkoztak. Jóel próféta leírja a 3. fejezetben a pünkösöd eseményeit.

Nem létezik ember, akinek befolyása lenne erre az élményre, ez egy természetfeletti esemény, amivel Isten megajándékozza az embereket. Evégett mondta Péter: *„Hanem itt beteljesedik a Jóel próféta által adatott ígéret: »És lesz az **utolsó napokban**, így szól az Isten, ekkor kitöltök az Én Szellemből minden halandóra úgy, hogy a ti fiaitok és leányaitok profetikusan beszélnek és a ti ifjaitok látomásokat látnak, és a ti véneitek pedig kinyilatkoztatásokat kapnak álomban« ...”* (Ap.Csel.2:16-17). Az „utolsó napok“ megfogalmazásával az utolsó kétezer évre van utalva, mivelhogy *„az Úrnál egy nap annyi, mint ezer esztendő ...”* (2.Pét.3:8).

Ez a tapasztalat természetfeletti, ezért olyan kísérő jelenségektől van körülövezve, amelyek felülmúlják az emberi tehetséget, adottságot és talentumot. A Szent Szellem kitöltése által hatékony lesz egyrészt a kilenc szellemi ajándék a gyülekezetben, úgy, amint az 1.Kor.12:4-11-ben írva találjuk, másrészt pedig ugyanaz a Szent Szellem előidézi a kilencszeres gyümölcsöt az egyéni életben, amint a Gal.5:22-23-ban van felsorolva. Ahol Isten Szelleme valóban hatékony, ott megtalálhatóak a Szellem ajándékai és gyümölcsei, amelyeken keresztül nyilvánvalóvá válik Jézus Krisztus lény a hívőben. A szellemi ajándékok használatára itt nem térhetünk ki részletesebben; ámde ezek éppen úgy, mint az öt szellemi szolgálatok is (1.Kor.12:28; Ef.4:11) a gyülekezet épülésére szolgálnak (1. Kor.12+14).

Az Ótestamentumban megígérte Isten, hogy kiönti az Ő Szellemét minden testre. Az Újtestamentumban pedig az lett mondva, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia az, aki Szellemmel és tűzzel keresztel (Mt.3:11). Lukács beszámol arról a bejelentésről, amit Keresztelő János a következő szavakkal adott tovább: „... »*En vízzel keresztellek titeket; de eljön Az, a Ki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja száját megoldjam: Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket.*«“ (3:16). A kifejezések egyesítéséből „szent Szellemmel és tűzzel kereszteni“, keletkezett (németül: „Geistestaufe“) a „szent Szellemmel való keresztség“ szó, mivel egy „belemértkezésről“ van szó. Úgy, amint János vízbe merített, úgy bele kell legyenek merítve a hívők a Szent Szellem teljességébe.

Az üdvesemények teljessége központilag Krisztusra vannak orientálva; Ő áll az üdvtörténelem középpontjában. Őbenne hozta létre Isten az új kezdetet mint az **Elsőszületben**, akire leszállott a Szellem, hogy azután éppen úgy Őáltala kiáradjon minden **Elsőszülettre**: „*Azt történt, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is meg lett kereszelve és imádkozott, megnyílt az ég, és leszállt rá a Szent Szellem galambhoz hasonló alakban.*“ (Luk.3:21-22). Jézus, az Emberfia imádkozott. Megnyílik az ég, és a Szent Szellem láthatóvá válik, éppen úgy mint az 1.Mózes 1-ben, amikor is Isten Szelleme a végtelen mélység felett lebegett, most pedig galamb formájában. Isten Szellemének nincs testalkata, azonban kinyilatkoztathatja magát egy bizonyos formában (alakzatban).

A galamb jelképében szemléltetve van valami, éppen úgy mint a Bárány jelképében is. Isten Fiának nincsen Bárány alakja, Ő függőlegesen jön-megy, mint mi emberek. Eme jelkép által illusztrálva lett az a megváltás isteni jelentése: a bárány, mint áldozati állat a legszelídebb lényel az állatok között, a galamb, amelyet már Nóé kiengedett a bárkából, mint az ég madarát, amelynek nincs epéje és tiszta. Evégett szimbolizálja itt a galamb az Isten Szellemét, amely leszállott az Isten Bárányára. Isten kinyilatkoztathatja magát a legkülönbözőbb módon és ugyanakkor mindig egy és ugyanaz marad.

Isten nem egy hosszú szakállú öregember. Noha Dániel tiszteletreméltó idős korúnak látta Őt, aki helyet foglal ítéletet tartani (Dán.7:9-14). És mert Isten nincs időbeli viszonyoknak alávetve, nem is öregedhet meg. Viszont amikor arról van szó, hogy a legfelsőbb bíróként felfedje magát, kinyilvánítva az Ő tekintélyét és méltóságát, akkor úgy nyilatkoztatja ki magát, amint ezt Dániel is látta. Párhuzamosan ehhez el lehet a Jel. 1-ben is olvasni és talán nagy meglepetéssel megállapítani, hogy az Emberfia, aki a Dániel próféta könyvében a tiszteletre méltó öreg korúhoz ment, hogy átvegye a hatalmat minden nép és nyelv fölött (Dán. 7), a Jelenések könyvében azon öreg korú-

nak van leírva: „*feje pedig és a szakállszőre fehér volt, mint a hófehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűz lángja*“ (Jel.1:14).

Isten kinyilatkoztatásának a sokszerűsége, egyszerűen lenyűgöző. Az Isten Szelleme kenetként és inspirációként jött az ószövetségi próféták életébe. Keresztelő Jánosról az van beszámolva, hogy már születésétől kezdve telve volt Szent Szellemmel (Luk.1:15). Simeonról az van írva, hogy Szent Szellem volt rajta (Luk.2:25-26). Zakariásról az áll írva, hogy Szent Szellemmel lett betöltve (Luk.1:67). Az Úr Jézus már a Szent Szellem kitöltése előtt megbízást adott a Szent Szellem által az apostoloknak, akiket Ő kiválasztott (Ap.Csel.1:2).

A Szent Szellem sok és különbözőképpen működik. Ő beszélt, Ő kinyilatkoztatott dolgokat, Ő bejelentett stb. A Szellemtől nemzett Isten Fia, aki egyidejűleg ember Fia volt, aki beteljesedett a Szent Szellemmel az Ő szolgálatának elején itt a földön, azért, hogy azután mindazokat akik Istenből születnek és Ő megvált, ugyanazzal a Szent Szellemmel, amely a Fiúság Szellemének is van jellemezve, betölthesse. (Róma 8:15). Ott bekövetkezett az Isten Fiának beiktatása az Ő szolgálatába és itt pedig az Isten fiainak és leányainak a szolgálatba állítása történik.

A próféták fel voltak kenve, világosítva, ihletve; mindazonáltal mint minden más ember, egy természetes nemzés révén születtek erre a világra. Az új isteni nemzedék, amely Jézus Krisztussal vette kezdetét, mennyei eredetű (1.Kor.15:47). A földön csak jövevények és vándorok vagyunk, otthonunk „ott van a magasságban“ A próféták számos helyen megjövendölték a szent Szellem eljövetelét, és az Úr Jézus kilátásba helyezte a Vigasztaló, a Pártfogó eljövetelét: „*Amikor eljön a Vigasztaló — a Pártfogó, akit Én küldök el nektek az Atyától, az Igazságnak Szelleme, aki az Atyától származik ...*“ (Ján.15:26).

A niceai hitvallomásban a következők állnak: „... aki az Atyától és Fiútól származik ...“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, 40. old.). Ellenben az Isten Szava egész érthetően igazolja: Úgy amint a Fiú Isten látható megnyilvánulásaként, Immánuelként, Istenből származott, úgy a szent Szellem is Istenből ered. Ennélfogva mindkét esetben ugyanaz a vonatkozási pont: ugyanis Isten, mint a véglegesség, mint az eredet (a kezdet). Az általános imaképlet „Dicsőség Istennek az Atyának és a Fiúnak és a Szent Szellemmel“ egy bibliaellenes koholmány.

Nincs olyan Igevers, amelyben az Isten Szellemének imádatáról állna valami. A Fiú sem fogadott el semmi tisztességet, hanem azt mondta: „*Én nem fogadok el dicsőséget emberektől*“ (Jn.5:41). Egy ezredes megszólítására: „*Jó Mester, mit cselekedjem, hogy elnyerhessem az örök életet?*“, így felelt az Úr Jézus mint Emberfia: „*Miért mondasz engem jónak? Senki sem*

jó, egyedül csak az Isten“ (Luk.18:18-19). Pál apostol a Rómabeliekhez írt levél utolsó fejezetének, utolsó versében, egyetlen egy mondatban kifejezésre juttatja az igazi imádat helyes módját: „Az egyedül bölcs Istennek szóljon a dicsőség a Krisztus Jézus által örökkön örökké! Ámen.“

Amikor Isten Szelleme elkezd egy emberben hatást gyakorolni, elsősorban három dolog történik. Ezek a Ján.16:7-11-ben vannak felsorolva: „*Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, hogy Én elmegyek; mert ha nem megyek el, nem jön el hozzátok a Segítő — a Pártfogó; ha pedig elmentem, elküldöm őt ti hozzátok. És amikor az eljött, leleplezi a világ szemei előtt, hogy mi a bűn és mi az Igazságosság és mi az ítélet.*“

Ez a három fogalom sem lett kiszolgáltatva önkényes emberi szeszélyeknek! Amikor tehát eljön a Szellem, megnyitja a bűnös ember szemét: „*bűn dolgában, hogy nem hisznek Én bennem; az Igazságosság dolgában, hogy Én felmegyek az én Atyámhoz és többé nem láttok Engem; Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett.*“ Az első ember hitetlensége volt az, amely a szófogatatlanság következtében áthágáshoz vezetett. A hitetlenség bűne az —nem a bűnök sokasága, amelyek csak következményei a hitetlenségnek, hanem az egy bűn, tudniillik a hitetlenség az, amely távol tart Istentől és az örök élettől. Hadd tegye ezt e két Igevers érthetővé. Az ÚR azt mondta: „*Ezért mondtam nektek, hogy meghaltok a ti bűneitekben: mert ha nem hiszitek, hogy Én vagyok az, meghaltok a ti bűneitekben*“ (Jn.8:24). És: „*Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki hallja az Én Igémet és hisz abban, aki elküldött Engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem általment a halálból az életre*“ (Jn.5:24).

Amennyiben az Isten Szelleme egy emberben hatást gyakorol, azzal kezdi, hogy rámutat a végzetes bűnre: az Isten és Isten Szavával szembeni hitetlenségre. János apostol így írja: „... *Aki nem hisz az Istennek, az máris hazuggá tette Őt*“ (1.Ján.5:10). Abban a pillanatban, amikor egy ember nem hisz Istennek és azt, amit Jézus Krisztusban elvégzett, hazuggá teszi Őt és megfordítja a szereposztást: az ellenség oldalára állítja magát igazat adva neki, ezzel pedig meghatározza őt mint igazságot, ezen keresztül pedig Istent jogtalan állapotba helyezi és hazuggá teszi Őt. Ezt pedig Isten nem tudja így elfogadni.

Ezért győzi meg a szent Szellem a bűnöst legelőször is a hitetlenség bűnéről, bűnbánathoz vezeti őt és ezzel együtt a második lépéshez, az igazságossághoz ill. a megigazuláshoz. Harmadszor pedig eljut az ítélet felismerésére, hogy a világ fejedelme megítéltetett. Isten maga mondta ki a sátán felett az ítéletet. A János ev. 12-ik fejezetben leírt folyamatnál hallani lehetett Isten hangját, mint valami hatalmas mennydörgést: „*A sokaság pedig, amely ott állt és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt; mások azonban így szól-*

tak: »Angyal beszélt vele«. Jézus megszólalt és ezt mondta: »Nem én érettem hallatszott ez a hang, hanem tiértetek. Most végbe megy egy ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme« (29-31). A sátán, a bűn kezdeményezője, megítéltetett; a kígyó feje szét lett taposva.

Pünkösd napján a hívők valamennyien, akik előzőleg megtisztultak és megszentelődtek az Igazság Beszéde által, be lettek töltve Szent Szellemmel. Elolvashatja mindenki saját magának, hogy ennél fogva mi történt. Ez volt az isteni üdvhatározat csúcspontja, amely átvezetett a keresztre feszítésen át, a feltámadáson és a mennybemenetelen, egész a Szent Szellem kitöltetéséig. És ahhoz, hogy ez az élmény mindenki számára érzékelhető legyen, „*hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol időztek.*“ Mindazonáltal nem ez a hallható és érzékelő dolog volt a legjelentősebb, hanem az, ami a későbbiekben újra és újra megismétlődött: **majd mint valami lángnyelvek, amelyek szétszórtak és leszálltak mindegyikükre.** Nincs többé egyetlen egyszer sem arról jelentve, hogy további szélrohamhoz hasonló zúgás vagy nagy vihar jött volna, ellenben valahányszor a hívők Szellemmel és tűzzel lettek kereszttelve, hasonló kihatások voltak mint a pünkösd napján. „*És mindnyájan meg lettek töltve Szent Szellemmel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy ahogyan a Szellem adta nekik, hogy szóljanak*“ (Ap.Csel.2:2+4).

Pünkösdkor kétszeres természetfeletti csoda történt. Az egyik abban állt, hogy a hívők a Szellem által más nyelveken beszéltek, a második pedig, hogy az összesereglett soknyelvű sokaságból, mindenkit az ő saját nyelvén hallotta beszélni őket: „*Mindnyájan megdöbbenek és csodálkozással telten kérdezték: »Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan van az, hogy mindegyikünk a maga anyanyelvén hallhatja őket?*“ (Ap.Csel.2:7+8). A pünkösd napján még nem volt szükséges a tolmácsolás ajándékára, Isten Szelleme egyenesen közvetített a beszélőktől a hallgatókig. A tolmácsolás ajándéka majd csak a későbbiekben van megemlítve a kilenc szellemi adományok között. Normális esetben úgy lett alkalmazva, hogy ketten, legfeljebb hárman egymásután beszéltek egy a Szellem által adott nyelven, egy más valaki pedig magyarázatot adott hozzá (1.Kor.14:27-28).

De az Úr már Ézsaiás prófétán keresztül bejelentette ezt: „*Igenis, dadogó ajkú emberek által és idegen nyelven fog beszélni ezzel a néppel, Ő, aki ezt mondta nekik: »Ez a nyugalom helye, létesítetek nyugalmat a fáradtagnak! és itt van a felüdülés helye.*« De nem akarták hallani!“ (28:11-12). Nem ritka eset, hanem gyakori, hogy az ember nem fogadja el még akkor sem, ha a Szent Szellem közvetlenül természetfeletti módon emberek által emberekhez szól. Pünkösd napján két csoport létezett a néptömeg között: „*Így elálmélkod-*

tak mindnyájan, és nagy zavarban kérdegették egymástól: »Vajon mit akar ez jelenteni?« Mások pedig gúnyolódva mondták: »Édes bortól részegedtek meg« (Ap.Csel. 2:12-13).

Péter nem hagyta magát ezáltal elbátortalanítani. Ő végrehajtotta a reá bízott feladatot, és Isten üdvhatározatának megfelelően megmagyarázta, ami ott történt. Az ő felszólalásában elérkezik amaz élmény döntő csúcspontjához, amelyben igazolja: *„Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten: aminek mi valamennyien tanúi vagyunk! Miután tehát az Istennek jobbjá által felemeltetett, és megkapta az Atyától a megígért Szent Szellemet, kitöltötte ezt, amint ti most látjátok és halljátok is“ (Ap.Csel.2:32-33).* Istennek ugyanaz a Szelleme, amely Isten Fiára is leszállt, eljött most a pünkösöd napján Isten első megváltott fiaira és leányaira, és azóta is eljön Isten valamennyi fiaira és leányaira, mindaddig amíg az Ő menyasszony-gyülekezete tökéletességre jut és a kegyelmi idő lezáródik. Így vette ezt tervbe Isten az Ő üdvhatározatában.

Az Írás számtalan ígéretei közül, csak egy lett *„az Atya ígéretének“* nevezve. A negyven nap eltelte után, amikor a mi feltámadott Úrunk kioktatta az Ő apostolait Isten országának dolgai felől, egy parancsolatot adott nekik, nemcsak egy jó tanácsot: *„Amikor így együtt volt velük, megparancsolta nekik »Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok ki az Atyának ígértét, amelyről — így hangoztak az Ő Szavai —, hallottatok tőlem; mert János ugyan vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szent Szellemmel lesztek megkeresztelve« (Ap.Csel.1:4+5).* Még maga az apostolok sem értették meg egészen, hogy most már nemcsak Izraelről, hanem minden nyelvről, nemzetről és népről van szó, amelyekből az Úr ki fogja magának az embereket hívni, mert: *„Amikor így együtt voltak, megkérdezték tőle az ott egybegyűltek: »URAM, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelben?« Ő így válaszolt nekik: »Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről vagy alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett« (Ap.Csel.1:6+7).* Eme Szavak után így szólt a feltámadott ÚR a missziói parancsát kiegészítve: *„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljő reátok: és lesztek nékem tanúim, úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek végső határáig“ (Ap.Csel. 1, 8).*

A Szent Szellemben való részesedés egyidejűleg a felszerelés egy teljhatalmú szolgálatra is, amely végbe megy a Jézus Krisztusról szóló Evangélium hirdetése által a világ minden tájára. Jézus Krisztus valódi tanúi átélték Őt, mint feltámadottat és beteltek a Szent Szellem erejével. Úgy az apostolok idejében, mint azután is, a hívökké váltak átéltek a Szent Szellem keresztiségét. Ez hozzátartozott a hívőséghez. Amikor Pál apostol felkeresett legelőször egy

tanítvány csoportot Efézusban, közvetlenül megkérdezte őket: „*Kaptatok-e Szent Szellemet, miután hívökké lettetek?*“ (Ap.Csel.19:2).

A fundamentalisták azt tanítják, hogy a Jézus Krisztusban hívökké lettek a megtéréskor automatikusan megkapják a Szent Szellemet, anélkül, hogy szükségük lenne egy megfelelő élményre. Itt azonban Pál apostol egész világosan megkérdi, hogy ha ezek a tanítványok megkapták-e a Szent Szellemet *miután* hívökké lettek. „Ők így feleltek neki: »Hiszen még csak nem is hallottuk, hogy van-e Szent Szellem« Erre megkérdezte tőlük: »Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?« »A János keresztségével« - válaszolták ezek. Pál ekkor így szólt: »János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.« Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az ÚR Jézusnak nevében. És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szent Szellem, úgyhogy különböző nyelveken szóltak és prófétáltak.“ (Ap.Csel.19:1-6). Következésképpen tehát a hívők meg lettek a vízben és a Szent Szellemmel keresztelve.

Filep átélt egy hatalmas ébredést Samáriában. Ezt követően oda jött Péter és János apostol is. „Ők lementek, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szent Szellem ajándékában; mert még egyikükre sem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az ÚR Jézus nevére. Következésképpen rájuk tették a kezüket, és részesültek a Szent Szellem ajándékában“ (Ap.Csel. 8:15-17). A 20. évszázad evangélistái gyakran nagy kampányokat tartanak, fellelkesítik a tömegeket, beszedik a nagy pénzt és újra eltűnnek. A bemerítésről nem prédikálnak, és tekintettel a Szellem tevékenységére, érzelmekre alapozott élményekre utalnak, amit saját maguk idéznek elő bizonyos hangulattal.

Kornéliuson és Péteren egyidejűleg munkálkodott Isten természetfeletti módon, és odavezette az apostolt amaz istenfélő főember házába. És mihelyt elérkezett Péter az ő prédikációja csúcspontjához, „leszállt a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatták vala az Igét. És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Szellem ajándéka. Mert hallották ugyanis őket, amint nyelveken szólnak és magasztalták az Istent. Akkor felele Péter: »Vajon megtagadhatja-e valaki a vizet ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szent Szellemet mint mi is?«“ (Ap.Csel.10:44b-47). Ez bizonyítja azt, hogy a vízzel és a Szellemmel való keresztség a hívőknél együvé tartozik. A sorrend azonban eltérő lehet.

Érdemes kihangsúlyozni azt, amit Péter ez eseményre való utalással, a Jeruzsálemben lévő gyülekezet előtt nyomatékosan kihangsúlyozott: „*Miközben elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szent Szellem, ahogyan ránk is leszállt a kezdetben*“ (Ap.Csel.11:15). Minden olyan dolognál, ami a hitéletet érinti,

vissza kell menni a kezdethez. Ma már az összes fogalmak elmosódtak, elhomályosodtak és sokféleképpen lettek és vannak értelmezve. Egy és ugyanazon megfogalmazás van használatban, miközben mégis valami egészen más egyéb van megállapítva.

Vannak bizonyos ismertetőjelek, amelyek a Szent Szellem működését körvonalazzák. Ő egy Vigasztaló, Ő egy Tanító, Ő elvezet minden Igazságra. Az ÚR azt mondta: „*Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni. Amikor azonban eljön Ő, amaz Igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes Igazságra; mert nem önmagából szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az Én tulajdonomból merít és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az Enyém, ezért mondtam, hogy az Én tulajdonomból merít, és azt jelenti ki nektek*“ (Jn.16:12-15).

Minden, ami Istenhez tartozott, Krisztus által meg lett vásárolva és ki lett fizetve és az Övé. És minden ami az Övé, részesül az Ő Szellemében. Ezért áll írva: „*De akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem is lehet az Övé*“ (Róma 8:9). Az Igazság Szelleme megtanít mindarra, ami az Isten beszédében írva áll, kinyilatkoztatja az összefüggéseket és megajándékoz a kellő betekintéssel Isten közvetlen akaratóban és üdvtervében. Isten igaz gyermekei haladéktalanul alá vannak rendelve a Szellem vezetésének. „*Mert mindazok akik Isten Szellemétől vannak vezetettve, azok Isten fiai*“ (Róma 8:14). Isten Szelleme mindig az Ő Igéjének megfelelően vezérel.

Tekintettel az első feltámadásra és eme halandó test átváltozására is elengedhetetlenül szükséges a Szent Szellem ereje. Nélküle nem lesz átalakulás. „*Ha pedig annak a Szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti a ti halandó testeiteket is az Ő ti bennetek lakozó Szelleme által*“ (Róma 8:11). Köznyelven azt szokás mondani: „Ha a „ha” szócska nem lenne...“ Itt világosan látható ennek a szónak a jelentősége: **Ha** annak a Szelleme lakik bennünk, megtörténik az, ami írva van: De **ha** annak a Szelleme **nem** lakik bennünk, a halandó test átváltozása és annak életre keltése nem következik be. Pál apostol tovább elemzi ezt a gondolatot ugyanabban a fejezetben: „*Mert a teremtett világ sóvárogva és feszülten várja Isten fiainak nyilvánvalóságát ... hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság rabszolgaságából arra a szabadságra, amellyel rendelkeznek az Isten gyermekei az ő megdicsőült állapotukba ... De nemcsak ők, hanem mi magunk is, akik a Szellem első zsengejének már birtokosai vagyunk, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, miközben a Fiúnak nyilvánvalóságára várunk, azaz testünk megváltására*“ (Róma 8:19-23).

Az elsősülött sereg számára a zsenge-adomány az Isten Szelleme, a pecsét, a megbizonyosodás afelől, hogy nemcsak a lélek lett megváltva, hanem a halandó test is átalakul a Jézus Krisztus visszajöveletekor. Isten Szelleme kenetként, pecsétként ill. bélyegzőként is jellemezve van. „*Aki pedig minket veletek együtt a Krisztusban szilárdan megalapozott és felkent, az Isten az: az Ő pecsétjével el is jegyezt minket és a Szellemet mint zálogot adta szívünkbe*“ (2.Kor.1:21-22). Jézus „a Krisztus“, „Isten Felkentje“ (Ap.Csel.3:19-21; 10:38). A „Krisztus“ szó önmagában véve „Felkentet“ jelent. Evégett „keresztényeknek“ lehet mindazokat nevezni, akik Szent Szellemben részesedtek. Aki tehát nem részesedett biblikus módon a Szent Szellem kenetében és nem így kapta az isteni pecsétet, az Írás tanúvallomása szerint nem lenne szabad „kereszténynek“ nevezze magát.

És mert minden területen kétféle mag és az eredeti magnak különböző utánzatai is léteznek, az ÚR nem hamis „Jézusokról“, hanem „hamis Krisztusokról“, „hamis Felkentekről“ és „hamis prófétákról“ beszélt, akik az utolsó időben megjelennek és fellépnek. Ezzel pedig az antikrisztusi fejlődésre utal — egyrészt Felkent, másrészt Krisztus ellen, az Ő Igéje ellen. „*Mert hamis Krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, és hatalmas nagy jeleket és csodákat tesznek annyira, hogy ha lehetséges a választottakat is megtéveszték*“ (Mt.24:24). Isten kitölti az Ő Szellemét, mint az esőt minden testre. A hangsúly tehát nem csak kimondottan az esőn van, hanem inkább a magon, amely az ember szívatalajában van. „*... mert felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak*“ (Mt.5:45). Léteznek az utolsó idők olyan felkentjei, akik meggátolják azt, hogy az Igével összhangba legyenek hozva, amint léteztek olyan felkentek már az első korszak befejezése előtt, akiknek álnoksága nyilvánvaló volt. „*Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók mert ha közülünk valók lettek volna, megmaradtak volna közöttünk. De nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem mindnyájan közülünk valók*“ (1.Jn.2:19).

A Mt.7:21-23 –ban körvonalazza az ÚR ezt a csoportot, akik az Ő nevének hatályával nagy dolgokat tesznek, azonban nem illeszkednek be az Isten üdvhatározatába, nem ismerik fel Őt és éppen emiatt Ő sem fogja felismerni őket. Lehetséges, hogy ezek a Szavak a mai televíziós prédikátorokra, a karizmatikus mozgalmakra, a csodatevő evangélistákra utalnak, akik valamennyien az ő saját irányzataikat tartják szem előtt, anélkül, hogy alárendelnék magukat Isten Igéjének és Krisztusnak, mint a Fejnek, ellenben az Ő nevét bárhol tetzésük szerint használják, amint éppen akarják?

„*Mert amennyire a szántóföld amely beissza a gyakorta reá hulló esőt és hasznos termést terem azoknak, akik művelik, úgy az Istentől jövő áldást elsa-*

*játítja magának; ellenben ha tüskebokrot és bogáncskórót terem, úgy hasznavehetetlen és közel van az átokhoz és annak vége: megégetés“ (Zsid.6:7+8). Egy pünkösdi tapasztalatra való hivatkozás még korántsem elég. Amennyiben eredeti magról van szó, ugyanazok a szellemi gyümölcsök kell megmutatkozzanak, mint kezdetben az igazi hívőkben. Jézus, a mi URunk ezért nem azt mondta: „Az ő ajándékaikról fogjátok felismerni őket“ hanem: „*Gyümölcseikről fogjátok őket felismerni!*“ Az ajándékok (a szellemi adományok) mindkét csoportban megtalálhatóak; ám a Szellem igazi gyümölcse csak a tényleges, az isteni, az elpecsételésre kész magban lesz megtalálható. Kenetük sokaknak van; az „*elpecsételés*“ azonban csak az elsősülötteknek, akik a Szellem által összhangba hagyják hozni magukat Isten Igéjével.*

Az Efézusi gyülekezethez írt levelében, Pál apostol az őszinte hívőkhöz intézi szavait: „*Őbenne pedig titeket is — miután hallomást szerztetek az Igazságnak Szaváról, az üdvösségetek Evangéliumáról, és hívőkké lettetek —, eljegyzett pecsétjével a megígért Szent Szellemmel, aki záloga is a mi örökségünknek, az ő tulajdon népe megváltásának, az Ő dicsőségének magasztalására*“ (Ef.1:13-14). Ennélfogva határozottan nem valami vallásos szertartásról van szó, amelyet valamilyen hivatalviselő személy vezet, hanem egy természetfeletti, egy közvetlenül Istentől eredő élményről. Az apostol figyelmeztet: „*És meg ne szomorítsátok az Istennek Szent Szellemét, amellyel el lettetek pecsételve a megváltás napjára*“ (Ef.4:30).

25. Fejezet

A KIVÁLASZTÁS — ELEVE ELRENDELÉS

„Istentől kiválasztva“ lenni, elsősorban annyit jelent: egy szolgálatra vagy pedig egy feladati tennivalóra elrendelve és elszánva lenni. A kiválasztás egyértelműen ábrázolva van, úgy az Ábrahám esetében mint, az Izráel népével kapcsolatosan is: „*De te, szolgálóm, Izráel, te Jákób, akit Én kiválasztottam, Ábrahámnak, az Én barátomnak utóda! Te, akit a föld végéről idehoztalak és annak széléről elhívtalak, és akinek ezt mondám: »Én szolgálóm vagy te, Én választottalak ki és nem vetettem el téged«: — Ne félj mert Én veled vagyok! Ne csüggedj el, mert Én veled vagyok! Istened; Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldal támogatlak.*“ (És.41:8-10).

Ahogy a próféták esetében esedékes volt, Jeremiás is tanúvallomást tudott tenni az ő megbízásáról: „*Az ÚR Igéje azonban így szól hozzám: »Még mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már kiválasztottalak, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek; a népek prófétájává rendellek el téged*“ (Jer.1:4-5).

A tizenkét nemzetség közül kiválasztotta Isten a Lévi törzsét a papi szolgálatra: „*Mert őt választotta ki az ÚR, a te Istened minden te nemzetséged közül, hogy ő és az ő fiai minden időben rendelkezésre álljanak, a papi szolgálatot az ÚR nevében elvégezni.*“ (5.Móz.18:5).

Az Isai összes fiai közül Dávidot **választotta ki** Isten és meghatározta őt, hogy Király legyen az Ő népe felett. (1.Sám.16:6-14).

Az ÚR Jézus is **kiválasztotta** az apostolokat egy különös szolgálatra: „*Nem ti választottatok ki engem, hanem Én választottalak ki titeket, és elrendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, ...*“ (Jn.15:16).

A Saulus megtérésével kapcsolatosan így szólt az ÚR Anániáshoz: „*Menj el oda, mert ez a férfiú kiválasztott eszközöm arra, hogy hordozza az Én nevémet a pogányok és királyok és Izráel fiai előtt*“ (Ap.Csel.9:15). Jóllehet a megtérés lényegesen később következett be a Pál életszakaszában, mégis az ő anyaméhétől kezdve el lett különítve, úgy, ahogyan ez a próféták esetében is történt: „*De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és az Ő kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa az Ő Fiát én bennem ...*“ (Gal. 1:15-16a).

Általánosan helyénvaló amit Pál a korinthusi gyülekezetnek ír: „*Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok ... és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének ... és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket ... hogy egyetlen ember se dicsekedhessék az Isten színe előtt*“ (1.Kor.1:26-29).

A jobb megértés céljából más kijelentésekre is hivatkoznunk kell, mivel az elhívás és a kiválasztás a hívők két különböző csoportjára alkalmazható. A kiválasztottak egyidőben elhívottak is, ellenben az elhívottak nem mindnyájan kiválasztottak is. A menyegzői példázatban azt mondja a mi Urunk a Mt.22:14-ben: „*Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.*“ Minden gyülekezeti korszakból a kiválasztottak alkotják a győztesek seregét, akik az ígéretek alapján, a hét gyülekezethez intézett levelek szerint a Jelenések 2 és 3-ból, mindent örökölni fognak. Az elhívottak hisznek ugyan Jézus Krisztusban mint személyes Szabadítójukban, azonban nem vetik alá magukat a minden Igazságba vezető irányításnak és evégett nem kerülnek egy tökéletes egyetértésbe Isten Szavával sem. A nevük írva áll az élet könyvében, és az utolsó ítéletkor el lesznek fogadva (Jel.20:11-15).

A Jel. 17-ben a Bárányról van szó, aki küzdeni és győzni fog, és a győzők sokaságáról, akik elérték a legmagasabb célt, akikkel kapcsolatosan igaznak bizonyul és alkalmazandó mind a három fogalom: „az elhívottság“, „a kiválasztottság“, és „a hűségesség“: „... mert uraknak Ura és királyoknak Királya—, és akik vele vannak, az Ő harcos- ill. fegyvertársai, a hivatalosak és kiválasztottak és hűségesek” (14.v).

Úgy a Megváltó, mint a megváltottak elsőszülött serege is, egyaránt Isten kiválasztottjaiként vannak megnevezve: „*Íme itt, ez az én Szolgám, akihez ragaszkodom, az Én Választottam, akiben méltányoltan gyönyörködik a szívem*“ (És.42:1). „*Íme, az Én Szolgám, akit kiválasztottam ...*“ (És.43:10; Mt.12:18). Isten előbb a Választottan nyilvánította ki az Ő tetszését, hogy azután Őáltala a kiválasztottakra is eljuthasson (Mt.3:17; 17:5). Ilyen módon beteljesedik az, ami a mi Szabadítónk születésekor lett hirdetve: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség azon emberekben, akiken az Ő tetszése nyugszik!*“ (Lk.2:14). Vannak emberek a földön, akiken kegyelemből Isten tetszése nyugszik.

A kiválasztás kéz a kézben jár az eleve elrendeléssel. Amilyen módon tehát csak egy kiválasztás létezik, nevezetesen az üdvösségre, ekként csak egy eleve elrendelés is létezik, nevezetesen az üdvösségre. A Fiú, aki kb. 2000 évvel ezelőtt született, már a világ megalapozása előtt ki lett választva, emiatt hivatkozik visszamenően az Isten dicsőségére, amelynek tulajdonában volt a

világ megalapozása előtt: „*És most Te dicsőíts meg Engem, Atyám, Önmagadnál azzal a dicsőséggel, amelyet már akkor bírtam Tenálad, mielőtt még a világ lett*“ (Jn.17:5). A „világ megalapítása előtt“ megfogalmazás nagyon gyakran használt az üdvösség történetével kapcsolatosan. A „világ megalapítása előttiség“ az őскеzdetben volt, amikor is a Logosz előjött az Isten őstelenségéből, és ezért „Istennél volt“ (Jn.1:1). Istennek valamennyi fiai és leányai már abban az időben ki voltak választva az Ő örök üdvterve szerint Krisztusban. A megváltottak is ugyanazzal a dicsőséggel lesznek átalakítva, tudniillik az Ő ábrázatának dicsőségére, mint amellyel Ő megdicsőítettett: „*Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol Én vagyok, hogy lássák az Én dicsőségemet, amellyel Engem kitüntettél; mert szeretél Engem már a világ megalapítása előtt*“ (Jn.17:24).

A megváltottakról ugyanaz van mondva. Őrájuk szintűgy alkalmazható a világ megalapozása előtti kiválasztás: „*Mert Őbenne kiválasztott minket magának már a világ megalapozása előtt, hogy szentül és feddhetetlenül álljunk Őelőtte. Az Ő szeretetéből indítva már eleve el is határozta, hogy tulajdon fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszésének eleve elrendelése szerint.*“ (Ef.1:4-5). Isten, aki örökkévaló, létrehozta az Ő határozatát már a világ megalapítása előtt és megvalósítja azt az idők folyamán egészen át az örökkévalóságig.

Péter apostol így mutatja be Isten szeplőtlen Bárányát: „*Ő ugyan elő volt jegyezve már a világ megalapítása előtt, de csak az idők végén lett leleplezve tiéretetek*“ (1.Pt.1:20). A megváltottak is elő lettek Őbenne jegyezve, emiatt lettek az ő neveik már a világ megalapítása előtt a megöletett Bárány könyvébe beírva. „*Így imádni fogja őt (az Antikrisztust) mindenki, aki a földön lakik, mindazok, akiknek neveik nincsenek beírva a megöletett Bárány életkönyvébe, a világ megalapítása óta*“ (Jel.13:8).

Az Ótestamentumban kiválasztotta Isten magának Izráel népét mint egyedi tulajdonát: „*Mert az Úrnak, a te Istenednek, megszentelt népe vagy te, téged választott ki az ÚR, a te Istened, hogy az Ő tulajdon népe légy mindazon népek közül, amelyek a föld színén vannak*“ (5.Móz.14:2). Tekintettel a nemzetekből összetevődő gyülekezetre, az újtestamentum szemszögéből, azt írja Pál apostol: „*Így, az evangéliumra való tekintettel ugyan ellenségek tiéretetek, de pillantással a kiválasztásra kedveltek az ősatyákért*“ (Róma 11:28).

A kiválasztás és eleve elrendelés elvezet azok felajánlására és a Szelemtől kieszközölt megszentelődésére, akik eleve ki lettek választva és eleve el lettek rendelve. Izráel nem különült el és nem szentelődött meg magától, hanem az isteni elkülönítés által lett egy Őnéki elkötelezett és megszentelődött nép: „*... mert enyém az egész föld. Ti azonban papok királysága és szent népemmé*

legyetek“ (2.Móz.19:5b-6a). Péter apostol azt írja az újtestamentumi hívőknek: „*Másrésről azonban, ti vagytok »a kiválasztott nemzetség, a királyi papság, a szent népközösség, Isten megkülönböztetett tulajdona«*“ (1.Pt.2:9).

A legtökéletesebben a következő versekben szemlélteti előttünk Pál apostol a kiválasztást és az eleve elrendelést: „*Annak pedig tudatában vagyunk, hogy azoknak akik Istent szeretik, minden dolog a javukra szolgál, tudniillik azoknak, akik az Ő elhatározása szerint **elhívottak**. Mert azokat akiket **eleve előjegyzett**, azokat **eleve el is rendelte** arra, hogy azok az Ő Fia hasonmására átalakuljanak: hogy Ő legyen az Elsőszülött sok testvér között. Akiket pedig **eleve elrendelt**, azokat **el is hívta (előjegyzett)**; és a kiket **elhívott (előjegyzett)**, azokért **kezességet** is vállalt, és akikért **kezességet** vállalt azokat részécsitette az ő mennyei dicsőségébe“ (Róma 8:28-30).*

Isten valóban egyáltalán semmit nem látott az emberben, amire Ő tovább építhetett volna valamit, mert nem volt semmi jóra való bennünk, ami kimagaslott volna. Az üdvösség és a megmentés egyedül Istentől jön. Ő Krisztusban látta az emberiséget; Őbenne következett be a megváltottakkal szemben az „igen“ — az elfogadás, és Őbenne megtörtént az „Ámen“ is — a Fiússágba való áthelyezés. A Szentírás tanúbizonysága szintiszta és lenyűgöző. Az Őveit eleve látta és az őveit el is rendelte az örök életre. A Mindentudó képes volt mindkét dologra egyidejűleg, kiválasztani és eleve elrendelni. „*Ennek hallatára örvendeztek a pogányok, és magasztalták az Úr Igéjét; és akik az örök életre elrendeltettek, mindnyájan hívővé lettek“* (Ap.Csel.13:48).

A kiválasztás nem önkényesség. Isten félreérthetetlenül kijelenti az Ő akaratát, viszont senkire nem kényszeríti rá azt. Az Ő deklarált szándéka a következő: „*Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözöljön és eljussanak az igazság megismerésére“* (1.Tim.2:4). Ámde minthogy Isten mindentudó, azt is tudta, hogy ki fogja az üdvösséget elfogadni és visszautasítani. Aki nem jön Istenhez, távol marad tőle. Aki nem veszi igénybe a megmentést, az elveszve marad. Ilyen módon tehát már előre, *a világ megalapítása előtt*, elrendelhetette a hívőket az üdvösségre.

Nagyon gyakran félre van értve a Pál apostol által idézett ótestamentumi Ige: „*Könyörülök azon, akin könyörülök, és irgalmasságot tanúsítok annak, akinek irgalmazok. ... Ezért tehát akin akar megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít“* (Róma 9:15+18). Azok akik Őhöz á folyamodnak, azok, akik kegyelmet találnak előtte. Csupán az tapasztalhatja meg az Ő könyörületeségét és szeretetét, aki előzőleg hozzá folyamodik. Rájuk alkalmazható a következő vers: „*Ezért tehát nem az akarata vagy a futása jön számításba valakinek, hanem az Isten könyörületesége“* (Róma 9:16). Ámde aki nem jön Istenhez, azon nem gyakorolhat könyörületeséget. Aki megkeményedett

szívvel távol marad Tőle, annak szívét egészen megkeményíti és megátalkodottá teszi Isten. Isten nem változtatta meg az Ő eredeti szándékát, ellenkezőleg: Ő megvalósítja azt azokban, akik hittel hozzá fordulnak. Amennyiben továbbá Isten haragjáról és a harag edényeiről van írva, amelyek a megsemmisítésre lettek előállítva, úgy ismét a hitetlenül maradtokra vonatkozik, akik egyáltalán nem érdekeltek abban, hogy Istennel valamilyen dolguk is legyen, akiken megmarad az Isten haragja, jóllehet a Krisztusban elvetetett rólunk. Léteznek emberek, akik visszautasítják az Isteni felmentést és emiatt ítélet alatt maradnak. Aki nem jön Krisztushoz, azon megmarad Isten haragja, mert nem veszi igénybe magának a végrehajtott megváltást.

Lucifer öntudatos elhatározásból lázadt fel Isten ellen és híveivel együtt soha nem fog alkalmazkodni Isten tervéhez. Pontosan úgy léteznek olyan emberek, akik soha nem fognak beleilleszkedni Isten tervébe. Kegyelmet és megbocsátást, tehát a teljes megváltást, csak ott válthatja valóra Isten, ahol az emberek hit által elfogadják a Krisztus helyettesítő jóvátételét, mint egy ajándékot.

Hitelesítve lettünk afelől: „*Mert megjelent az Isten kegyelme, amely minden embernek üdvösséget hoz*“ (Tit.2:11). Az Úr hívása mindenkire szól: „*Jöjjetek ide Énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve*“ (Mt.11:28). Mégsem veszi rá mindenki magát, hogy eljusson hozzá. Ők nem engedelmessé válnak a felhívásnak. Sőt még az istenfélők között is léteznek olyanok, akik kutatják az Ő Igéjét, mégis az ő saját indításukat követik és nem hatolnak át egy személyes közösségre az Urakkal és Megváltóikkal. „*Ti azért átkutatjátok az Írásokat, mert úgy véltitek, hogy azokban van az örök életetek; és ők valójában (az Írások) azok, amelyek tanúvallomást tesznek rólam. És ennek ellenére nem akartok hozzám jönni, hogy valóságos életetek legyen*“ (Jn.5:39-40). Az összes kutatás az Írásban, az egész teológiai tanulmány nem használ semmit, hacsak nem fordul mindenki személyesen az Úrhoz és elnyeri az örök életet. Az Úr mondja: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön Énhozzám, és igyék!*“ (Jn.7:37b). A legtöbben nem jönnek, ők nem szomjaznak.

A Róma 9:18 szerinti Igenyilatkozat, hogy: „*...akit pedig akar, megkeményít*“ egy kényszerített határozatnak az eredménye, mert Isten nem cselekszik egyetlen ember akarata ellen sem. Istennek nem állhatott szándékában, hogy az ember kárba vesszen, mivel Ő azt akarja, hogy mindenkit elősegítsen és megmentsem, hiszen Ő a Megmentő. Mármost amennyiben az ember nem akarja azt, amit Isten akar, akkor Isten kell akarja azt, amit az ember akar. Ezzel a szabad akarat döntésével látta el Isten az embert kezdettől fogva. Ő nem vetette alá őket a kényszernek és nem alkotta őket automatáknak vagy

bábuknak; ők választhattak az élet és a halál, az engedelmesség és az engedtlenség között.

Az Istentől elválasztott ember ragaszkodik az ő önállóságához, amíg fel nem ismeri és el nem fogadja az isteni meghatározást. Úgyszintén kitart az ő önmegvalósítása mellett is, addig, amíg egy része nem lesz Isten megvalósított tervének. Ő független akar lenni és kerüli az alárendeltséget. Az ő saját szabadságának a keresésével, alámerült az önválasztott romlásba. Az Istentől való elválásával egyidejűleg az ellenség rabjává vált. Evégett szükséges a szabadulás. Hiszen a mi Megváltónk azért lett küldve, hogy szabadulást hirdessen a foglyoknak (Lk. 4:18).

Mint Ábrahámmal a hit atyjával, aki példaképpül adatott nekünk, úgy van mindazokkal, akik hallják Isten beszédét, elhiszik és aszerint cselekesznek. Ezzel igazat adnak Istennek, az Ő oldalára állnak és megerősítik ezzel az Ő velünk kötött Szövetségét. A kiválasztottak mindent elhisznek Istennek amit mondott; az Ő parancsolatai szerint cselekesznek, és hallgatnak az Ő utasításaira. Náluk összhangban áll az Ige, a hit és a cselekedet. A kiválasztottak alárendelték az ő saját akaratukat Isten akaratának és őszintén imádkoznak: „... *legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is!*“ (Mt.6:10). Nem követelik saját akaratuk létrejöttét, egyszerűen azt akarják, amit Isten is akar. Ők olyanok, mint az Isten Fia, egy közvetlen megvalósulása a hústestté vált Igének, amennyiben az újjászületés által Istennek egy részévé váltak. Egy ilyen emberhez intézi Péter apostol a figyelmeztetését: „*Ezért tehát testvéreim rajongóan igyekezzetek azon, hogy megerősítsétek a ti elhívásokatokat és kiválasztásokatokat; mert ha ezt teszitek, bizonyára nem fogtok soha vereséget szenvedni*“ (2.Pt.1:10).

Amint a Péter apostol megjegyzéseiből kivehető, Krisztus mint kiválasztott kő is elő lett tárva számunkra, aki egyeseknek szögletkő, másoknak pedig megütközésnek köve és botránkozásnak sziklájává válik. Mindaz aki a kiválasztott nemzetséghez és a királyi papsághoz tartozik, hit által mint szöglet- és zárókőre fog Krisztusra feltekinteni. Aki pedig megbotránkozik benne és bosszankodik Őrajta, engedetlen állapotban találta Isten Igéjével szemben. (1.Pt.2:3-10).

A szellemi tapasztalat azt tanítja, hogy mindenki a neki rendeltetett helyet foglalja el, és aszerint hisz, amint számára el lett rendelve. Aki például nem hisz a kiválasztásban, minden bizonnyal nem lehet kiválasztott. Ugyanez érvényes a megtérésre, a megújulásra, az újjászületésre, minden olyan élményre, amelyet Istennel megtehetünk. Minden ember csak azt élheti át, amit elhisz. „*Mi pedig kötelesek vagyunk az Istennek mindenkor hálát adni ti éretetek, szeretett testvéreim, akiket szeret az ÚR, mert kezdettől fogva **kiválaszt-***

tott titeket az Isten az üdvösségre, a Szellem által kieszközölt megszentelődés által és az Igazságban vetett hit által“ (2.Thess.2:13).

*„De hiszen megismertette velünk az Ő akaratának titkát, az Ő önszántából adott üdvhatározata szerint, amelynek véghezvitelére vállalkozott, mihelyt elérkezett az Ő általa meghatározott idők összeillő, teljes mértékű kifejlődése: a Krisztusban, mint a Fejben egybe akart foglalni mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van. Őbenne lettünk az üdvösség örököseivé is, miután **eleve elrendeltettünk** erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent az Ő saját akarata és elhatározása szerint megvalósít“ (Ef.1:9-11).*

26. Fejezet

ISTENNÉL EGY NAP — EZER ESZTENDŐ

Hadd szolgáljon a következő kifejtés arra, hogy valójában megérthessük Isten tervét az emberiséggel. A Zsolt. 90:4-ben ez áll: *„Mert ezer esztendő a Te szemeid előtt annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt....“* Péter apostol ugyanezt a gondolatot ragadja fel az Újtestamentumban: *„A továbbiakban ezt az egyet nem szabad észrevétlenül hagynotok, szeretteim, hogy »az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap“* (2.Pt.3:8). Valahányszor a Szentírásban az utolsó napokról van szó, figyelembe kell venni, ha a próféta értelem szerinti napokra van utalás téve vagy valójában az utolsó nemzedék van vélve vele!

Isten hat napon át teremtette a világot és a hetedik napon megpihent. Ha pontosan elolvassuk a teremtési beszámolót, akkor ott így áll írva: *„A hetedik napra tökéletesen elvégezte Isten a maga munkáját, amelyet alkotott, és megpihent a hetedik napon minden megvalósított alkotói munkája után“*

(1.Móz.2:2). Ez nagy jelentőséggel bír a hétezer-éves emberi történelem menetére. A 7-es szám az isteni befejezettség száma. A nyolcadik nap ismét az első lenne.

A bibliai időmérést a következő szakaszokra lehet felosztani: kb. kétezer esztendő — Istennél két nap — telt el Ádámtól Ábrahámig, a következő kettő Ábrahámától Krisztusig. Most tehát ismét egy kétezer éves korszak befejezése közeledik. A hetedik nap Isten nyugalmi napja — az ezer éves békebirodalom. Próféták és apostolok beszéltek és írtak erről „*az ÚR napjáról.*“ János beszámol egy élményéről a Pátmosz szigetén: „*Ekkor Szellem által elragadtattam az ÚR napján*“ (Jel.1:10). Ez az utolsó nap a nagy összetűzéssel kezdődik, ismert mint az Armagedoni ütközet is (Jel.16:14-16), és véget ér a Góg és Magóg utolsó nagy csatájával az ezer év eltelte után, amikor a sátán szabadon lesz engedve és még egyszer elcsábítja a nemzeteket (Jel.20:7-10). Közötte van az ezeréves békebirodalom, ahol „... *a farkas a bárányal lakik... a párduc a gödölyével hever... a borjú, az oroszlánnal és a hizott marha együtt lesznek, ... a tehén a medvével legel, fiaik együtt heverésznek...*“ (És.11:6-8) és „... *Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul*“ (Mik.4:3; És.2:4).

„*És azon a napon bekövetkezik az, hogy az Isai gyökeréhez fognak járulni a nemzetek, mert zászlóként magaslik ki a népeknek, és székhelye dicsőséggel lesz telve. És azon a napon bekövetkezik az, hogy másodszor is kinyújtja kezét a Mindenható ÚR, hogy megvegye népe maradékát...*“ (És.11:10-11).

Profetikusan nézve az Újszövetség kezdetétől a két utolsó napban élünk, ismert „az utolsó idők“ fogalma alatt is. Krisztusról ez áll: „*Ő ugyan elő volt jegyezve már előzetesen a világ megalapítása előtt, de csak az idők végén lett leleplezve tiérettetek*“ (1.Pt.1:20). Ez a korszak most a végéhez közeledik. Az évek különféle számítása miatt (bibliailag 360, és az ún. napév szerint 365 nappól tevődik össze egy év), lehetetlen az időt kiszámítani. Istennek legyen hála ezért. Egy támpont és egy időbeli tájékozódás mindazonáltal meg lett adva. Az előrejelzett események beteljesüléseiből — az idők jeleiből — ki-vehető, hogy most a végidő végén élünk. Világosan felismerhető, hogy - az Istentől érkező, küszöbön álló - az emberiség történelmének a nagy fordulópontja elérhetően közel került.

Péter apostol szem előtt tartotta pünkösöd napján mindkét prófétikus napot, amikor a Szent Szellem kitöltetésével járó eseményeket a Jóel próféciájára állította: „... *itt beteljesedik a Jóel próféta által adatott ígéret* (3:1-5): **»És lesz az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök az Én Szellememből minden halandó testre ...«**“ (Ap.Csel.2:16-17). Emez utolsó napok végére, ugyanis a kétezer éves üdvtörténetnek a lefolyása után, a legnagyobb szaba-

tossággal meghatározza az Úrnak napját, amely bizonyosan csak azután következhet be, miután az üdvösség napja a végéhez érkezett: „*A nap sötétté válik, és a hold vérré, mielőtt eljön az ÚR nagy és fényes napja*“ (Ap.Csel.2:20). A Malakiás 3:23 (4:5) szerint az ÚR napja ama nagy és borzalmas nap is lesz.

Bizonyos események eme kétezer éves korszak végén fognak bekövetkezni, mások a hetedik nap kezdetekor, az ÚR napján. Nincs egy hely sem a Bibliában, amely a Szombatot vagy a Vasárnapot „az ÚR napjának“ jelölné meg. Ez a nap a megváltottak számára dicsőséges és fényes lesz (Fil.1:6; 2:16), azonban az összes istenteleneknek borzasztó és rémes lesz (Ézs.13:6-12). Ahogy Isten a teremtés művét a hetedik napon elvégezte és megpihent, így lesz az Ő megváltási munkájának a befejezésével is.

A kegyelmi idő úgy van megemlítve, mint „az üdvösség napja“, mint „kellemes idő“ (És.49:8; 2.Kor.6:2) és mint „az ÚR kegyelmi esztendeje“ (És.61:2; Luk.4:19). A kegyelem esztendő kifejezés a „nyugalom esztendőjét“, nevezetesen „az örömnép esztendőjét“ is jelenti, amely az Ótestamentumban mindig hétszer hét év után, tehát az ötvenedik esztendőben érkezett el. Az összes eladósodottak vagy rabszolgasorsra jutottak, mindenki, akiknek vagyona és birtoka kárba veszett, az örömnép esztendejében ismét az eredeti tulajdonukhoz jutottak (3.Móz.25). A nagy megbékélés napján megszólaltak a harsonák; az összes eladósodottak mentesek (szabadok) lettek egyetlen egy nap alatt, eme jubileumi esztendő folyamán. Miután sor került Isten általános nagy „megbékélési napjára“ az emberiséggel, folytonosan hallható az Evangélium harsonája, és aki ezt hallja és elhiszi, felszabadultan folytathatja életútját. Együttvéve az egész kegyelmi korszak, az Isten örömnép esztendeje minden ember számára, függetlenül attól, hogy hol és mikor él, amelyet a mi Urunk kellemes esztendőnek nevez meg. Mindenki, aki ez idő folyamán hisz Istennek és elfogadja a végrehajtott megváltást, büntetlenül marad. A mi Urunk bejelentette az Ő földön-járta idején: „*Ma teljesedett be ez az Írás fületek hallatára*“ (Luk.4:21). Ez a „ma“ az Istentől ajándékba adott kegyelem napja (Zsid.4:7).

Az utolsó két nap felől így ír Péter apostol: „*De az összes többi próféták is — Sámueltól elkezdve és az azután következőktől fogva — akik csak megjelentek és szóltak, előrejelezték (értésítően) ezeket a napokat*“ (Ap.Csel.3:24). Hogy milyen pontossággal le tudták írni kinyilatkozás által az Isten emberei az Újszövetségben az Isten üdvtervét, megdöbbenő. „*Legyetek biztosak afelől, hogy eljönnek majd a napok*«, — *így szól az ÚR, — »amikor új szövetséget kötök az Izráel házával és Júdának házával*“ Ezt a szövetséget megkötötte Isten Krisztusban a Golgotán, és ezt az ígéretet adja Izraelnek: „... Ez legyen a szövetség tartalma, amelyet Izráel házával **ama napok múltán**

kötök, — így szól az ÚR —: »Törvényeimet elméjükbe akarom ültetni, és szívükbe írom azokat, és akkor Istenük akarok lenni, ők pedig az Én népemmé lesznek« (Zsid.8:8+10).

Az Ószövetségi időtartamra hivatkozva, amelyek ugyancsak napokként vannak a prófétai értelemben bemutatva, ez áll a Zsid.1-ben: „Miatán Isten hajdanában változatosan és sokféleképpen szólt az atyákhoz a próféták által, **ezekben az utolsó napok** végén a Fiúban szólt hozzánk.“ Az atyák eme napjainak vége ama napok kezdetébe torkollott, amelyben Isten szólt hozzánk az Ő Fiában és megadta nekünk a feleletet. Ennélfogva a mintegy kétezer évig tartó, a gyülekezetnek adott időszakról van szó, amely e korszak végén az ő beteljesülésére talál. Azután pedig következik Isten tervének megvalósítása Izraellel; ez a hetedik nap kezdetére esik, közvetlenül az ezeréves békebirodalom kezdete előtt.

A Hós.6:1-2-ben a következőkről lett beszámolva: „Jöjjetek térjünk meg az Úrhoz! mert Ő megszaggatott minket de meg is fog gyógyítani minket; Ő megvert, de be is fog kötözni bennünket; Már **két nap** múltán felgyógyít bennünket, és harmadnapon újra felsegít bennünket, hogy éljünk az Ő színe előtt.“

A 70 -ik év óta Krisztus után, amikor a római hadsereg Titusz uralma alatt lerombolta a templomot, Izrael népe szét lett szórva az összes nemzetek közé, mint ahogy már Mózes próféta is megjövendölte. De ugyanakkor Mózes az ő visszatérésüket is bejelentette (5.Móz.4:27-28). Jeremiás prófétán keresztül a következőket teszi közhírré az ÚR: „... Aki szétszórta Izraelt, újra össze is gyűjti, és őrzi, mint pásztor nyáját! ... Így megjönnek majd, és ujjonganak a Sion magaslatán... »Igen, gyászukat örömmre akarom fordítani, megvigasztalom őket, örömet szerzek nekik a kiállott szenvedés után.« (31:10-13): Az Ezékiel próféta könyvének 36-38-as fejezeteiben különösen sok jelentés van téve efelől: „Ezt mondta az én Uram, az ÚR: Vegyétek jól tudomásul: Én kihozom Izrael fiait a pogány népek közül, ahová költözniük kellett. Összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő saját földjükre“ (37:21). A 38-ik fejezetben még pontosabban részletezve van az idő, amelyben mindezek megtörténnek: „... az évek végén ... az utolsó napok végén fog megtörténni...“ (38:8 és 16).

A Hóseás próféta könyvéből említett Igeszakaszban az lett mondva, hogy két nap után, tehát kétezer esztendő eltelte után fog megtörténni, és a harmadik nap megsegíti az ÚR Izraelt, és életet kapnak Istenből. A Messiásban való reménység mind a mai napig elevenen él a zsidó hívőkben. A Sírátófalnál kimondott imádság általában, egyetemesen azzal a fohással végződik, hogy hadd jöjjön el a Messiás és a templom lenne újra felépítve. Akkor be fog

teljesedni: „*Így hát hadd térjünk felismeréshez, igen hadd törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő eljövetele olyan bizonyos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk mint az eső*“ (Hós.6:3)

Csodával határos módon Izrael állama 1948-óta újra létezik és fennáll. Az üdvtörténelem szemszögéből tekintve, Isten Izraellel úgy foglalkozik, mint egy egységes nemzettel a saját országában, ezzel szemben az összes többi nemzetekből és nyelvekből egyenként történik a kiválasztás azokkal akik hisznek. Ami a nemzetekből összetevődő gyülekezet tökéletességre jutását illeti és Izrael megmentését, úgy azt írja Pál apostol: „... *a megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, addig az időig amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak; és ezen a módon üdvözölni fog az egész Izrael egyetemesen, amint meg van írva ...*“ (Róm.11:25-26).

Ugyanezeket a gondolatokat kifejezésre juttatta már Jakab apostol a Jeruzsálemben tartott gyülekezeti összejövetelen: „*Simeon elbeszélte, mi módon gondoskodott maga Isten kifejezetten először arról, hogy a pogányok közül szerezzon népet az Ő nevének, és ez összhangban van a próféták Szavaival; mert meg van írva: »Ezek után visszatérek és felépítem a Dávid leomlott sátorát, romjait is felépítem, és helyreállítom«*“ (Ap.Csel.15:14-16). Ámos próféta így fogalmazta meg: „*Azon a napon föllállítom a Dávid összedőlt sátorát...*“ (9:11). Tekintettel Izrael népére ezt írja Sofonias: „*Azon a napon nem kell szegyenkezned többé...*“ (3:11). „*És azon a napon terhet jelentő kővé teszem Jeruzsálemet minden nép számára ... És azon a napon kifejezetten figyelemmel leszek arra, hogy megsemmisítsek minden népet, akik Jeruzsálem ellen hadba szálltak. A Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a kegyelemnek és könyörület után való könyörgés szellemét úgy, hogy rátekin-
tenek arra, akit átszegeztek ...*“ (Zak.12:3+9-10).

Izrael visszatérése a szülőföldjére, csalhatatlan bizonyítéka annak, hogy a kegyelem idő végét járja, és Isten rövid időn belül ki fogja nyilatkoztatni magát a zsidóknak. Az utolsó nap pirkadata előtt azonban, tökéletességre kell jusson Isten munkája a gyülekezettel. Így szól az Úr: „*Számitsatok határozottan azzal, hogy elküldöm hozzátok Ilyés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja*“ (Mal.4:5). Meglehet, hogy ez az ígélet már beteljesedett, anélkül, hogy a meghonosodott klérus észre vette volna? Mindenesetre a kegyelmi idő kezdetén így volt Keresztelő Jánossal is.

Mivel Keresztelő Jánossal teljesítette a Mal.3:24. (más ford.: Mal.4:6) vers első részét: „... *aki az Atyák szívét a fiakhoz téríti*“ (Luk.1:17), ő is Ilylésnek lett megnevezve. Mindazonáltal azóta eltelt már majdnem kétezer év, és az Úr napja még nem érkezett el. János volt a Mal.3:1 szerinti követ, aki az Úrnak egyengette az utat (Mt.11:10; Mk.1:1-3).

Jánosnak többek között fel lett téve a kérdés: „*Hát akkor? Illés vagy te?*» *De kijelentette: »Nem az vagyok.«* (Jn.1:21). Mielőtt befejeződik a kegyelem napja és beköszöntene az ítélet és a harag napja, az ÚR el akart küldeni egy embert az Ilyés próféta mintaképe szerint. Emesz ember feladata abban áll, hogy vissza fordítsa Isten fiainak (gyermekeinek) szívét az apostoli atyák szíveihez (Mal.3:24b) (más ford.:Mal.4:6b). Ahogyan összegyűjtötte Ilyés Izráel népét a Kármel hegyén és újra felépítette az ÚR oltárát, azáltal, hogy tizenkét követ vett Izráel tizenkét törzsének megfelelően, hogy Isten a mennyből jövően felelhessen és az Ő döntvényét előidézhesse; így kell a mai napok Illésnek is a tanítást a gyülekezetben újonnan a tizenkét apostolra alapozva felállítania, annak érdekében, hogy az élő Isten visszaigazolhassa az Ő Szavát és az Ő hatalma nyilvánvaló lehessen az Ő gyülekezetében. Ez az ember nem képviselhet egy denominációt (vallásfelekezetet): egy Istentől küldött ember kell legyen, egy közvetlen isteni üzenettel az Isten népéhez.

A Mt.17:11-ben megerősíti az ÚR Jézus Krisztus ezt a szolgálatot, ami annakidején még jövőbeni volt: „*Ő így válaszolt nekik: »Ilyés csakugyan eljön helyreállít mindent.«*“ Dr. Scofield éppen úgy, mint ahogy más szakértői a bibliai próféciáknak is teszik, ezt írja az ő Bibliafordításában a lábjegyzetben a Mt.17:10-11-hez, : „**Krisztus igazolja a rendkívüli és még beteljesületlen próféciát a Mal.3:23-24-ben (más ford.:Mal.4:5-6): «Illés valóban eljön előbb, és mindent helyreállít» Itt, ugyanúgy mint a Malakiás könyvében, meg van különböztetve a jövendölés, amely a Keresztelő János szolgálata által teljesezett be, és amely még Illésben kell beteljesülését találnia. Márpedig Keresztelő János immár eljött, és az ő elvégzett szolgálata olyan teljes mértékű volt a jövendőbeli Ilyés szolgálatának szellemében és erejében (Luk.1:17), hogy jellegzetes értelemben bizonytalmondani lehetett: «Illés immár eljött.»**“

Az út előkészítője a Krisztus első eljövetelek az Illés szellemével és erejével jelent meg. Isten emberének, a Krisztus második eljövele előtt, a Biblia alapján mindent újra kell egységesítsen, és vissza kell állítson az első gyülekezetet mintaképe szerint. A Szentírás alapján ennek meg kell történnie a Jézus Krisztus visszajövele előtt, mert Jézus Krisztusról ez áll: „*Őt azonban kétségtelenül be kell fogadja az ég addig, amíg az isteni teljes üdvrend helyreállításának az ideje be nem következik, amelyekről Isten öröktől fogva szólt szent prófétái szája által*“ (Ap.Csel.3:21).

A Thesszalonikaiakhoz azt írja Pál apostol, tekintettel az ÚR napjára: „*Mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az ÚR napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.*“ Ez azt jelenti, hogy a nagy meglepetés rajtaütésszerűen, minden különös bejelentés nélkül fog bekövetkezni. Pál apostol továbbá így folytatja ezzel a nappal kapcsolatosan: „*Amikor azt mondják: »Most uralkodik a békesség és a*

biztonság,« akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a szülési fájdalom a várandós asszonyra; és bizonyára nem fognak megmenekülni. “ Egy korszakban sem játszott olyan nagy szerepet a „békesség“ és „biztonság“ terminológia, mint éppen most. A politikusok azon fáradoznak, hogy a szenvedésben megpróbált nemzeteknek békességet és biztonságot nyújtsanak. De pontosan abban az időben, amikor a „békesség“ és „biztonság“ vezérszavak annyira hangsúlyozva lesznek, fog megtörténni. Ez az idő pedig most van. Keleten és Nyugaton mind irányadóbb a leszerelés és a biztonság gondolata egész Európában és ezzel együtt az egész világon. A szentírás ismerőit azonban nem éri meglepetésszerűen ez a nap, mert ők felismerik az idők jelei nyomán a fejlődés előrehaladottságát. „Ti azonban, szeretett testvérek nem életek sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket“ (1.Thess.5:2-4).

Pál apostol tüzetesen foglalkozik az Úr Jézus Krisztus visszajövetelével és a mi Vele való egyesülésünkkel és figyelmeztet ezzel összefüggően, továbbra is nyugodt maradni és nem bizonytalanná válni: „... *mintha az Úr napja már közvetlenül itt volna*“ (2.Thess.2:2b). Ebben a fejezetben, valamint más helyeken is egyértelműen fel vannak tüntetve eme korszakra jellemző szellemi sajátságok, általánosan végidőnek is nevezve: „... , *hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik istentelen dolgokra irányuló szenvedélyeik szerint élnek*“ (Júdás 18).

Majdnem ugyanazon Szavak megtalálhatóak a 2.Pét.3:3-ban: „*Ennélfogva azonban fontolóra kell vegyétek elsősorban azt, hogy a napok végén csúfolódók támadnak telve gúnyos megszállottsággal, olyan emberek akik saját kívánságaik szerint élnek.*“

A következő versben leírja az apostol eme gúnyolódókra jellemző sajátságokat, kik nem általános módon üznek gúnyt, hanem vakmerően neveltségessé teszik a Jézus Krisztus visszajöveteléről szóló ígéretet és azt mondják: „*Nos hol van az Ő megígért visszajövele ?*“

Az általános állapot, amelyen az utolsó napokban vagy a végidőben lesz, a 2.Tim.3:1-9-ben van ismertetve: „... *hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Az emberek ugyanis önzők és pénzsóvárak lesznek, dicsekvők és gőgösök, a rágalmazástól megszállottak, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretet és hűség nélkül, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, minden jónak ellenségei, alattomos árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezetet szeretik, mint az Istent.*...“

Az Úr általánosan kifejezésre juttatta, hogy milyen erkölcsi és szellemi állapotban lesz az emberiség abban az időben; ahogyan a Nóé napjaiban, valamint a Szodoma és Gomora korszakában volt (Luk.17). A Nóé idejében történt a két leszármazási ág (Sét és Kain) nagy összevegyülése, amiért Isten

elhatározta, hogy mindennek véget vet ami húsból van (1.Móz.6). Így most a legnagyobb vallási összevegyülés van folyamatban, amely valaha is létezett.

A 2.Tim.4:1-5 céltudatosan figyelmeztet az olyan Igehirdetéstől, amely eltér az Igazság Szavától: „*Mert eljön egy olyan idő, amikor az egészséges tanítás elviselhetetlennek tartják ... az igazságtól ellenben elfordítják a fülüket, de a mondákhöz odafordulnak.*“ Az 1.Tim.4:1-3-ban nem az apostol, hanem Isten Szelleme jelez előre a szellemi fejleményekre: „*A Szellem pedig kifejezetten bejelenti, hogy a későbbi időkben némelyek elszakadnak a hit-től, mert megtévesztő szellemekre és démoni tanításokra hallgatnak. Ezekhez tartoznak azon emberek, akik tiltják a házasságot (tehát kötelestik a cölibátust), bizonyos ételek élvezetétől tartózkodnak (pl. pénteken eltiltják a hús fogyasztását), amelyeket Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és az igazság ismerői.*“ Ami az embereknek különösen célszerűnek van bemutatva, „démoni tanításoknak“ nevezi a Szentírás.

Péter apostol szintén írt az Úr napjáról, amelyet még »Isten napjának« is nevezett: „*Márpedig el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, ez elemek pedig lángoló tűzben felbomlanak, a föld és minden rajta levő emberi alkotás is megég ill. tűzben feloszlik... mialatt várjátok és készek vagytok az Isten napjának eljövételére...*“ (2.Pét.3:10+12).

Dániel próféta ismételt utalt a végidőre. A 2:28-ban ez áll: „*De van egy Isten a mennyben, aki a titkokat feltárja; és Ő tudtára adta azt Nebukadnec-car királlyal, hogy mi fog történni az utolsó napokban.*“ A 8. fejezet 17, 19 és 26-os verseiben a következő Szavak lettek hozzá intézve: „*Légy figyelmes és értsd meg embernek fia! mert ez a látomás a végső időre szól... Légy biztos afelől: Én tudodra adom neked, hogy mi történik a harag végidejében; Mert a látomás a meghatározott végidőre szól ... te azonban tartsd őrizet alatt a látomást, mert távoli időre szól.*“ Majdnem ugyanezek a Szavak lettek az utolsó fejezetben a prófétához intézve: „*Te pedig Dániel, tartsd a mondottakat lezárva pecsét alatt és pecsételd le ezt a könyvet a végső időig... Menj el, Dániel, mert a kinyilatkoztatások zár és pecsét alatt kell maradjanak a végső időkhig.*“

Mindeddig nem volt lehetséges a történelem prófétikus részét a Szentírás nyomán úgy besorolni, mint ahogyan ez most lehetővé vált a politikai fejlődések alapján. A jelenleg kialakulóban lévő vallásos és politikai Európa, nem más, mint a régi „római birodalom“ feltámadása, az 1957 március 25. Római szerződések alapján. A visszafordíthatatlan fejlemények Közép-Európában és az általános világhelyzet érthetően kimutatják, hogy mi nagyon közel vagyunk a Jézus Krisztus visszatéréséhez és az arra rákövetkező Úr napjához.

Az idő nemcsak közel van, hanem itt van. Ma már nincs szükség a bibliai próféciák értelmezésére, valóra váltan látjuk szemeink előtt. A kegyelemi idő, **az üdvösség napja** közeledik a véghez; a countdown (visszaszámlálás) máris elkezdődött. Egyik korszak befejeződik, és másik, az utolsó nap, kezdetét veszi. A hetedik nap után, az utolsó évezredben, az örökkévalóságba torkollik az idő.

27. Fejezet

A RÓMAI VILÁGBIRODALOM

ÉS AZ Ő RENDKÍVÜLI JELENTŐSÉGE A VÉGIDŐBEN

A római világbirodalom elválaszthatatlanul össze van szöve a római egyházzal. A Konstantin császár idején kezdődött el mint birodalmi egyház, majd népegyház lett és végül állami egyház. A vallásos felfejlődés az államiba torkollott, és a vallásos intézményből előállt egy államszerkezet, ugyanis az „egyházi állam“, amely évszázadokon át fennállt. Semmilyen más egyháznak, elkezdve a „keleti egyházzal“ egész a nagy világszerte elterjedt anglikai egyházig, nincs vallási intézményként állami jellege. A Római egyház egész hivatalosan egy önkormányzattal rendelkező állam egy másik állam keretein belül, ő a legfontosabb politikai hatalom a földön. A Vatikán több mint 100 országgal folytat diplomatikus kapcsolatokat, ami a nagyköveti cserét jelenti, amit a szent „nuncius“ szék nevez ki. Miért nincsen egy más állami vagy népegyháznak ilyen diplomáciai viszonya? Miért csak a római egyháznak? Azért, mert ez az egyház egy politikai államszerkezet és szellemileg kiadja az irányelvet minden más országban is az ő alattvalóinak.

A pápai látogatásnál egy „államfői“ vendégről van szó, akit **kényszeres módon** a legnagyobb megtiszteltetéssel **kell** fogadni. Avagy a „római biro-

dalomra“ utalt volna Krisztus, amelyet a pápák az egész világ szeme láttára felállítottak, amikor Isten országáról beszélt? Lehet-e ez a politikai, gazdasági és vallásos világhatalom a Krisztus gyülekezete? Ez lett volna az Isten akaratára? Ez lett volna Jézus Krisztus szándéka, amikor elvégezte a megváltást a Golgotán?

Azoknak a látomásoknak alapján, amelyeket Dániel próféta kapott, a mostani civilizáció befejezéséig, négy világbirodalom van feltételezhetően a menetrenden. Az utolsó a római világbirodalom (Dán.2+7). Eme világbirodalmak lezajlása történelmileg dokumentálva vannak: a babilóniai birodalom Kr. e. 606-tól 538-ig tartott, a médek és a perzsák birodalma Kr. e. 538-tól 330-ig, majd követte a görög birodalom Nagy Sándor alatt Kr. e. 330-tól 30-ig. A 30-as évvel Kr. e. átvette a római birodalom a fennhatóságot, amely fenn fog állani eme korszak közvetlen végéig. Ez a négy birodalom a négy állat képében lett jelképezve a Dán.7-ben. A bibliai próféciaikban egy állat mindig a hatalomnak a szimbóluma, egy birodalomra ill. egy uralkodóra utal, aki hatalmat gyakorol (Dán.7:17+23).

Az egész a jól ismert férfival, Nabukodonozorral vette kezdetét, hogy hirtelen vakbuzgó fanatikusok és nagyzási hóbor befolyása alá kerülve, elrendelte, hogy bárki legyen az, aki egy más Istenhez folyamodik (más Istent imád) az ő birodalmán elismert isteneken kívül, halállal kell lakoljon. Ki ne hallott volna a három férfiról, akiket a tüzes kemencébe vetettek, csak azért, mert az egy igaz Istenhez imádkoztak és Őt szolgálták? Ugyanez a vád fel lett emelve Dániel próféta ellen is, akit ugyanazon okból az oroszánok vermébe dobtak. De hirtelen kézirat jelent meg a falon, a „mene–mene–tekel–Ufarszin“ (a Menetekel), és az uralkodó írásban kapta a derült égből, hogy az ő birodalma megméretett és az ő napjai is meg lettek számlálva. Ennek a generációnak a végén újra fog történni.

Az elmúlt kétezer év folyamán minden módon érvényesítve lett az uralkodói hatalom. Először politikai-pogány módon, azután politikai-pogány-„keresztény“ módon. Legyen az a császárok által vagy később a pápák által — a lényeg mindig az volt, ezt a birodalmat kiterjeszteni, megszilárdítani és megvédeni ill. helyreállítani. Ez pedig megtörtént, a lehetőséghez mérten, minden eszközök bevetésével. Az összes többi birodalom, egész a „British Empire“(Angol birodalomig), szétesett és be kellett illeszkedjen az általános fejlődésbe. Még a szovjet birodalom is szétesett, és az egész keleti tömb újra-rendeződik, hogy létrejöhessen ez az „egy világbirodalom“. Ezt a fejleményt úgy könyveli el az egyház magának, mint a tulajdon győzelmét a kommunizmus felett, amint ezt Rómában, 1991 novemberében/decemberében az

Európa zsinaton közhírré is tették. A világgkommunizmus hirtelen bukása a vilákkatolicizmus fellendülését jelenti.

A 4-ik évszázadtól kezdve, ebben a római világbirodalomban hivatalosan ki lett kiáltva a római - katolikus szentháromságos hittan, mint egyedüli érvényes hit. Császárok, pápák, fejedelmek és mindazok akik befolyást gyakoroltak valamilyen módon, elkötelezettségüknek tartották gondoskodni e kítűzött cél eléréséhez, minden erejük bevetésével. Aki az egy igaz Istenhez fordult, mint például a zsidók és más-hitűek, kíméletlenül üldözve lett. A cél újra és újra megszentésítette az eszközt. Voltak keresztes hadjáratok, és sok úgynevezett „szent és igazságos“ háborúk, mert a „szent és igaz“ anyaszentegyház mögötte állt.

Nincs rá lehetőség ma mindent az emlékezetbe idézni mindarról, ami ténylegesen el lett követve. Aki megtekinti magának a kínzóeszközök ábrázolását, amelyeket a „szent“ inkvizíció alatt használtak, azt elfogja a roszszullét. Az intolerancia más-hitűekkel szemben és a vak, vallásos fanatizmus, amely halálos gyűlöletté fajult, minden mértéket meghaladott. A szerzők csak vonakodóan próbáltak rávilágítani a történelem eme sötét fejezetére. Nem lehet elég érthetően kihangsúlyozni, hogy mindezek a rémtettek gyakorlása és indoklása, annak a pusztító hozzáállásnak köszönhető, hogy ebben a római birodalomban csupán egy egyetlen hit lehet érvényben, mégpedig az, amelyet a Római egyház képvisel.

A pápák és a császárok felosztották a hatalmat maguk között. A mai nyelven „közös vállalatnak” (jointventure) vagy „hatalommegosztásnak” (power-sharing) lehetne nevezni. Parciálisan kimondhatatlan nagy brutalitással uralkodtak az ő birodalmukban. Ez az úgynevezett „szent Római Birodalom“ a valóságban nem szent, és messziről sem Isten országa. Ez tévesen, szándékosan vagy tudatlanságból, a megnevezése révén csak ilyennek van körvonalazva. Az apostolok egyike sem avatkozott egyetlen időpontban sem a politikába, de úgy szinten az Úrtól elhívott Isten-emberei egyike sem alkalmazott világi hatalmat. Istennek igazi szolgálói minden időben az Isten országát hirdették és a politikát a politikusokra bízta. A római világbirodalom össze tevődve a politikai, a gazdasági és a valláshatalomból, kimagaslik most újra a szemünk előtt és szétterjed. A pápák álma már mindig is egy egyesült Európa volt és legnagyobb szerepet játszik a végidőre vonatkozó próféciaiban.

Függetlenül a különféle országok kormányzati formájától, amelyek ehhez a római birodalomhoz tartoztak ill. most hozzátartoznak — az állami és kormányzati formák jöttek és mentek, de a mindent túlélő „birodalmi egyház“ fennállása hajthatatlan maradt. Hogy a nemzetközi közvéleménynek imponáljon, a Vatikán minden más vallásfelekezettel fuzionál és átveszi a védnök-

séget ezek felett. Ma már nincs napirenden az átkozás és a kiközösítés, ma alkalmazkodóan kezert nyújtanak mindenkinek. A pápa fogadtatásban részesíti ugyanazon a héten az Izraeli politikust és a PFSZ (Palesztinai Felszabadítási Szervezet) vezetőjét is; öhozzá eljönnek minden országból az összes politikai és egyházi vezetők, függetlenül a világnézettől és ideológiától amelyet képviselnek. Már is felfogták mindnyájan, hogy egy pápai látogatás nélkül nincs meg a saját országukban a szükséges elismerés. Az akkor még frissen választott Egyesült Államok elnöke, George Bush, minden bizonnyal követte tanácsadói javaslatát és az Európa látogatása nyomán 1989 májusában elsőként a pápát látogatta meg kegyeletét leróni. Mihail Gorbatschow és meg sok mások is szintén ezt tették. Ott jött létre a politikai határozat a Németország újraegyesítéséről is. Ennek létrejöttékor, 1989 novemberében, a szövetségi kancellár, Helmut Kohl nyilvánosan megköszönte Berlinből a pápának a tetterős közreműködését. Ekként zajlik le a világpolitika (Jel.17:2+18).

A bibliai próféciák szerint egy látszatbéke lesz kikiáltva az összes lezajlott háborúk után, történelmi ellenségek barátokká válnak, hogy beteljesedjék az, ami írva áll: „*Amikor azt mondják: »most békesség és biztonság uralkodik...«*“ (1.Thess.5:3). Egész Európa egy átalakulási folyamatban van. Keleten és Nyugaton csakis a béke körül forog minden, amiért az emberek tömegei előzőleg a: „kardokból ekevasakat“ vagy „békességszerzés fegyver nélkül“ jel-szavakkal vonultak fel. Az utóbbi időben rendkívüli előrelépéseket sikerült elérni a leszerelési tárgyalások nyomán. Nos ezt a politikai békét nem egy politikus, hanem az akkor hivatalban lévő Antikrisztus, aki béketeremtőként és közbenjáróként prezentálja magát, fogja kikiáltani. De az igazi és tartós békét azonban Krisztus azután fogja hozni, az igazi Békesség Fejedelme.

Tekintettel a végidőre Markmann plébános a következőképpen adja tovább egy orosz látnok jövendölését: „**Röviddel az ő halála előtt az 1900-as évben közhírré tette Wladimir Solowjow, az orosz látnok, , az ő híres ,Rövid elbeszélését az Antikrisztusról.** Ebben bemutatja a ,jövő emberét‘ amint a népek Világkongresszusán a következőket mondja: ,Földünk népei! Az én békességemet adom néktek!‘ És így fejezi be: ,Földünk népei, az ígéretek beteljesültek. Az örök világbéke biztosítva lett ... Mert mostantól kezdve csak egy központi fennhatóság létezik a földön, amely erősebb, mint a fennmaradó hatalmak egyenként vagy az ő összességükben ... És mostantól kezdve nincs az a hatalom amely kijelenteni merné, háborút indítani, ha én azt mondom: Békesség: ,Földünk népei! Békesség néktek!‘“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist (Végidő, Elragadtatás, Antikrisztus), 67. old.).

Ezekhez hasonló szavak fogják az egyház-vezető ajkát elhagyni, aki alapvető meghatározója lesz a politikának. Amennyiben a keresztény apologéták

a végidő „szuper-emberéről“ beszélnek és őt a zsidóságban és az iszlámban keresik, akkor ez egyszerűen tudatlanságról tanúskodik. Ez az ember nem egy ateista, nem egy zsidó, nem egy muzulmán és még csak nem is egy buddhista vagy egy hindu lesz. Itt ama megkoronázott emberről van szó, aki az egész világ uralkodójának tekinti magát. Ugyanaz az ember, aki előzőleg még kedvesnek mutatkozott, abban az X órában amikor a sátán igénybe veszi és hatalmába keríti, mint egykor Júdást, színültig tele teszi a bűn és a törvénytelenesség poharát.

A bibliai próféciák megvalósítása nem Kínára vagy az Egyesült Államokra vonatkoznak, hanem elsősorban az „Egyesült Európára.“ Ehhez azt írja Markmann plébános: **„Következetesen az utolsó háború után erőteljesen bevettette magát a Vatikán egy új egyesült Európa létrejöttéért. VI. Pál Pápa egyfolytában hangsúlyozta az Európa egységesítésére való törekvést. Már az ő elődei XII. Piusz és XXIII. János pápa világosan beszéltek egy szupranacionális jellegű Európai Unió előállításáról. VI. Pál pápa kiemelte, hogy a katolikus hit volt az, amely Európa egyszeri ,nemzőereje‘; ez pedig ,összehasonlíthatatlan mértékben hozzájárulhat ahhoz, hogy amaz alapvető közös kultúra által, szellemi vitalításra serkentse a társadalmi és politikai egységes Európát.‘ Annak szükségyszerűsége, hogy Európa konszolidálva legyen, egyre sürgősebbé válik napról napra, jelentette ki 1963-ban“** (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist (Végidő, Elragadtatás, Antikrisztus) 70. old.).

A római szerződések megvalósításánál a Vatikán volt a tulajdonképpeni hajtóerő. Már 1970-ben diplomáciai kapcsolatokat vett fel az EnSZ bizottságával Brüsszelben. Bizonyára létre fog jönni az összetett Egyesített-Európa. A sokaktól nagyra becsült és az egész világon tisztelt Mihail Gorbatschow újra kiemelte az „Európai ház felépítésének“ eszméjét, úgy amint ez már 1957-ben kifejezésre lett juttatva a római szerződések létesülése nyomán. Nevezetes politikusok és klerikusok átvették szótárukba a kifejezéseket. A legutóbbi időben minden lényeges szavazat egész határozottan kifejezésre juttatja az egységesítés kidolgozását egész Európára nézve.

„A pápa felhívást tesz ,a határ nélküli Európa‘ létesítésére. A pápa feleleveníti egy ,határ nélküli Európa‘ felépítését, amely nem tagadja keresztény gyökereit. Eme ,határ nélküli Európa létesítményt‘ rábízta Máriára az isten - anya közbenjárására, hangoztatta egy hétfőn kb. 6000 főnyi sokaság előtt, Covadonga Asturiában, a háromnapos Spanyolországi látogatása utolsó állomásán“ (Frankfurter Allgemeine – újság, 22. 08. 1989).

Újra a pápa az, akinek nem került el a figyelmét és eszébe jutott, a Kelet és Nyugat közötti szakadék áthidalása. Az alábbi idézet még több felvilágosítást ad: **„A pápa erőteljesen sürgető érdeke egy katolikus vallásgyakorlaton**

alapuló Egyesült Európán, kifejeződik az európai védőszentek proklamációjában is. Már VI. Pál pápa kinyilvánította a „Norciából való Benediktet“ az Európa védőszentjének. Immár II. János Pál pápa jelentette ki a katolikus világegyház számára „Kyrillos és Methodios“ szent atyafiakat, mint Európa további védőszentjeit, akik a 9-ik évszázadban a szlávok apostolaiként és tanítóiként voltak tevékenyek.“

„II. János Pál pápa ki szeretné hangsúlyozni Kyrillos és Methodios szentek ünnepélyes kiáltványával az Európa védőszentjeinek, egyrészt a meghatározó hozzájárulását Európa kialakulásának processzusában. Másrészt viszont kihangsúlyozza azt is, hogy az Európa szellemi és kulturális profilja nemcsak a római-latin civilizáció és a nyugati országok spirituális hagyományai által lettek befolyásolva, hanem ugyanannyira a klasszikus Görög kultúra és a bizánci valamint a Bizánc-szláv hagyományok által is.“

„A német püspöki konferencia dékánja, Josef Höffner bíboros, nyilatkozatként hoztátette Köln-ben, hogy az új védőszentek tevékenységeit a szlávok apostolaiként össze lehet hasonlítani azzal, amit Sz. Benedek véghezvitt Nyugat és Közép Európában. Következésképp mind a három szent „szellemi építész Európanak“, és pedig az egész Európának“

„A pápa határozata egy általános felhívás mindenkihez, az „egész Európát eme három nagy szentek közbenjárására rábízni, akik a katolikus és ortodox egyházak közötti teljes békekesség érdekében, már döntő lépéseket hoztak létre“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist (Végidő, Elragadtatás, Antikrisztus) 72-73 old.).

A Vatikán úgy politikai mint vallásos tekintetben főszerepet játszik az Európa egyesítésénél az ő szervezetei által. Nélküle elképzelhetetlen a végidő-prófécia. A stratégiája alapvetően annyiban változott a második világháború után, hogy most lehetőleg erőszakmentesen tevékenykedik, a cél azonban ugyanaz maradt. A második világháború kísérletként van a beavottaktól bírálva, katonai erő által, erőszakos módon egy katolikus Európát létrehozni.

Az ateista bolsevizmusra úgy tekint a Vatikán, voltaképpen az egész kúria és a nyugati kormányzatok is, mint a nyugati keresztény világ nagy veszélyére. Mussolini az egyház szolgálatában állt, amikor 1929-ben a jelenlegi „Vatikán államot“ az akkori XI. Piusz pápára ráhagyta, mint független nemzeti területet. Ettől az időponttól kezdve a Vatikán gyakorlatilag újra egy szuverén állam lett.

A történészek kutatták az egyház kapcsolatát a fasizmussal és a német náciizmussal egész 1945-ig. Az alábbiakban néhány idézet az „Abermals krähte der Hahn“ (Ismét megszólalt a kakas) című könyvből, Dr. Karlheinz

Deschner írótól, a 67. és 68. fejezetből, amelyekben az író fenntartás nélkül előterjeszti a történelmi tényeket.

„A hajdani szocialista (Mussolini) első szolgáltatása, amellyel hozzájárult a szent szék elősegítésére, pénzügyi volt. Nevezetesen megmentette a ‚Banco di Rómá-t‘ a csődtől, ahová úgy a kúria, mint annak több méltóságviselői is magas összegeket bizalmasan befektettek, azáltal, hogy az Olasz állam rovására kb. 1,5 milliárd Lira pénzfedezéket adott. ... Vannutelli kardinális, az úgynevezett szent testület dékánja, már akkor kijelentette róla, hogy ‚ki lett választva és el lett rendelve a nemzet megmentésére és a szerencse helyreállítására.‘“

„XI. Piusz pápa újra kényszerítve látta magát 1929 Február 13-án, Mussolinit annak a férfinak nevezni, ‚akit a gondviselés küldött el‘ ... Zárójelben hadd legyen megjegyezve, hogy a Lateráni Szerződés aláírása után, az akkori Kölni főpolgármester, Konrad Adenauer, egy távirati jókívánsággal biztosította Mussolinit arról, hogy a neve arany betűkkel lesz beírva a katolikus egyház történelmi könyvébe.“

„Mialatt azonban csaknem az egész világ elítélte a fasiszta agressziót (Abesszíniában), a katolikus egyház, különösképpen a magas olasz papság, a Mussolini oldalára állt. 1935 augusztus 27-én, amikor a háború előkészítése Olaszországban teljes erőbedobással folyt, a pápa egy védelmi háborút (!) tett közhírré, a kiterjedés (!) céljából, azzal a magyarázattal, hogy egy növekvő népesség területhódítása igazságos és helyénvaló. Csak néhány nappal azután, négy héttel az invázió előtt, táviratot küldött 19 érsek és 57 püspök Mussolininak, ami megjelent az ‚Osservatore Romano‘ -ban, amelyben ez állt: ‚A katolikus Olaszország imádkozik az ő szeretett szülőföldjük kiterjedéséért, amely az ő kormánya által egységesebb mint valaha‘. ... A Tarentói érsek, egy ‚szent háborúnak, egy keresztes hadjáratnak‘ nevezte az agressziót, miután egy misét olvasott a tengeralattjárón. ... A Milánói érsek, Schuster bíboros, aki 1935 őszén megáldotta a háborúba nyomuló csapatokat, Mussolinit Cézárral, Augusztussal és Konstantinnal hasonlította össze, és arról tanította az olasz ifjúságot, hogy a Duce munkái révén, ‚maga Isten válaszolt a mennyből‘ ... Még 1938 január 12-én 72 püspököt és 2340 papot fogadott Mussolini a Palazzo Veneziában, ahol Nogara érsek egy nyilvános beszédében arra kérte Istent, hogy nyújtson segítséget a Ducenak valamennyi ütközeteiben, a keresztény Olaszország prosperitására ... ‚Kegyességes lelkesedéssel, a nép szívével és szavával kiáltjuk: Üdv Duce!‘“

„A spanyol püspökök már 1933-ban követeltek egy püspöki körlevélben és a pápa egy Június 3. kiadott enciklikában, egy ‚szent keresztes hadjáratot indítani, az egyházi jogok tökéletes helyreállításának érdekében‘... Franco sógora, Serrano Suner, a katolikus ifjúsági szervezet titkára, később Spanyolország bel- és külügyminisztere, aki Mussolini és Hitler barátja volt és aki elnyerte 1942 június

végén a pápa elsőrangú ,IX. Piusz‘ érdemrendjét. Két hónappal azelőtt bejelentette Suner egy dániai hírlap tudósítójának, hogy a Keleti Fronton már most 15.000 spanyol harcol és amennyiben Németország szükségesnek tartja, számukat egymillióra növeli ... A német püspökök közhírré tettek már 1936 augusztus 30-án egy püspöki körlevélben a Pacelli bíboros titkár közvetlen utasítására, Spanyolország tekintetében: ,Hogy milyen feladat hárul ezzel népünkre és hazánkra, magától adódik. Bárcsak sikerülne Isten segítségével vezérünknek a védelemnek emez emberfeletti nagy művét (!) rendíthetetlen kitarással és az egész nép leghűségesebb együttműködésével elvégezni.‘ És már 1937 január 3-án újra lelkükre beszéltek a német püspökök az ő híveiknek, újra Spanyolországra utalva: ,Szeretteim az egyházmegyékben! A vezér és birodalmi kancellár, Adolf Hitler, már messziről észrevette a bolsevizmus beáramlását és alkalmazkodva a körülményekhez, szándékát és aggodalmát arra összpontosította, hogy ezt a mérhetetlen veszedelmet a német népekről, valamint az egész nyugati világról elfordítsa.“

„Még ugyanabban az esztendőben (1933) megkötötte a katolikus von Papan a konkordátumot náci-Németország és a Vatikán között ... Az 1934 - 1938-as évek folyamán előkészítette Papan, mint német nagykövét Bécsben a nácizmus hatalomátvételt Ausztriában.“

„A német püspökök soha nem emeltek szavat az igazságszolgáltatás sokezer ártatlan ellenfelei elítélése és legyilkolása ellen, a liberálisok üldözése ellen, a demokraták és kommunisták üldözése ellen, sőt éppen kívánatosnak tartották ... Soha nem tiltakoztak a borzalmas zsidók iránti pogrom ellen, a több mint kétszáz zsinagóga lerombolása ellen, a zsidók megaláztatása, deportálása és elgázosítása ellen, akiket a saját egyházuk másfél évszázadon át ismételten üldözött és megölt. Soha nem kifogásolták a nemzeti szocializmus rendszerét mint olyat. Sokkal inkább kijelentették a magas klérusok, mint például Faulhaber bíboros Münchenből, Schulte bíboros Kölnből, Mátyás Ehrenfried püspök Würzburgból és sok mások (az 1935-ös év folyamán) az ő teljes mértékű hajlandóságukat a nácizmussal való együttműködésre és sajnálatukat, hogy nem vehettek részt benne.“

„Hitler hadserege elfoglalta 1938 március 11-én Ausztriát. Innitzer bíboros Bécsből, aki a Vatikán kifejezett beleegyezésével javasolta és megmagyarázta Schuschniggnek a megadást: ,A csatlakozás megátolthatatlan‘, aztán harangszóval és a templomokra kitűzött horgos-keresztes zászlókkal megünnepelte a hadsereg bevonulását, a papságot pedig felhatalmazta ugyanezt tenni. Március 12-én elkötelezte őket egy hálaadó istentisztelet megtartására. Amikor Hitler március 15-én kihallgatásra fogadta a kardinálist és biztosította őt az egyház jogainak fenntartásával, az ausztriai püspökök együttesen azt követelték a néptől, a Linzi püspök kivételével, hogy szavazzanak Hitler mellett, és a ,légy üdvöz Hitler‘ tisztelettel fejezték be az ő felhívásukat.“

Tekintettel arra a tényállásra, hogy eme világ-egyház politikai célkitűzése változatlanul ugyanaz maradt, a múlt idők folyamatait, mint intő figyelmeztetést kell szem előtt tartani a jövőre nézve. Az úgynevezett „Német Nemzet Szent Római Birodalom“ politikai és vallásos hatalomból tevődött össze. Ez a megfogalmazás azért jogosult, minthogy a Vatikán, széleskörűen kihasználta a Németeket az ő saját céljai elérésére. Az Európa egyesítési folyamatban is Németország játssza a legfontosabb szerepet, ő az „egész vonat mozdonya“, a forgatótér Kelet és Nyugat között. Számos történész, stratégiai eszességből vagy az egyháztól való félelem miatt, egyáltalán nem írt vagy csak célzóan megemlékezett az egyház történelemének erről a kétes fejezetéről.

A második világháború előtt Németországra összpontosította a Vatikán az ő figyelmét, amely mind egyre erősebb lett. Ez a katolikus Bajorországban kezdődött el, különösen Münchenben, ahol Hitler 1923-ban az ő puccskísérlétével még megbukott. 1924-ben egy konkordátumot kötött a Vatikán Bajorországgal. Amúgy említésre méltó, hogy a későbbi XII. Piusz pápa ezekben az években pápai nagykövet volt Münchenben és később Berlinben.

Már 1938-ban hozzávetőlegesen 40.000 politikai ellenzékieket vettek őrizetbe a német koncentrációs táborokban, anélkül, hogy valamely egyház méltóságviselője fölemelte volna a hangját a lealacsonyítottak érdekében. Von Papen Ferenc hűséges katolikus talpnyaló a következőképpen nyilatkozott: **„... a nemzeti szocializmus egy keresztény visszahatás az 1789-es szellemesség ellen.“** (E. Paris, The secret history of the Jesuits, 130. old.) Ezzel egyértelműen a francia forradalomra utalt, amely ahhoz vezetett, hogy az állam és az egyház külön lett egymástól választva és véget vetett a „Német Nemzet Szent Római Birodalomnak“. Amikor külföldön többen is hangot emeltek a Németországban lezajló események ellen, Julius Streicher a „Stürmer“ folyóirat főszerkesztője a következő szavakkal háritotta el: „... ez az angolszász protestánsok propagandája ellenünk.“ Aki hátvédelmet szerzett a pápánál, az egyszerűen határtalanul erősnek érezte magát.

Beavatottak azt is tudják, hogy a Vatikán nemcsak a bolsevizmust, mint politikai ellenfélt akarta korlátok közzé szorítani ill. legyőzni, hanem a levált keleti egyházat is, a vallásos riválist. Csak akinek ismeretes, hogy a Hitler SS-ei között főleg az egyenruhába öltözött jezsuiták vették át a felelősséget és az igazgatást, akik közzé többek között Goebbel is tartozott, az megérti azt is, hogy miért nem lett megrongálva egy vallásos építmény, sem a német csapatok bevonulásánál Oroszországba a római katolikus Ukrajnában, miközben ez az Oroszország más területein kíméletlenül megtörtént. Az alábbiakban újból egy pár idézet a Dr. Karlheinz Deschner könyvéből, „Abermals krähte der Hahn“ (Újra megszólalt a kakas), 67 és 68-ik fejezetéből:

„1941-ben a Szovjetunió elleni német megszállást követően, a katolikus katonai püspök (Franz Justus Radkowski), aki már a katolikusok között is úgy volt elismerve, mint akinek pásztori levelei, csak „úgy duzzadnak a nemzeti szocialista háborús uszítástól“, egy lelkipásztori levelet intézett a Wehrmacht katolikus hozzártatózóihoz, amelyben többek között a következőket mondja: „Németország, ahogyan már sokszor a történelem folyamán, úgy jelenleg is Európa élharcosa és megmentője lett ... Sok európai ország ... tudatában van annak, hogy az Oroszország elleni háború egy európai keresztes hadjárat ... Ez a ti bevetésed erős és lebilincselő tapasztalata Keleten, tudatosságokra fogja hozni, milyen kimondhatatlan nagy szerencse, hogy németek lehettek.“

„A Németország összes katolikus püspökei által kiadott emlékiratban, 1941 december 10. a következő vallomást teszik az egyház méltóságviselői: „... Elégedetten nyomon követjük a bolsevizmus hatalmával szembeni harcot, amelytől mi német püspökök számos pásztori leveleinkben figyelmeztettük és óvatosságra intettük a németországi katolikusokat, 1921-től egész 1936-ig, amint a birodalmi kormányzat előtt ismeretes is.“

„A békekészség nagy pápája hallgatott tehát. De ő hallgatott a Keleten folytatott háború alatt is, a több mint kétezer templom lerombolásánál, a több mint ötszáz zsinagóga lerombolásánál és a számos szellemiség megsemmisítésénél is. Hiszen a Vatikán célja az volt, hogy úgy, mint a Hitler seregei által megszállt többi területeken is az ortodox Oroszország területein is elterjedjen a katolicizmus ... A jezsuiták együttműködéséről az SS-el és a Gestapóval, már 1940-ben folyamatban voltak a tárgyalások a jezsuita tábornok, Ledochowski gróf (1866-1942, lovagrendi tábornok 1915 óta) és a Hitler titkosszolgálatával között ... Az okmányból kivehető, hogy a Vatikán már 1919 óta azon próbálkozott, hogy megdöntse a kommunista rendszert ... A Vatikán szándéka az volt, minél több papot áthelyezni az Oroszország megszállt területeire, hogy előkészítsék a terepet a Vatikán messzemenő politikájának Oroszországgal szemben. 1941. 11. hó. 8-án utalást adott a Wehrmacht Főparancsnoksága a német hadsereg minden keleti fővezérének arra, hogy a Vatikáni megállapodások tekintetbevételével ... könnyítsék a katolikus papok missziói tevékenységét a megszállt területeken. ... és a német titkosszolgálat egy vezetője, SS- Schellenberg fővezér, egy öt oldalas jelentést ír a külügyi hivatalnak, egy a pápával folytatott beszélgetésről: „A pápa a maga lehetőségéhez mértén mindent megtesz annak érdekében, hogy biztosítsa a német győzelmet. Az ő célja Oroszország lerombolása.“

„...20 évvel később azt mondja Dr. Adenauer (a volt német kancellár): Ennél fogva a legnagyobb éberséget tanúsítunk eme (keleti) világgal szemben, amely tulajdonképpen a halálos ellenségünk' ... „De nemcsak a szovjet Övezetről van szó, hanem az egész Kelet - Európa felszabadításáról a vasfüggöny mögül' ...

„Németország nem lesz az ateista kommunizmus martalékává, hanem annál inkább megbuktatja azt.“

A német hadsereg bevonulásakor Jugoszláviába, 1941 áprilisában, a horvátországi római katolikusok meg lettek kímélve a háború borzalmaitól, miközben az ortodox szerbek tömegestől le lettek mészárolva. A horvátországi katolikus fasiszta mozgalom, az usztasák, együttműködtek a katolikus uralta megszálló-hadvezetőséggel. Ismeretes, hogy Stepinac érsek vette kezébe a koordinálást. Ő maga személyesen számolt be a pápának arról, hogy hogyan lett erőszakosan áttérítve 250.000 szerb nemzetiségű ember a római katolikus vallásra. A akkori kb. 2 millió Horvátországi ortodox lakosságból, hivatalos közlések szerint, 600.000-en lettek a gyilkolás áldozatai. Sőt más becslések szerint, a meggyilkoltak száma eléri a 800.000 -et is. Nemcsak zsidók és más etnikai csoportok, hanem más kisebbségek is, akik ugyanahhoz a népcsoport-hoz lettek számolva, mivel más hitmeggyőződésük volt, kíméletlenül le lettek mészárolva.

A német csapatok bevonulásánál Lengyelországba, egy mészárlás zajlott le a Német nyelvű protestánsokon. A „brombergi vérfürdő“ egy szignifikáns fogalom lett. Annakidején arról volt szó, hogy 40.000-en — főképpen férfiak — lett lemészárolva, a Lengyel adminisztráció alatt álló területeken. A hallo-más szerint, az erre való felszólítás a szószékekről lett hangoztatva. Újabban azonban lényegesen csekélyebb számban van megadva a halottak száma.

Nem nehéz kitalálni, hogy mit vélt Hitler az ő nyilatkozatával: **„Márpedig egy nagy politikai mozgalom felépítéséhez, egyaránt szükségem van úgy a katolikus bajorokra, mint a protestáns poroszokra is. Minden további később jön“** (K. Deschner, Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte – Az üdvösség történetének egy évszázada, I. kötet, 360. old.). Vezető evangélikus teológusok szintén együttműködtek a „felekezeti egyház“ ellenére. Így ahelyett, hogy az örök Isten áldására számíthatnának, meg vannak terhelve az időre kiható átokkal. Hogy mi következett volna be később, azt megértük volna a Hitler győzelmének esetében. A zsidók, az etnikai kisebbségek és politikai ellenfelek elleni megtisztítási akció után, hamarosan bekövetkezett volna egy második, tudniillik a protestánsok ellen.

Még 1945 április 9-én, egy hónappal a háború vége előtt, kivégezték Flösenbergben az Evangélikus lelkészt, Dietrich Bonhoeffert, két éves szabadságvesztése után, a katolikus Himmler személyes és közvetlen parancsára. Valamennyi protestáns ifjúsági csoportosulások tiltva voltak a harmadik birodalomban. (harmadik birodalomnak van megnevezve a Hitler nemzet-szocialista diktatúrája – a ford.megj.). Mindenekelőtt a közismert egyházak szóvivői kellett volna elsőként észleljék, akik nyíltan a nemzeti-szocialista

diktatúra ellen nyilatkoztak, és azután minden szabadegyház és a közösségek tagjai is. A római egyház és az ennek szolgáló uralkodó magától értődése, azaz az a meggyőződés, hogy egyetlen más hitnek sincs létezőjoga, halálos minden más számára. Tiszteletreméltóan meg kell azt is említeni, hogy a katolikus oldalon is figyelmeztetett a lelkiismeret és egyesek hangot is emeltek az igazságtalanság ellen.

Mіндеzen tények ismeretében minden továbbiak nélkül fel lehet tenni a kérdést, ha létezne-e ma egyáltalán egy protestáns egyház vagy szabadegyház egy német Hitler kormányzott Európában. Különösen az elkötelezett jezsuiták és azok szervezetei szeretnék a reformáció óta az „egyszenti, katolikus és apostoli egyházat“ a pápának bemutatni, úgy amint a katolikus hitvallásban meg van fogalmazva: „**XV. Benedek pápa, már 1915-ben (!), a fegyverszünet kellős közepén a ‚Sátán követéinek‘ nevezi az ‚evangélikus szekta‘ hitvallóit, akik ‚pestis-kancellárt‘ alapítottak, szellemi tisztségviselőiket pedig ‚rablók- és tolvajoknak‘ nevezi.**“ (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche – A katolikus egyház tévedései, 22. old). Mindenki számára felfoghatatlan a következő idézet: „**Az Ingolstadt-i Mayrhofer jezsuita a következőket tanította az ő ‚hítség-noki tükör‘ kiadásában: ‚Mi nem fogunk elítélni, ha követeljük a protestánsok leölését; éppoly kevésbé, mint ahogyan a tolvajok-, gyilkosok-, hamisítók vagy forradalmárok halálos büntetést követelnénk**“ (E. Paris, The secret history of the Jesuits, 35. old.).

A katolikus egyház állásfoglalása — hozzáállása és magatartása a második világháborúban, számos dokumentációból kivehető és világosan érthető, a következő idézetig. Hitler halála alkalmából, 1945 május 3-án a következő nyilatkozatot tette közhírré a Vatikán, Franco tábornok által, a madridi spanyol sajtóban, ami mindennél többet mond: „**Adolf Hitler, a katolikus egyház fia, meghalt miközben védte a kereszténységet. Érthető tehát ezért, hogy nem lehet szavakat találni, az ő halálát megsiratni, miközben olyan sokan voltak akik megállapították, hogy élete magasztalásra méltó. Az ő földi maradványai fölött ott áll a győzedelmes erkölcsi alakja. Adja meg Isten neki a vértanúk pálmájával a győzelem babérjait.**“ (E. Paris, The secret history of the Jesuits, 63. old.).

Sokan, akik ‚Heil Hitler!‘ kiáltottak, valójában nem voltak tudatában annak, amit tettek. Avagy a méltóságviselőknél nem-e tudniuk kellett volna, hogy mi történik akkoriban? És mégis kinyújtott karokkal igazolták az ‚Üdvözlégy Hitler‘ köszöntéssel, hogy a szabadulás most nem Istentől, hanem Hitlertől jön. Az 1933-as korosztályhoz tartozva, tudatosan átéltem mindezeket a dolgokat. Elég gyakran figyelemmel kísértem a hadsereg katonai parádéját! De hiszen olyan félelmetesen hangzott, amikor egyszerre egy hangon együtt kiáltották „Győzelem Üdv! Győzelem Üdv!“

Legkésőbb a Hitler-diktatúra összeomlása után, sokan tudatosak lettek afelől, hogy egy elcsábított, ravaszul megtévesztett és becsapott hadi-generációhoz tartoztak. Miután nyilvánosságra kerültek a rémtettek és lelepleződött a holokauszt, sokan szótlanná váltak. Még napjainkban is vannak emberek, akik tagadják azt, ami történt, egyszerűen azért, mert nem tudják besorolni és felfogni a kegyetlenségeket, az ártatlan férfiak, asszonyok és gyerekek elgázosítását stb. Isten és a német nép nevében a 20. században a legundorítóbb bűncelekmények lettek elkövetve. Még ma is sokak fülében cseng a náci időben elhangzott propaganda-beszéd. Némelyek arra is emlékeznek még, amint nagy lelkesültséggel proklamálva lett: „... és egy hit az egész világnak ...“ A katonák övcsatján ez állt: „Isten velünk!“ Micsoda egy Istenkáromlás!

Több mint 55 millió ember szabályosan el lett „tüzelve“ a második világháborúban, azonban a tényleges bujtogatók megmenekültek. **„Frings bíboros Kölnből, aki már 1945 december 16. egy rádióbeszédében, egy egyedül a kereszténységtől, azaz természetesen a római katolicizmustól, formált Nyugatot óhajtott, 1950 június 23-án elsőként nyilvánosan követelte Németországban, a Bonnban tartott katolikus közgyűlésen, a Németek újra felfegyverkezését, egy ‚isteni renden‘ alapuló békesség érdekében! ... Ilyen módon tehát München püspök éppen úgy mint XII. Piusz, síkraszállt egy pásztori levelében, ‚elnézést‘ gyakorolni a német háborús bűnösökkel szemben. 1951-ben pedig ki lett tüntetve Németország államfője által a nagy Szövetségi érdemkereszttel, és mi több, a XXIII. János Pál pápa által bíborosnak.“** (K. Deschner, *Abermals krähte der Hahn – Ismételtlen megszólalt a kakas*, 647-650 old.).

Különösen felvilágosító a következő idézet is: **„A katolikus uralom összeomlása után, jellemző módon éppen a külföldi ferencesrendi kolostorok szolgáltak menekülési helyül a tömegyilkosoknak, Ausztriában Klagenfurt, az Olaszországban Modena, de Franciaországban is.“** (K. Deschner, *Abermals krähte der Hahn – Ismételtlen megszólalt a kakas*, 625. old). A bűnösök nyilvánvalóan egész pontosan kiismerték magukat és tudták, hogy hol vannak azok a helyek, ahol nemcsak nyitott ajtókra találnak, hanem kitárt karokra is. Sőt még a francia tömegyilkos Barbie Miklós kisegítője, a Lyoni hóhér, Touvier Pál, egy katolikus kolostorban lett 1989 májusában letartóztatva, ahol sok éven át élvezte a jólétet.

A német hadsereg veresége után Sztálingrádnál megpróbálta a pápa az Egyesült Államokat meggyőzni az együttműködésre, ill. a maga oldalára húzni, együttes erővel a bolsevizmus ellen harcolni. Rooseveltnél egyetlen meghatározott feltételt állított: Hitlernek vissza kell lépnie. A pápa könyörgött neki, hogy az ügy érdekében legyen engedékeny. De ez alkalommal süket fülekre talált a hatalomtól megszállt diktátornál. A katolikus püspökök,

akik 1933 márciusban a Fuldai tanácskozáson az ő szolidaritásukat fejezték ki Hitlerrel szemben, 1945-ben valami egészen másat mondtak és egy egész új stratégiát vezettek be, a vallásos-politikai egyesített Európa kitűzött céljának az eléréséért.

Amit háborús erőszakkal nem lehetett megvalósítani, rövidesen valóság lesz a diplomáciai úton. Miközben még emberek milliói, menekültek, hadifoglyok, munkatáborokban elhurcoltak, a háború következményeit sínylették, a papságnak egyáltalán semmi gondot nem okozott álláspontot (irányt) változtatni és a vitorlát egy új szél irányába felállítani. Az ártatlanok szenvedtek és a valójában bűnösök pedig biztonságban voltak és nagy magasztossággal tovább játszották szerepüket.

A második vatikáni zsinat óta (1962-1965) új kezdeményezéssel irányváltás történt. A protestáns egyházakról felemelték az átkokat és nincsenek már hűtleneknek megjelölve, hanem mint szétválasztott testvérek, kitárt karokkal vannak szívélyesen fogadva. Az ellenreformáció befejeződött. Sajátságosan azonban, hogy a számtalan kimondott átkozásokból, amelyeket a protestánsok ellen főképpen a Trienti zsinaton megszövegeztek, egyetlen egyet sem vontak vissza. Mind a mai napig nem esett egyetlen bocsánatkérő szó sem a pápától, de sem az egyház részéről a zsidóktól, a protestánsoktól és a más-hitűektől.

A Róma fejedelemség szemében még soha nem játszott szerepet a mások élete. Aki útjában állt a hatalmi követelményeknek, legyen az felnőtt, vagy gyerek, politikai vagy vallásos ellenség, el lett távolítva. Néró, Dioklécián, Konstantin és mások voltak az előidézők. Ezt a trendet pedig később tovább folytatták a római pápák. Aki nem alkalmazkodott, üldözve lett vagy gyilkosság áldozata lett, függetlenül attól, hogy pogány, zsidó, muzulmán vagy más-hitű keresztényekről van szó, akiknek egyetlen bűncselekményük abban állt, hogy nem ismerték el maguknak a római katolikus egyházat.

Tulajdonképpen Konstantin volt a római „államvallásnak“ az alapítója és annak a brutális hatalomgyakorlója. Állítása szerint egy tüzes keresztet látott az égbolton és mellette a feliratot: „Ebben a jelben győztes leszel.“ Ez a gyilkos, aki a saját családjában megölette mindkét sógorát Liciniuszt és Bassaniuszt, az ő unokaöcsét, a Liciniusz fiát, az apósát Maximiliánt, a fiát Crispuszt és feleségét Fausztát, ugyanakkor egy leleményes politikus volt. Számára az egyház egy hatalmi tényezőt jelentett, amit elsősorban a maga hasznára vett igénybe. Azonban az elején engedélyezte a pogányokat is. Ez időtől jött létre a pogány-keresztény állami egyház, együttműködve az üldözéssel és a gyilkossággal. Már 70 évvel később „Isten szerinti államnak” dicsőítette Augustin egyházfejedelem az egyházat. Mostantól kezdve számára

a sátán meg volt kötve. Ám éppen az ellenkezőjéről volt szó: most lett igazán szabadra eresztve.

A napisten születésnapját az Isten Fia születésnapjának deklarálták. Jupitert, Diánát és a többi úgynevezett isteneket és istennőket lefokozták méltóságuktól, és helyükbe felszentelték Pétert, Máriát és másokat. Alapjában véve, az ezidőben keletkezett „kereszténység“ egy tökéletesen átvett görög-római bálvány kultusz volt és ennek a folytatódásában állt. A pogány bálványok csupán csak helyettesítve lettek a szentek- és védőszentekkel. Az összlakosság erőszakkal kényszerítve lett, alárendelni magát ennek a politikai-vallásos hatalomnak. Mindazok akik nem akartak vagy pedig az ő lelkiismeretük miatt nem tudták alárendelni magukat, kíméletlenül ki lettek nyiffantva. Az állam és egyház közötti együttműködés semmi lehetőséget nem adott a más vallású embereknek. Akár az üzleti életben, a kereskedelemben, az ipartestületekben, a vállalatoknál, a céhekben, a társadalomban — mindenütt napirenden volt a bojkott és az üldözés.

Csak miután bocsánatot kér a pápa és a római egyház a sok millió ember haláláért, akik a másvilágra kerültek az ő uszításuk és felbujtásuk révén, majd csak akkor áll jogukban, „a még meg nem született élet védelméről“ beszélni. A születendő élet részesüljön védelemben, ellenben a már megszületett élet védelem nélkül „egy szabadon lelőhető vad” volt és van! Avagy nem-e éppen a pápák voltak azok, akik felbújtattak a keresztes hadjáratokra, megáldva a zsoldosokat, akiknek élete tulajdonképpen jelentéktelen volt előttük? Avagy tekintetbe vették-e ezekben a keresztes hadjáratokban vagy vallásos háborúkbán a terhes nőket és gyermekeket, voltaképpen egyáltalán az emberi életet? Mennyire végzetes, amikor a kolostorok közelében újra és újra gyerekcsontvázak kerülnek napvilágra!

A „katolikus felnőtt-katekizmusban“, a 256-ik oldalon, szakramentum-szentégnék lett kijelentve az egyház. Hogy a római székesegyházban hét szentség létezik, az általánosan ismert, de hogy az egyház saját maga is szakramentum legyen, ez új dolog kell legyen. Idézet: **„Az egyház mint a Szellem szakramentuma. Nehézségek az egyházzal kapcsolatosan. A Szent Szellem meghatározó kérdésére, azzal a kijelentőmondattal válaszol az egyház hitvallása: ‚Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli egyházban!‘ Az egyház beismeri tehát, hogy őbenne és általa folytatólagosan hatékony a Jézus Krisztus Szelleme a történelem folyamán. Tehát azt hiszi, hogy a szakramentum színhelye, azaz a Szent Szellem jelét és eszköztét képviseli.“**

Az ajakvallomás és a valóság között ég és föld közötti különbség van. Hátározottan, hogy nem a Krisztus Szelleme volt, amely olyan iszonyatosan és kegyetlenül rombolt és pusztított az egyháztörténelem folyamán. Minthogy

ez egyház keretén belül szintén ismeretes, hogy mi minden történt az ő uszítá-sukra, fel kellene a katolikus felnőtt-katekizmus ugyanazon oldalán az alábbi nyilatkozatot is tüntetni: „Aligha létezik még egy olyan hitvallomás, amely any-nyi értetlenséget, ellentmondást, bizonytalanságot gerjeszt mint ez. Sok gyakorló katolikus kereszténynek is nehézsége van az egyházzal. Nem kevesen mondják: „Nos Jézus, igen — egyház azonban nem!” A fő ellenvetés az egyház el-len az, hogy a történelmében elárulta a Jézus eredeti üzenetét. Mert Jézus — így az ellenvetés — szegény volt, és szót emelt a szegények mellett; ellenben az egyház gazdag, a gazdagokkal és hatalmasokkal paktál és a társadalmi kérdésekben ku-darcot vallott. Jézus a szeretetet prédikálta egész az ellenségszeretetig; az egyház ezzel szemben intoleráns és amint ezt az inkvizíció legjobban mutatja brutális kegyetlenséggel üldözi az ellenállókat. ... Mit mondjon egy katolikus keresztény e ,bűnregisztrálás’ láttára? Nem kell semmit szépítenni vagy eltussoljon. Éppen az egyház, aki a bűnök megbocsátását hirdeti, bizalommal számíthat az isteni megbocsájtásra miközben felelősséget vállal és saját bűnösségét bevallja, úgy mint VI. Hadrian pápa Nürnbergben a birodalmi gyűlésen (1522/1523) valamint VI. Pál pápa a II. Vatikáni Zsinat alkalmával (1962-1965). A keresztény nem kell megtagadja tehát az egyháztörténelem árnyoldalait.“

Istennél azonban, bizonytalanság nem fog minden olyan simán menni, mint ahogy ezt a Katolikus Katekizmus mondja. A megbocsátás feltételezi az igazi bűnbánat létrejöttét. Ő nem fogja megbocsátani ezeket a rémtetteket, hanem az ártatlan kiöntött vérért bosszút fog állani (Jel. 6:9-10; majd 18:7-8), mi-vel ez szándékosan történt. Amennyiben a Bibliában hívő keresztények nem kellene számítsanak még egy üldözési mániával, befejezettnek lehetne ezt a fejezetet tekinteni. De az apokaliptikus prófécia alapján most jön a vallá-si-politikai unió és azután pedig a bojkott és az üldözés, „... *hogy senki se vehessen vagy adhasson*“ (Jel. 13:17). Amilyen volt a zsidók sorsa a máso-dik világháború alatt és előzőleg különböző időszakokban, ugyanolyan lesz a Bibliában hívő keresztényeké egy rövid időre kiszabott üldöztetés alatt. Az ő bűncselekményük abban fog állni, hogy nem tartoznak semmilyen elis-mert keresztény vallásfelekezethez és így semmilyen összefüggésük nincs az Egyházak Világtanácsával, következésképpen a római egyházzal. Eretnekeknek lesznek bélyegezve és mint elviselhetetlenek a társadalom számára. Ha az álláskeresésnél meg kell adni a vallási hovatartozást, azonnal meg lehet ha-tározni ha pl., megadják a munkalehetőséget valakinek vagy nem. Sikerülni fog-e a politikusoknak akkor, az emberi méltóságot és az életet, különösen a más-hitűek életét megvédelmezni?

A Szentírás megerősítésére, ez a birodalom bibliailag „fenevadnak“ lett megnevezve, amelyre ki lett mérve egy ütés, egy kard által ejtett seb (Jel. 13:14). A Szellem vívókardja Isten Szava, és Isten Szavával halálos sebet

(ütést) ejtettek a reformátorok ezen a birodalmon. Ennélfogva a reformerek valamennyien, mint sátán szolgálói voltak tekintve, mivel zavargást okoztak, sőt fenyegető veszedelmet jelentettek e világhatalomnak. Ámde, amint a bibliai próféciában ki van fejezve, az egész világ meglepetésére újra begyógyul ez a halálos seb (Jel. 13:12). Ez a gyógyulási fejlődés máris jóval előrehaladott.

Valamennyi protestáns egyház és szabadegyház a fejlődésük korai szakaszában az Evangélium hirdetését állították középpontjukba. Ma azonban ténylegesen a legtöbbjüknel majdnem csak az örökölt hagyományok vannak gyakorlatban. A különféle vallásfelekezetek vezetői szellemileg rövidlátóak és nem ismerik fel, hogy hova vezet a beütött irány. Még azoknak sincs tiszta képük, akik a fundamentalistákhoz sorolják magukat, hogy a most lezajló bibliai próféciákat a kinyilatkoztatott Ige alapján a helyükre beilleszteni. Egyesek áldozatul estek a „mitológiai lebontásnak“, mások pedig a liberális „felszabadulási elméleteknek.“ A protestánsok oldalán hátramaradt egy hagyományos név szerinti kereszténység, egy kereszténység keresztséggel és házasságlevéllel. Csak elenyészően csekély számban vannak azok, akik Krisztussal átéltek valamit, és be lehetne őket a Biblia hívők közé sorolni.

A „Vaticanum Secundum“ zsinatot megelőzően, létrehozta 1960-ban XXIII. János pápa az ökumenikus kérdésekkel kapcsolatos titkárságot, Ágoston Bea bíboros vezetésével. A megbízottak egy egész jó munkát végeztek; a kifejezések úgy vannak kiszabva, hogy minden további nélkül vissza halthatják a saját kifejezésüket, és az áthidalhatatlan különbségek fölött pedig szemet hunyhatnak. A „Teológia és egyházi Lexikon“ 13. kötetének a 12-26 oldalain nagyon sokatmondóan ír Herder az „ökumenizmus és egység“ II. vatikáni zsinat témájáról, mindazok számára, akik tudomásul akarják venni:

„A közigazgatás egy a pápai tekintélynél fogva létesített csatorna a kommunikációs feladatok elősegítésére és egy eszköz, amely lehetővé teszi az együttműködést, annak minden elképzelhető formájában a tökéletes egységet megvalósítani... Ez volt az intuíciója VI. Pálnak is, amikor még bíborosi hatóságként a XXIII. János gyászszertartási szolgálatán, 1963 június 7. a Milánói székesegyházban utalt a katolikus hit egyetemlegességéről, és a Római egyház ökumenizmusáról. ... Számára a ,belső ökumenizmus katolizálás , egy egységet jelentett a sokféleségben, nagy fejlődési lehetőségekkel, egy új egyháztörténeti szakaszban.

„A többi keresztényi közösségekre való tekintettel, az elvált testvérek keresztényi hagyatékának az elismeréséről van szó. Ez pedig az egyház ,nyomvonalai‘ és ,elemei‘ igazi mérlegelését jelenti, amelyek az elvált testvérek között Isten kegyelméből léteznek és elevenek, ezáltal az történik, hogy ezek — még ha kü-

lönböző mértékben is — már reálisan, még ha hiányosan és fogyatékosan is az anyaszentegyházhoz tartoznak.“

„A következőkben (§7) az elválasztásról és elhasadásokról van szó. Az ‚emberi gyarlóság‘ következtében vizálykodások jöttek létre, kölcsönös tudatlanság és elidegenedés a Jézus Krisztus nyáján belül, annyira, hogy részei az egyháznak különváltak és független csoportokat alapítottak. Ezáltal kegyetlenül meg lett csonkítva a Krisztus egyháza. És mert anyaszentegyház csak egy létezhet, nem létezhet a Péter utódai által kormányzott egyház mellett, semmilyen más egyház, amely való és egyetlen igaznak nevezhetné magát‘. Azon Péter székhelyétől elvált egyházak egyike sem tartozik ugyanazon a módon hozzá, az egyidejűleg látható és mennyei egyházhhoz. — A § 8-ban ki lett hangsúlyozva, hogy a szükséges egység a fejjel, nem zárja ki a sokrétúséget a testen belül. Egy túlzott egyöntetűség hátrányosan befolyásolná a test szépségét. Ennélfogva a saját hagyományoknak adott jelentőség, kiváltképpen a tiszteletre méltó keleti egyházakban. Azonban minél nagyobb teret kap a különbözőség, annál szükségesebbé válik az egyedüli autoritás.“

„Aki egy különvált egyházban jó hitben él, azt az igazi egyház nem tekinti idegennek (§9). De megfossa magát némely üdvösséggel kapcsolatos létszükségleti javaktól, különösen a hivatali tanszék által adott tanácsadástól, amely megsegít a hit és a hagyományok tökéletesen megőrzésére. A leválás károsítja Krisztus családjának, úgy a belső, mint a külső növekedését. Ezért lenne a zsinat kíván-sága, hogy a disszidensek valamennyien, a Krisztus nyájának tökéletes egységben legyenek érdekelték és egy karámba forrjanak össze (§10). Ámde ennélfogva mindig a közös hagyatékra kell figyelni és a még fennálló szellemi kapcsolatra: ‚Mi testvérek maradtunk.“

„A múlt idők tévedéseinek következtében, amelyeket mindkét oldal elkövetett, az egy keresztény nép testvérei szétmentek különböző irányzatokba, útjaik elváltak egymástól. Azonban a bűnbánat és az engesztelődést szolgáló szellem jegyében az összes keresztények részéről meg fog történni, hogy mindnyájan egyesítve lesznek az egy atyai házban (§31).“

„A keresztények közösen egy frontot kell alakítsanak a beszivárgó ateizmus és kommunizmus ellen (§35).“

„Az egyház összes egyenértékű részének össze kell nőni az egy fő alatt, amely nem lesz sem keleti sem nyugati, hanem a mindnyájuk atyja (§47).“

„A következőkben meg vannak adva konkrétan az újraegyesítés előfeltételei, és jellemezve van az ehhez vezetó út. A keleti kultúra vegye tudomásul: Ha csatlakozni akarnak és ismét el akarják foglalni a helyüket, így a hazatérőket ne érje több követelmény annál, mint amennyi szükséges arra, hogy az egyház tagjává váljanak (§48). Tegyük le a hitvallást, a beismerő vallomással az egyház egységét

illetően, az eltévelyedés megtagadása nélkül, egy egyszerű módon. A keleti kultúra jogilag biztosítva lesz afelől, hogy az ő saját fegyelmetségüket megőrizték (§50). Az ő szakramentumuk érvényesek és továbbra is gyakorolhatóak (§51).“

„Beszéljük hát akkor testvéreinkkel az Evangéliumnak ezen a nyelvén, amelyet megértene és amely meghatja őket. Mondjuk meg nekik, hogy a primátus amit Péter kapott, elsősorban egy diakónusi állapot, egy pásztorlási feladat, egy szolgáltatási feladat, amelyet az apostolok vezetője Krisztustól kapott, nem hatalmat gyakorolni és még kevésbé uralkodni, hanem hogy legeltesse a Krisztus nyáját, mert elvégre a jogi teljhatalom a pásztori feladatra lett adva. ... Ez a szuverén Pásztor valódi ábrája az egyházban, aki sajátos módon vonzerőt gyakorol az elválasztott testvérekre, akiket csak szeretet révén és erős kézzel lehet Krisztus egyetlen menházához kalauzolni, amely a katolikus egyház.“

„Számításba véve azt, hogy valamennyi elválasztott Keresztények közösségében ma mindenütt fennáll az Isteni egység iránti kívánság: Hogy az egyház az egyetlen gyógyintézmény mindenki számára.“

„A következő szakasz (§50) egy felhívást intéz egyenként a keresztényeknek, az anyaszentegyház meghívását követni. Az, hogy az egyház elemi részei rendelkezésükre állnak csak felszólításnak értendő a Katolikus egyház egységéhez csatlakozni. Ez különösen a Szentírásra és a szakramentumra érvényes, amelyek a Krisztus egyházához tartoznak és az egyház egységének eszközei. Ennélfogva a keresztények nemcsak egyenként vannak tekintetbe véve, hanem egyesülten az ő közösségeikben.“

„Azok számára azonban, akik Krisztus akaratának teljes szívből engedelmeskedni és az ökumenizmus rendfokozatában fejlődni akarnak, elengedhetetlen, hogy a Krisztus Szellemének vezetése alatt, egyre szorosabban hozzá csatlakozzanak amaz egyházhoz, amely Isten háza különböző lakásokkal, a hit egységében, Krisztus helytartójának, a római pápa, vezetése és a vele való közösségben.“

„A megkeresztelkedtek valamennyien máris egy közösséget képeznek Krisztusban. A katolikusok is ismerjék el az ő vétkeiket a szakadásokat illetően és kériék Istent arra, hogy a maga módján vezesse vissza az ő szétvált népét a tökéletes egységhez.“

„A szükségszerűség az egy igaz egyházhoz hozzátartozni, meg lett állapítva a katolikus ökumenizmus I. fejezetében, mint alapelv és olyan módon lett előterjesztve, hogy az elvált testvérek nehézségeit és aggodalmait legyőzze.“

„Az ökumenikus mozgalomnak csak az utak, előkészítésével van dolga, amely végül is az összes keresztények egységének újra-előállításához vezet a Krisztus nyájában.“

Nagyon érdekes elolvasni a második átfogó vatikáni zsinat dokumentumait és nyilatkozatait a már előzőleg nevezett Herdes műveiben. A 747-ik oldalon ez áll befejezésül: „**Róma, Szt. Péternél, 1965 december 7, én Pál, püspöke a katolikus egyháznak.**“ Minden olyan tökéletesen össze van igazítva, hogy a szétvált egyházaknak nyitva állnak az ajtók és a kapuk és a főegyház karjai eléjük van terjesztve. Mindazok, akik a szentháromsági képletben lettek megkeresztelve, érvényesnek elismert megkereszteltek az anyaegyháztól. Egy pár esztendővel ezelőtt még nem így állt a helyzet.

A döntés órája itt van, a pillanat közel, amelytől kezdve nem lesz visszaút. A mennyből érkező legvégső figyelmeztetés így hangzik: „... »*Ti Én népem, menjetek ki közülük, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket*«“ (Jel.18:4). Aki a teljes vallásos szövetkezés időpontjában a nagy „egységes egyházközösségben“ van, nem tartozhat a Jézus Krisztus gyülekezetéhez. Ez vonatkozik mindazokra is, akik valamely szabadegyházhoz és protestáns hitirányzathoz tartoznak, akiknek denominációi az Egyház Világtanácsa által visszatérnek a római anyaszentegyház ölébe. Minden egyes denomináció automatikusan magán hordozza a bélyeget — az „anyaszentegyház“ ismertetőjelét. Mindazok, akik elismerik a római-katolikus egyház szentháromságos tanítását és a bibliaellenes képletbe lettek megkeresztelve, az egyház felfogása szerint ezek máris hozzátartoznak, anélkül, hogy beléptek volna.

A modern egységes gondolkodás egy adódó félreértésen alapul: a Megváltó az Ő főpapi imádságában a megváltottak egységéért imádkozott. Csakhogy ez jelentőségteljesen az Őveire vonatkozott, és nem a különböző hitirányzatok egységére a római egyház és a pápa védnöksége alatt. Az Ő imádságának Szavai így hangzanak: „... *hogy egyek legyenek, amint mi egy vagyunk. Én őbennük és Te Énbennem, hogy tökéletes egységre jussanak, hogy felismerje a világ, hogy Te küldtél el Engem, és úgy szeretted őket, ahogyan Engem szeretted.*“ (Jn.17:22-23). Csak azokat lehet beleszámítani ebbe az isteni egységbe, akik igazán újjászülettek. Egyrésről a Krisztussal való bibliai egységről van szó és az Ő gyülekezetéről, másrésről pedig a bibliaellenes egységről a római egyházban. Döntse el mindenki saját magának, hova szeretne tartozni.

28. Fejezet

VÉGSŐ KÖVETKEZTETÉSEK ÉS A TITOKZATOS SZÁM 666

Hogy a „papság“ többsége miért hagyja figyelmen kívül illetve tudomást sem akar venni a megállapított történelmi fejleményekről, csak nehezen követhető — ha csak nem, szándékosan csukják be a szemüket a tények előtt vagy nem érdekli őket az igazság kiderítése. A fejlemények különlegesen Konstantin óta és ezzel a római egyházbirodalom kezdetétől annyira széleskörűen körvonalazva lettek, hogy igazán nincs kielégítő kereslet ebben a dologban. Az 5. és 11. évszázad között a császárok jelölték ki a pápákat. Ezután pedig az úgynevezett „klérus“ vette kézbe az ügyet.

„Hogy a német-római császár és a római város előkelőinek a befolyását visszaszorítsák a pápa megválasztásánál, II. Miklós pápa elrendel 1059-ben a hűsvéti zsinaton egy választási dekrétumot, amely szerint a választás kizárólagosan átmegy egy bíboros-testületi kollégium kezébe.“ (B. Harenberg, Chronik der Menschheit - az emberiség krónikája 287. old.). A pápák hamarosan hatalmasabbak lettek a világi potentátoknál, minthogy a széles néptömeg a pokoltól való félelem miatt a hátuk mögött állt. Ez azonban még nem volt elegendő: a dolgok rövidesen az egyház javára lettek elhatározva. Végül is nem a császárok jelölték ki a pápákat a hivatalba, hanem a pápák a császárokat. **„Róma, 1075 pápai közlemény. A római böjti zsinat közben, az úgynevezett *Dictatus papae* című dokumentumban VII. Gergely pápa az egyetemes Egyház korlátlan uralkodójának deklarálta a római püspököt. A pápa egymaga jogos császári koronát, jelvényeket hordozni, totális hatalma van a császár leválasztására és az engedetlen fejedelmek alattvalóikat a hűség-eskü alól feloldani és a pápát nem ítélni meg senki.“** (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, 288. old.). De mi köze van eme világ-politikai és a vallás befolyása alatti állásoknak a Jézus Krisztus gyülekezetéhez vagy az Óröla szülő Evangélium hirdetéséhez és az Isten országához? Hiszen az uralkodók valamennyien, attól függetlenül, hogy polgári vagy klerikális öltözetet viseltek, az ő saját birodalmuk építésével voltak elfoglalva.

A pápákat megválasztják abba a magas hivatali tisztségbe, amelyet ők saját maguk találtak ki. Azután a pápai hordozható trónra (*Sedia gestatoria*) lesznek ültetve és hordozva. Mármost az egész világ felnéz rájuk, jóindula-

tukat keresik, az ő kegyességüket, azt ő közbenjárásukat. Amennyiben bizonyos, és pedig holtbiztos tévedhetetlenséggel bebizonyítottan, hogy ebben az univerzális egyházban semmi, márpedig abszolút semmi nincs egyetértésben a Szentírással, el lehet-e ezt a nyilvánosság elől hallgatni és így Isten előtt büntudatot magára vállalni? Itt nem a sok ember megfedéséről van szó, akik ehhez az univerzális egyházhoz tartoznak, és nem is egy szeretetre méltó pápa - mint ember - korholásáról, hanem magáról az institúcióról és a rendszerről. Helyénvaló kell legyen, átvizsgálni, ha tulajdonképpen nem-e a legnagyobb megtévesztéssel és hamisítással van-e dolgunk - lehet, hogy nem szándékosan - az emberiség történetében.

A bibliai időmúlás értelmében most a legnagyobb szellemi konfliktus előtt állunk. Minden időben voltak olyan emberek az egyháztörténelemben, akik ezzel a tematikával alaposan foglalkoztak. Dr. Luther Márton annak idején nagyon keményen szót emelt a pápaság ellen. Az ő durva kifejezési módja nem felel meg ennek a korszaknak, következésképpen elnézést kérünk ezt illetően. Őbenne mindkét világ egymásnak ütközött, úgy a protestáns, mint a katolikus is. Ő nem vette a dolgokat könnyedén, egész nyilvánvalóan Istentől lett kijelölve arra, hogy hangot emeljen az ótestamentumi próféták mintaképe szerint. A Dániel próféta könyvéhez írt előszavában a következőket írja a második javított Biblia Kiadásban: „Itt egyértelműen a pápa van leképezve, amint az ő szutykos szemtelenségében üvölt, amint az egyházak és királyi székeket elbírálja, őt azonban senki el nem bírálhatja. És Cap. Solíte: Ahogyan a nap a hold fölött van, akként áll a pápa is a császár fölött. Márpedig ahol felettes hatóság van, ott van meghatalmazás a parancsnoklásra, a többiek pedig kénytelenek engedelmességni ... Amikor a pápa megszámlálhatatlan lelket félrevezet a pokolba, senki ne vonja kérdőre: Te mit csinálsz? Szóval mindezt nemcsak, hogy tudományosan oktatják, hanem cselekedetekben gyakorolják és üzik: mert igazából nem császár a császár, hanem a pápa, akinek alattvalója a császár, mint egy cseléd, úgy hogy még a lábait is meg kell csókolja minden ő jogszabályában. Ezt tette közhírré Sz. Péter a 2. Fej. 3:3-ban, hogy csúfolkodók támadnak, olyanok akik saját kívánságaik vagy kedvük szerint cselekszenek. Álláspontot foglalva ezzel a Dániel próféta kijelentése mellett, Dániel 11:36.

«... Fölmagasztalja és nagyobbak tartja magát minden istennél, és szörnyűségekét mond még az istenek Istene ellen is. De csak addig boldogul, amíg véget nem ér a harag, mert ami el van határozva, annak meg kell történnie.»

Ennélfogva a pápa önmagát ábrázolja, amint pocskondiázott állapotában kérkedik, hogy fölötte áll a Szentírásnak, mintha az ő székhelye még ezt is hitelesnek kellene igazolja, hogy megkapja az értékét. De még sokkal inkább bajkeverő azzal a tétével, hogy mindazokat, akik valaha is felszólaltak ellene a

Szentírásból, elátkozta, a kárhozat fiaivá nyilvánította, eretnekként és az ördög gyermeikeként elégette, és még minden nap teszi. És mindazok akik őhozzá tartoznak most és mindörökké azt állítják, hogy az egyház (a pápa), az Íráson felül áll. Ez az amire Dániel utal, amikor azt mondja, hogy *szörnyűségeket mond még az istenek Istene ellen is. ...*

Más zsarnokok ugyanis, noha irgalmatlan üldözői voltak Isten Igéjének, tudatlan- vagy oktalanságból cselekedtek. Ez azonban tudatosan cselekszi, és kifejti a Szentírást, az Isten Szavát, ami fölött úrnak akarja tudni magát, tetszése szerint elítél és ördögi tanításnak minősít bármit, bárkit és bárhol. Ennélfogva földi istennek hagyja magát nevezettni, sőt az istenek istenének, az urak urának, a királyok királyának, nem látja magát pusztán egy embernek, hanem mint egy elegyedést Istennel vagy bálványemberrel, úgy, ahogy Krisztus maga Isten és ember révén, akinek vikáriusa (helynöke) akar lenni, sőt még föléje is felmagasztalja magát.

Szóval így hivatkozott sz. Pál a 2.Thess.2:3-4-ben a Dániel szöveg-szakaszára: *Mert nyilvánvalóvá lesz a bűnnek embere és a veszedelemnek fia, az ellenszegülő, aki ellene támad és fölébe emeli magát mindennek ami Istennek vagy imádatra méltónak nevezetik, úgyhogy maga ül be mint isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.* Mert Isten természetes személyisége fölé és az Ő fenségessége fölé semmi nem emelkedhetik, hanem inkább a megnevezett, prédikált, a tisztelt Isten, azaz az Isten Igéje fölé és az Istentisztelet fölé ...

Mert bűn embere és veszedelemnek fia nem csak azt jelenti, hogy egy önmagának való bűnös és a maga számára elveszett, személyesen vagy egyénileg, hanem egy a nyilvánosság előtt álló, azaz, aki másokat magával együtt a bűnbe és a veszedelemre vezet ... Ilyen bűn-hivatalt üzött a pápa kétféle módon.

Elsőként azt, hogy felállított számos újabb keletű istentiszteletet, az ő későbbi méltóságában, nevezetesen a bűnbocsánati búcsút, a szentelt vizet, a szentek imádatát, zarándoklatok létesítését, szerzeteket, kolostorokat, mise mondásokat, böjti időszakokat, ünnepségeket stb. Emellett az erényes, hamisítatlan Istentiszteletet, mint az Isten Igéjét, a hitet, maga a szentséget stb. lerombolta és megsemmisítette.

Ugyanakkor leigázta a kereszténységet számtalan jogszabályok bevezetésével, előidézve ezzel is még több bűnt, ami Istennek nem lehet a tetszésére; összefoglalva: csaknem Isten minden teremtményére bűnt mázolt, ugyanis ott, és azt amit kiagyalt, így a vaj, a tojás, a sajt, a tej, a húsfogyasztás bűnné kellett legyen, annak ellenére, hogy Isten szabadon, tisztán és bűn nélkülien élvezetünkre adta. Ugyanígy megfertőztette az időszakot és a mindennapiakat is bűnnel: mert ott és azt kényszeríti böjtre és ünneplésre akit akar, egyidejűleg mindenféle ételek, még a szeretett kenyér fogyasztását és az ivást is, bűnné kellett nyilvánítani.

Éppen így beszennyezte az épületeket és eszközöket is bűnnel: mert az egyházakat és a felszentelt helyszíneket annyira megszentelte, hogy abban a kövek vagy a fák érintését teljesen lehetetlenné tette, különösen az oltárokat és oltári eszközöket. Rémes szentségtörés lett, amennyiben egy laikus valamit kézzel megérintett; legyen az kehely, ostya, korporálé (miskendő) stb. És ha másra szorultak az edények, semmiképpen nem moshatta meg őket a felszentelt apáca, előbb a papnak kellett megmosnia: ilyen módon színültig be lettek mázolva már maga az edények is törvénnyel és bűnnel. ... Ezenfelül a házasságot, amelyet Isten maga önkéntesen bevezetett, bűnnek kellett nyilvánítani akkor, ha a tiltott időben lett megtartva. Így tehát a hitvesi ágy is a bűn fogságába került, a tőle megszabott időre természetesen.

... hogy így semmit ne hagyjon dulakodás nélkül, szétszaggatja Isten harmadik hierarchiáját is, tudniillik a házasságkötést, amelyet nemcsak a papságnak tiltott meg, hanem erőnek erejével gyalázattal illeti, becstelenti, megveti és egyenlővé teszi a semmivel, olyannyira, hogy tisztátalannak nyilvánítja, érzékinek, egy házsártos istentelen állapotnak, amelyben nem lehet Istennek szolgálni. Jelentéktelen számára, hogy Isten megáldotta a házasságot, az Ő Szövetségkötése és jó-tetszése útján, és a bűn megbocsájtásával a hitvesi ágyat ártatlannak és tisztességesnek mondja, a hústest komisz élvezetét abban nem akarván számításban venni. Így tehát elátkozza a végkrisztus azt, amit Isten megáldott, szétszakítja mindazt, amit Isten egybeszerkesztett, gyalázattal illeti azt, amit Isten dicséretére méltónak tart: summarum mindent összevéve Isten fölé helyezi magát és egyenes ellentétben álláspontot foglal ellene, pusztít és rombol mindent. A házasság elleni tilalma semmiképp nem az erkölcsiség iránti szeretetéből fakad, hanem az egész egy színlelés (ámítás), hogy fesztelenül és akadálytalanul azt tegyen, amit éppen akar, alattvalója vagy elkötelezettje senkinek ne legyen ...“ (M. Luther, Bibél, II. kiadás, 836. old). Amit Luther Márton itt kifejtett, nem új jelenség, és nemcsak a reformáció idejéből keletkezik, hanem a valódi biblia-ismerők már minden időben többet vagy kevesebbet felismertek ebből:

„A Büchner kézi szómutatójában a következő kifejtést találjuk ezzel kapcsolatosan: »Az az értelmezés, miszerint az Antikrisztus személyesen a pápa, már a legrégebb protestáns egyházakban is túlsúlyban lévő nézet volt, sőt a franciaországi református egyház hitvallomásában nyilvántartásra is került, ... a protestánsoknak tehát lényegében nem is igényelhetik olyan nagyon a maguk számlájára, hiszen már régen a reformáció előtt, tudniillik a 9. évszázadban létezett ... így az évszázadokon át egész Lutherig újra és újra megismétlődik.« (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist (Végidő, elragadtatás, Antikrisztus), 62. old).

A Szentírással való összehasonlításból nyilvánvalóan előtűnik, hogy gyakorlatilag minden módosítva lett és az istentiszteleti szolgálat is egészen ki lett cserélve. Az eredeti hitnek, „*amely egyszer s mindenkorra rendelkezésükre lett adva a szenteknek*“ (Júdás 3), még nyoma sem maradt. Valahányszor be lett vezetve egy dogma, mindig figyelmen és hatályon kívül lett helyezve a Szentírás. Hogy az ő saját kiagyalásukat szavahihetően bevezethessék, hatályon kívül kellett helyezni az eredetit, a Bibliait. Ennek érdekében léteznek a bizonyítékok összehasonlításul adva a Szentírásból és a saját kikoholt proklamációk között, például, amint már említve is lett: „*Mert nem ment fel a mennybe senki annak az Egynek a kivételével, a Ki a mennyből szállt le, az embernek Fia ...*“ (Jn.3:13). Ennek a félreérthetetlen és egyértelmű nyilatkozat ellenére, most a legutóbbi időben közhírré lett téve, a Szent-Írással egyenes ellentétben a Mária testi mennybemeneteléről való dogma. Avagy nem-e Isten beszédével kellene-e egyetértenünk és mindazokat az elméleti tantételeket és előírásokat, amelyeket a pápák tettek, antikrisztusinak megjelölni, mert valójában ellentétben állanak — anti — a Krisztus tanításával?

Az a magyarázat: „Aki nincs anyai viszonyban az egyházzal, annak nem lehet atyja az Isten“ — félelmes helyzetbe hozta az embereket, mert végeredményben az Istennel való közösségre lett teremtve az ember. De amikor az van tanítva, hogy ezt az egyházat Krisztus maga alapította meg és úgyszólván mindenki katolikus volt, sőt még Mária is, akkor ez egyszerűen képtelenség. Ezt igazolja a teljes történetírás. Az első keresztényi évszázadokban nem létezett az egységesen szervezett római katolikus egyház, és más szervezett egyházak sem léteztek, amint már ebben a könyvben több helyen is megemlítettem. Az apostolok utáni korszak ugyanis csak a különböző hitirányzatokat ismeri, de nem egy egységes egyházat, amely majd csak a Konstantin napjaiban lett megalakítva. Nem léteztek pápák, kardinálisok stb. Sajnálatos módon a protestáns kutatások sem voltak elég következetesek, ami az első évszázadokat illeti, mert ennek a gondolatmenetnek vagy utána sem akartak járni vagy nem tudtak mit kezdeni vele, mert az egység utáni igyekezet elfojtja a tényleges fejlődés iránti gondolatot. Legnagyobbbrészt maga azok a protestánsoknak is, akik a római katolikus egyházból léptek ki, megmaradtak abban a hiszemben, hogy ennél fogva a Jézus Krisztus gyülekezetéről van szó, ez okból nem is vesznek fáradságot maguknak, az első keresztényi évszázadokat közelebbről szemügyre venni. Csupán csak a múlt idő eltéréseiről és hiányosságáról beszélnek.

A pápák önkényesen Péter utódjaiként mutatják be magukat, a püspökök pedig mint az apostolok trónörökösei, de vajon azok-e a valóságban? Péternek soha nem volt egy Székhelye sem Jeruzsálemben, sem Rómában. Hasonló módon sem Péternek nem volt primátusa. Az apostoli zsinaton ill.

a Jeruzsálemben tartott Tanácsülésen egész nyilvánvalóan Jakab vette át az elnökséget, mert miután Péter, Barnabás és Pál beszéltek, Jakab ragadta meg a szót és foglalta a Szent Szellem vezetése alatt a megtárgyalt dolgokat össze, az Ige prófétikus jelentőségének megfelelően (Ap.Csel. 15:13 -ik versétől). A 28-ik versben ez áll: „*Mert a Szent Szellemnek a határozata volt és vele együtt mi is arra az elhatározásra jutottunk ...*“ Isten ugyanis mindig azt választotta ki a szolgálatra akit akart, egyszer ezt, egyszer amazt. A helyzetnek megfelelően egyszer Pétert, egyszer Pált vagy másokat használt fel az ÚR. Ami azonban soha nem létezett és nem is létezik, az egy személyes elsőbbség, egy primátuság. Ez az eszme csak azért kapott lábra, hogy alátámassza a saját ötleteket, egy bibliai alapja azonban nincs.

Mindegyik pápa Krisztus helyettesítőjeként adja ki magát, jóllehet egy ilyesmire még célozva sincs a Szentírásban; kijelenti magát univerzális püspöknek, amely szintűgy nem létezik az Isten országában. Péter apostol Krisztusra utalt, nem pedig a pápára, amikor azt írja: „*Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez (püspökéhez)*“ (1.Pt.2:25). A pápa igénylést tart arra, hogy „főpásztor“ ill. „egyházfő“ lenne. Hogyan lehessen ezt elképzelni? Krisztusról tudjuk, hogy mint jó Pásztor életét adta a juhokért (Jn.10), szintűgy, hogy az anyaszentegyháznak kimagasló fejévé lett téve (Ef.1:22). Hol van itt még egy „másik fejnek“ helye? Minden bizonnyal nem a Jézus Krisztus gyülekezetében, legfeljebb az ő saját templomában!

A pápák az egész világtól hódoltatták magukat a „szent atya“ megszólítással. Csakhogy az áll írva: „*Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van*“ (Mt.23:9). Emberek milliói káromolják Istent azzal, hogy ezt a megszólítást, ami egyedül Őt illeti, egy embernek adják. Nos hát, hol van a szent atya, avagy a mennyben van vagy Rómában? Az összes Isten gyermekeinek az Atyja a mennyben van, szenteltessék meg az Ő neve.

Az egyház méltóságviselői elfoglalják mindenhol a díszhelyeket és nagy vonalakban hagyják magukat megünnepeltetni. Meg kell adni nekik, mert az Írás értelmében ők is azokhoz fognak tartozni, akik majd kiáltozva mondják a hegyeknek és kőszikláknak: „*Essetek mi reánk és rejtsetek el minket a királyi trónuson ülő arca elől, és a Bárány haragja elől!*“ (Jel. 6:16).

A római katolikus egyháznak sikerült az egész világnak hihetővé tennie azt, hogy egy isteni intézmény lenne ezen a földön, mégpedig egy olyan létesítmény, amelyet Krisztus maga hívott életre, az egyedüli, amely üdvösségre vezet. Ez az állítás nem igaz, ezt megcáfolják maga az első háromszáz történelmi évek, a keresztény időszámítás szerint. Továbbá más egyházat sem

alapított Krisztus meg mint intézményt, amely üdvösségre vezethetne. A különböző tanítási nézetek, amelyek már az első évszázadokban léteztek, de amelyek a „kényszerítő egység“ miatt vissza lettek szorítva, újra előjöttek a reformáció után a különböző szellemi áramlatokba. Jelenleg már szó sincs a gyakorlat és a tanítás egységesítéséről, hanem már csak arra megy a dolog, hogy minden szövetkezzen egymással, teljesen mindegy ki milyen szellemi jellegzetességgel rendelkezik. Eme fejlődés közepette építi Jézus Krisztus maga az Ő gyülekezetét. Ő kiszóltja mindazokat akik követik az Ő Szavát, minden népből, nyelvből, és nemzetből, az Ő Evangéliumának hirdetése által, az összes egyházból, közös nevezőre hozza őket az Ő Szavával és tökéletes-ségre vezeti az Ő gyülekezetét az Ő dicsőséges visszajövetelének napjára.

A Jézus Krisztus gyülekezete nem földi javakban gazdag, nem rendelkezik arannyal és ezüsttel, amint Péter apostol annakidején kijelentette, hanem szellemben gazdagon van megáldva. A sátán felajánlotta Jézusnak e föld minden gazdagságát, Ő elutasította, mert tudta, hogy az ígérek szerint a befeljezettség (tökéletességre jutás) után, uralkodni fog a föld minden birodalma felett. Ezt az igényt tartja magának a pápaság, tudniillik, hogy az egész világ végéig ő lenne az uralkodó. Itt is kinyilvánul az ellentmondás Krisztussal szemben. Az emberiség története egész biztosan másként zajlott volna le a pápaság nélkül. Nem lettek volna a keresztes hadjáratok, a sok háborúk, az üldözések és a sok millió mártírok sem léteztek volna. Sőt a rabszolgaság is az ő számlájára vezethető vissza, mert az úgynevezett misszionáriusok készítették elő az utat a kereskedőknek.

A Vatikán gazdagságát még maga a pénzügyi szakértők sem tudják felbecsülni. Aki megtekinti magának a Szent Péter-bazilika kincsesládáján torkán akad a lélegzete, a sok arany, drágakő, gyöngyök és más értékek meglátására (Jel.17:4). Külsőleg megtekintve, Róma egy jámbor város. Aki megérkezik a repülőtérré, azonnal összeütközik a „Banco di Santo Spirito“ (a szent szellem pénzügyi hivatalával). A kimondhatatlan gazdagság azonban nem a lakosság házaiban van, hanem az egyházmegyékben illetve a Vatikánban.

A római egyház egy politikai vallásos világhatalom, amely minden szinten tevékenykedik és befolyást gyakorol, különösen a neki teljesen elkötelezett jezsuita szerzetesrend által. Tagjai máris elfoglaltak minden kulcspozíciót. Meg lehet találni őket a kormányban, a különböző hivatalokban, az egyetemeken, szociális területeken, kórházakban, óvodákban, iskolákban stb. Legnagyobb bevetéssel küzdenek és harcolnak a Római katolikus „államvalás“ érvényesség juttatására, miközben minden kormányzati csatornát igénybe vesznek. Ők a legfontosabb politikusok tanácsadói és kézírói, úgy Keleten mint Nyugaton. Az „Opus Dei“ mindenütt jelenvaló, úgy a protestánsoknál

mint a kommunistáknál is. A vezérelvükhöz pedig, úgy mint eddig, tartják magukat: a cél szentesíti az eszközt.

Jóllehet a katolikus egyház azt állítja, hogy csak egyedül általa lehet üdvözülni, haláluk után az egyház tagjai — még akkor is ha egész életükben minden szakramentumi eljáráson keresztül mentek — állítólagosan mégis a tisztítóüzben kötnek ki. Mennyire üdvözít tehát ez az egyház, hogyha még az ő halottaikért is szentmisét kell olvasatni? A Bibliában erről sem áll írva semmi. A temetőkápolnában így hangzik: „Úgy látta jónak az ÚR, hogy testvérünket vagy a testvérnőnket felvegye magához a dicsőségbé“, és ezt a sírköveken is kifejezésre juttatják: „Itt nyugszik az ÚRban ...“ vagy: „Itt nyugszik békében ...“. Az Exsequienekben azonban (a római katolikus egyház liturgikus imagyakorlata temetési alkalmakkor) nem tetszett az ÚRnak, az elhunytat magához venni, mert előbb által kell menjen a purgatóriumon! Ha valaki azonban egy kicsit is elgondolkozik efelett, az tudatára kellene ébredjen, hogy itt valami nem lehet rendjén.

Jézus Krisztus megkérdezte annakidején: „... *Vajon a János keresztsége a mennyből való volt-e, vagy emberektől?*“ (Lk.20:4). Ma pedig azt kérdezi: „A reformáció és az arra következő ébredések a mennyből valók voltak-é vagy az emberektől?“ Akkor az írástudók és a főpapok nem voltak képesek a kérdést megválaszolni. Mi van a napjainkban élő írástudókkal? Milyen feleletet adnak rá? Semmilyen! Az összes vértanúk vére, akik életükkel fizettek azért, hogy ma engedélyezve legyen a Biblia olvasása és az abban rejlő igazságok újra a gyertyatartóra legyenek állítva, a napjainkban élő szellemi vezetők ellen fognak szólni az Ítélet Napján, akik ma azon dolgoznak, hogy a protestáns világot visszavezessék a Római anyaegyház ölébe. Mesterien meg lettek tévesztve a protestáns egyházak, de a szabadegyházak is. Még egy néhány évvel ezelőtt az úgynevezett Nicseai hitvallásban ez állt: „... szent, általános apostoli egyház“, úgy ma már náluk is ez áll: „... szent, katolikus és apostoli egyház.“

Ki ez az ember bibliai szempontból, akire az egész világ tisztelettel tekint, aki a Casablancai futballstadionban 85.000 muzulmánhoz beszél és Abidzsánban a Fetisizmus embereit az ő áldásaiban részesíti; aki úgy New York -ban mint az ENSZ -nél vagy az Egyházak Világtanácsán Genfben, a Straßburgi Európa Parlamentben, a Skandináv országokban és a világ majdnem minden részén fellép, még ott is, ahol nem szívesen látott vendég?

Ez a hivatal és az ehhez kapcsolódó hatalom le van írva a Szentírásban, de különösen a Jelenések könyvében, összetéveszthetetlenül és csalhatatlanul, az ő megjelölése a 666-os számértékben van ábrázolva (Jel.13:17-18). Itt világosan ki van számunkra fejtve: „... *mert egy ember nevének a száma az.*

Az ő száma pedig hatszázhatvanhat. “ Ezt a számot teljes mértékben le lehet vezetni az ő a latin címeréből, amelyet senki más nem visel ezen a földön:

I S T E N	F I Á N A K	H E L Y E T T E S Í T Ő J E
V I C A R I U S	F I L I I	D E I
5 + 1 + 100 . . + 1 + 5 . .	. + 1 + 50 + 1 + 1	+ 500 . + 1 = 666

Az nem véletlen, hogy a római császárok, az ő kijelölésük után a „LATINVS REX SACERDOS“ nevet viselték, amelynek jelentése = „Latin királyi pap.“ Nos hiszen a pogány Rómából lett a pápai Róma. Különös módon ennek a megnevezésnek a számértéke is 666.

L A T I N V S	R E X	S A C E R D O S
50 . . + 1 . + 5 . . .	+ 10 . . .	+ 100 . . + 500 . . = 666

Ez a világintézmény, a Jelenések 17. fejezetében piktografikusan találoán anyaként lett ábrázolva „*a föld paráznáinak és undokságainak anyja*“ (Jel.17:5b). Mivelhogy az egész emberiség általa egy jámbor, ájtatos módon lett megtévesztve, megbabonázva, félrevezetve és a varázslat befolyása alá került, maga az ÚR mondja ki a székhelye felett az ítéletet. A Jel. 18-ban többször is említve van, hogy egyetlen egy órában jön a szétrombolás az úgynevezett „örök városra.“ „*Amilyen mértékben dicsőítette magát és dőzsölt, annyi kinnal és gyásszal fizessetek meg neki! Mert szívében ezt mondja: »Fenségesen ülök itt, mint egy királynő, özvegy nem vagyok és gyáaszt sem látok soha«.* Ezért egyetlen napon jönnek rá a csapások: *halál, gyász és éhínség; és tűzzel fogják megégetni, mert erős az ÚR, az Isten, a Ki kimondta az ítéletet felette.*“ (Jel.18:7-8). Isten Szavából beteljesedett mindaddig minden a neki meghatározott időben.

Isten egyedüli örökkévaló Szavának mérvadó és lekötelező tekintélyének alapján, egy felhívás intéződik mindazokhoz, akik őszinték, hogy álláspontot foglaljanak Isten Szava mellett és higgyenek, amint a Szentírás mondja.

Ez semmi esetre ne legyen, egy hitvitázó elszámolás. A végérvényes ítélet egyedül Istent illeti meg, aki kétségtelenül az Ő beszédének alapján fog bírálatot tartani. Mégis világszerte majdnem egy milliárd katolikusról van szó és majdnem ugyanannyi protestánsról és más-hitűről, akik közül sokan őszintén keresik az üdvre jutást, mindent úgy hisznek, amint tanítva kapják, anélkül, hogy tudatában lennének afelől, hogy a világnak emez intézményét nem

Krisztus létesítette és még soha nem tartozott a Jézus Krisztus gyülekezetéhez. Az emberek megbíznak abban, hogy az egyházhoz való hozzátartozásukkal (egy tagsággal) üdvözülni fognak. Ők nincsenek tudatában annak, hogy áltatva lettek és mindörökkön megcsalva távoznak az élők soraiból. Mármost ha egy ilyen félrevezető ámitás Krisztusra való hivatkozás nélkül történik valamelyik vallásfelekezetben, akkor ez végzetes. Ha azonban a Krisztus nevében történik, akkor ez megbocsáthatatlan. Mindenkorra érvényes, amit Isten amaz újtestamentumi gyülekezet megalapításának napján, elhivatott szája által mondott: „*És meg fog történni: mindaz aki segítségül hívja az ÚR nevét, üdvözülni.*“ (Ap.Csel.2:21; Jóel 3:5). A megváltást nyilvánvalóan elveszik az Úrtól, aki hozta, és átruházzák egy intézményre és annak szertartásos jellegű tevékenységeire. Valószínűleg még maga a papság sincs ennek tudatában.

Nos a protestáns népi- és nemzeti egyházak azt tartják magukról, hogy ők egymaguk alkalmazkodnak a Szentíráshoz. Hogy ez igaz-e velük szemben és alkalmazható-e rájuk, egy egészen más dolog, mert legnagyobb részt ők is odaállították az ő hagyományaikat és szokásaikat a Biblia mellé. A katolikusok a beszámolások szerint mindkettőre alapoznak: a Szentírásra és a hagyományokra. Avagy egy alapos megfigyelés nyomán, nem-e úgy van, hogy csak egy bibliaversekkel díszített hagyomány található? Ami ezeket a hagyományokat illeti, úgy az ÚR határozottan elbírálja az úgynevezett „istentiszteletek” látogatóit egy energikus „hiábavaló“-val „... *hiába tisztelnék engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai. ... Továbbá pedig az mondta nekik: »Kitűnően félreteszitek az Isten parancsolatait, azért, hogy a helyébe állíthassátok a magatok hagyományait.*“ (Mk.7:7+9). Ezek és más bibliaversek alapján, minden vallásos gyakorlat hasztalan, amennyiben nem Isten akaratának megfelelően történik. Hiába van minden rózsafüzér-imádság, hiába minden üdvözlégy Mária, hiába az összes vallásos gyakorlat /cselekedet, hiábavaló minden zarándoklat! Minden hiábavaló! Isten akaratát nem a pápák vagy mások fogják önkényesen meghatározni, hanem a próféták és az apostolok, akik által már egyszer s mindenkorra feljegyzésre került és köztudomássá lett téve a Szentírásban.

Nos mi legyen ezek után? Meg tud-e még valaki maradni egy közömbös és semleges állapotban, miután az Igazság felszínre nyomult és a szemfényvesztés a kinyilatkoztatott Ige fényében teljesen nyilvánvalóvá vált? Eme leleplezés pillanatától áthárul a felelősség mindenkire személyesen Isten előtt: „*A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg*“ (Ap.Csel.17:30). Senkinek, aki ezeket a magyarázó felvilágosításokat elolvasta, nem lesz mentsége az utolsó napon. Igazi istenimádatot ténylegesen csak azok tudnak gyakorolni, akiknek kinyilatkoztatta magát, akikkel megismertette az Ő Igéjét az Ő Nevét és az

Ő akarátát, olyan emberek, akik kegyelemből személyes üdvbizonyosságot nyertek.

Annak a valószínűsége, hogy a pápa és a kúria bátorságot kap, legalább egy párbeszédet folytatni az Igazság fényében, túlságosan csekélynek lehet értékelni, de senki a tisztégviselők közül, még a falusi pap sem, aki eme megjegyzéseket elolvasta, nem fog ettől a pillanattól kezdve jó lelkiismerettel úgy tovább folytatni, mint azelőtt. A vallási elnyomottak, gyámság alá helyezették és becsapott emberek követelményt támaszthatnak arra, hogy az ő emberi méltóságukat visszakapják és lehetőséget kapjanak szabadon dönteni Krisztus és ezzel az Igazság mellett. De hiszen a csecsemőket, akiket automatikusan belekeresztelnek egy vallásfelekezetbe, meg sem lehet kérdezni, hogy egyetértene-e felekezeti hovatartozásukkal vagy sem! Tudomásuk és beleegyezésük nélkül kötelezően tagokká lesznek téve. Ilyenek az emberi jogok és az emberi méltóságok még a 20-ik évszázadban is! Ez égbekiáltóan ellentmondásba áll a vallásszabadsággal és csak folytatása a több mint 1500 évvel ezelőtt elkezdődött „kényszer-megtérítésének“. Más állam és népegyházak is eltulajdonították eme bibliaellenes módszereket, ezért Isten előtt ugyanolyan vétkesek. Ez a döntés órája, amelyet mindenkinek személyesen kell Isten előtt megtennie.

Ennek a kifejtésnek a célja abban áll, megadni a szükséges információkat az olvasónak. Senkinek nem kell ezeket a kifejtéseket egyszerűen elhinnie, hanem kutassa át a Szentírást és a történelmet és alkosson mindenki saját magának egy véleményt.

„Azok a kifejezetten bölcsek,
akik a tévedések révén úton vannak az Igazsághoz;
akik megmaradnak a hamisságban,
azok a bolondok.“

Utószó

Politikai és szellemi fejlődések gyakran párhuzamosan folynak le. Figyelemre méltó egyeseknél és egész nemzeteknél az utóbbi időben a fellelkesítő derülátás. Az emberek a szabadság után vágnak, a döntéshozatalt ők maguk szeretnék kézbe venni és nem akarnak megmaradni az alávetettségben és gyámkodásban. Transzparenciát és átalakítást, vélemény- és szólásszabadságot és részvételi jogot követelnek mindenhol.

Kívánatos dolog lenne, ha ez az állapot szellemi területen is érvényesülésre jutna, ha létre jönne egy megfontolt elmélkedés és egy orientáció visszapillantással a bibliai értékekhez és igazságokhoz, úgy egyenként, mint minden vallásfelekezeten is. Feltehetően pont ez a kényelmetlen könyv járul hozzá, egy ilyen folyamat megindításához.

Az én felelősségemnek tudatában réven, megtettem minden tőlem telhetőt, hogy megosszam Isten Igéjének szintiszta Igazságát az embertársaimmal. Lehet, hogy ezáltal a közleményen Isten utolsó elhívása hangzik el a kegyelem korszak végén. Akinek van füle, az hallja mit mond a Szellem a gyülekezeteknek. A többi legyen az Úrra rábízva, a Ki az Ő Szelleme által mindenkiben kieszközölheti a többit, tudniillik azokban akik megajándékozzák Őt hittel. Hadd részesítsen az ÚR minden olvasót az Ő áldásában. Ámen.

„Keressétek az Urat, amíg felkínálja magát és megtalálható; Hívjátok Őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el útját az Istentelen ember és aki figyelemmel van az álnokságra az ő gondolatait és térjen vissza az Úrhoz, hogy könyörüljön rajta, és a mi Istenünkhöz, mert kész bőven a megbocsátásra. Mert »az Én gondolataim nem a ti gondolataitok, és a ti utaitok nem az Én utaim« — így szól az ÚR kijelentése —; »mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az Én utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál. Mert ahogyan az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé, gyümölcsözővé és zöldellővé teszi azt, úgy, hogy magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: Ilyen hatással van az Én Igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, csak azután miután véghezvitte azt, amit akarok, és véghezvitte azt, amiért elküldtem.« (És.55:6-11).

BIBLIOGRÁFIA

- Alonso, Joaquim Maria: „Fátima, Botschaft und Weihe“ (Fátima, üzenet és avatás)
- Braun, Fritz: „Blicke ins Wort“ (Tekints az Igébe)
- Brunner, Emil: „Dogmatik Band I“ (Dogmatika, I kötet)
- Deschner, Karlheinz: „Abermals krähte der Hahn“ (Ismét megszólalt a kakas)
- Deschner, Karlheinz: „Der gefälschte Glaube“ (A hamisított hit)
- Deschner, Karlheinz: „Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte“ (Az üdvtörténelem egy évszázada).
- Deschner, Karlheinz: „Kriminalgeschichte des Christentums“ (A kereszténység bűnügyi története)
- Deutsche Bischofskonferenz (Hrsg.): „Katholischer Erwachsenenkatechismus“ (A katolikus felnőtt-katechizmus)
- Gamm, Hans-Jochen: „Das Judentum“ (A zsidóság)
- Harenberg, Bodo (Hg): „Chronik der Menschheit“ (Az emberiség krónikája)
- Hauss, Friedrich: „Väter der Christenheit“ (A kereszténység atyái)
- Herder-Verlag: „Lexikon für Theologie und Kirche“ (Egyházi és teológiai szótár)
- Heinz, H.: „Zwischen Zeit und Ewigkeit“ (Az idő és örökkévalóság között)
- Herzog, Dr. J. J.: „Abriß der gesamten Kirchengeschichte“ (Egyháztörténelmi áttekintés)
- Joseph Kardinal Ratzinger: „Zur Lage des Glaubens“ (A hit állapotához)
- King, L. J.: „House of Death and Gate of Hell“ (A halál háza és a pokol kapuja)
- Lilje, D. Dr. Hans: „Die Lehre der zwölf Apostel“ (A tizenkét apostol tanítása).
- Lindsay, Gordon: „William Branham, ein Mann von Gott gesandt“ (William Branham, egy Istentől küldött ember)
- Luther, Dr. Martin: „Die Bibel“ (A Biblia)
- Markmann, Otto: „Endzeit, Entrückung, Antichrist“ (Végidő, elragadtatás, Antikrisztus)
- Markmann, Otto: „Irrtümer der katholischen Kirche“ (A katolikus egyház tévedései)

Paris, Edmond: „The Secret History of the Jesuits“ (A Jezsuiták titkos történelme)

Rosenow, Emil: „Wider die Pfaffenherrschaft“ (A papság uralma ellen)

Schmidt, Kurt Dietrich: „Grundriß der Kirchengeschichte“ (Az egyháztörténelem alaprajza)

Scofield, D.D. D.I. (Hrsg): „Die Heilige Schrift“ (A Szent Biblia)

Zwingli, Huldrych: „Hauptschriften, Der Theologe II“ (Főíratok, a teológus II)